JAYNE HOLLOWAY

Fără milă

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Arden se dădu jos din pat în dimineaţa Anului Nou cu speranţa că vor începe un an mult mai promiţător din punct de vedere financiar, decât anul care tocmai se încheia.

In timp ce făcu un duş rapid, înainte să se ocupe de micul dejun care se servea la hotelul Hills View, îşi spuse că lucrurile nu merseseră deloc bine în ultimul timp. In afară de o săptămână în iunie, când avusese loc festivalul din Malvern, hotelul fusese mai tot timpul aproape gol. Intr-o perioadă de evidentă recesiune economică, nu era un gând îmbucurător.

Hotelul Hills View era situat în orăşelul Chalmers Hollow, aflat în Worchester. Fusese ideea unchiului Tam când se căsătorise cu ani în urmă cu mătuşa Louise, sora mamei ei. Era prea îndrăgostit de soţia lui ca să vrea s-o părăsească opt ore pe zi, pentru a merge la serviciu. Louise, la fel de îndrăgostită de soţul ei, fusese de acord că este o idee minunată.

Nu era deloc vizibil că hotelul avea probleme financiare când, la vârsta de zece ani, Arden se dusese să locuiască împreună cu ei. întotdeauna păreau să fie bani disponibili, unchiul Tam spunând de fiecare dată când cineva avea nevoie de bani: "încearcă să te uiţi la Banca Angliei.” Aceasta era o gaură în zidul bucătăriei, acoperită cu o cărămidă, unde se depozitau economiile.

Arden rămăsese orfană la zece ani. Ambii ei părinţi se înecaseră în timpul unei vacanţe în Cornwall când mama ei, aventuroasă cum era, spusese că marea arată destul de calmă şi că probabil salvamarii uitaseră să ia semnele de avertizare. Avusese probleme şi soţul ei încercase s-o salveze, dar pieriseră amândoi.

Fără nici o ezitare, unchiul Tam şi mătuşa Louise veniseră s-o caute. îşi doriseră mereu o fată, dar Louise nu putea face copii şi amânaseră prea mult să depună actele pentru o adopţie.

Când avea şaisprezece ani, tragedia lovise din nou. Dragul ei unchi Tam, un exemplu de sănătate şi vigoare, suferise un atac de cord, părăsindu-le pe neaşteptate. Arden fusese nevoită să treacă repede peste durerea de a-l pierde pe cel care fusese ca un tată pentru ea, străduindu-se s-o ajute pe mătuşa ei, copleşită de durerea de a pierde jumătate din propria persoană.

Destul de talentată la matematică, Arden descoperise repede, iară să analizeze prea mult situaţia financiară a hotelului, că aveau probleme mari.

- Dar ne putem descurca, nu-i aşa, draga mea? întrebase Louise cu speranţă, când Arden fusese nevoită să-i arate notele de plată care se acumulaseră.

Era clar că unchiul Tam se străduise să-şi ţină soţia departe de aceste probleme, iar tânăra hotărâse brusc să facă la fel.

- Desigur, ne putem descurca, minţise ea.

Dar lăsase câteva zile zile să treacă pentru ca Louise să uite că discutaseră despre bani, înainte să-i spună ce hotărâse în legătură cu viaţa ei. înmormântarea luase sfârşit, rudele plecaseră spre casele lor şi erau doar ele două.

- Draga mea, te-ar deranja foarte tare dacă nu m-aş mai duce

la facultate? întrebase ea.

- Dar am planificat.. .începuse Louise, oprindu-se în mijlocul frazei, dându-şi seama că nu mai era "noi", ci doar "eu".

Lacrimile începuseră să-i curgă pe obraji, iar Arden o luase în braţe s-o consoleze. După câteva minute, mătuşa ei reluase discuţia:

-Arden, nu vrei totuşi să te duci la facultate?

Era dorinţa ei cea mai mare. Ii plăcuse mereu să înveţe şi era cea mai bună din clasă.

- Aş prefera să stau aici cu tine, minţise ea. Poate că sunt destul de domestică. Mă gândeam că, dacă nu te deranjează, ţi-aş putea da o mână de ajutor la administrarea hotelului.

"O mână de ajutor" era doar un mod de-a spune, se gândi Arden, în timp ce scotea şunca din frigider ca să pregătească micul dejun pentru trei persoane: ea, mătuşa Louise şi colonelul Meredith, singurul lor oaspete. Trecuse foarte mult timp până când mătuşa ei depăşise durerea pierderii soţului şi fusese capabilă să-i spună din nou numele, fără să plângă. In acele zile de suferinţă, Arden preluase aproape în totalitate controlul asupra hotelului.

Cu câtă încântare descoperise într-o zi că Louise părea să-şi fi revenit din lovitura dezastruoasă! Şi cu toate că acum, după şase ani de la acel eveniment, mătuşa ei era la fel de lipsită de simţ practic, era minunat s-o audă râzând.

- Voiam să fiu prima care se trezeşte în această dimineaţă, răsună vocea mătuşii ei din cadrul uşii.

Arden se întoarse şi o privi pe femeia care intră şi închise uşa după ea.

- Mâine eşti la rând, dacă îţi aduci aminte, o tachină ea, dar

dându-şi seama că nu-şi aminteşte, continuă: o să mă duc la dansul acela de Anul Nou împreună cu Simon Berry, ceea ce înseamnă că mâine dimineaţă nu mă voi putea trezi devreme.

- Ca şi cum aş fi uitat! spuse Louise.

începură amândouă să râdă, pentru că ştiau foarte bine că avea o memorie îngrozitoare.

- Sper că îţi vei aminti că trebuie să găteşti micul dejun pentru trei persoane.

- Da, da, sunt conştientă că îl avem pe colonel în vizită, răspunse mătuşa ei, roşind puţin, cu toate că avea deja cincizeci şi doi de ani.

De fapt, colonelul o ceruse din nou în căsătorie.

Arden rezistă dorinţei să întrebe care fusese răspunsul. Louise fusese întotdeauna foarte deschisă cu ea şi, dacă de data asta ar fi răspuns pozitiv, ar fi fost prima care ar fi aflat.

- I-ai spus că săptămâna viitoare te duci să petreci câteva zile împreună cu rudele unchiului Tam? întrebă ea, în timp ce Louise verifica dacă apa pentru ceai a început să fiarbă.

- Mmm, murmură mătuşa ei, ridicând capacul ceainicului şi privind înăuntru. S-a oferit să mă conducă.

Ce ingenios, îşi spuse Arden, abţinându-se să nu zâmbească.

- în acest caz, nu se duce la Brynmoel?

Era încântată să vadă că bărbatul nu scăpa nici o ocazie să testeze apărarea mătuşii. Colonelul Owen Meredith, văduv, era un client aproape permanent, din seara în care fusese nevoit să se oprească la hotelul lor pentru că avusese probleme cu maşina, în timp ce se îndrepta dinspre casa lui din Northampton, spre cabana de pescuit din Ţara Galilor.

- Se simte vinovat, replică Louise. Fiica lui din Chesterfield i-a

cerut să petreacă sărbătorile de iarnă cu ea, după cum ştii prea bine. Dar, fiindcă a venit aici de Crăciun pentru că nepoţii îl scoteau din minţi, crede că e cazul acum să facă pace cu Heulwen.

- O să fie foarte bine că nu va trebui să aştepţi după trenuri, dădu Arden din cap, fără să fie păcălită măcar pentru o secundă de bunele intenţii ale colonelului de a face atât de brusc pace cu fiica lui.

- Şi tu ar trebui să-ţi iei o vacanţă, spuse Louise, în clipa în care colonelul li se alătură.

Acesta, un bărbat care tocmai împlinise şaizeci de ani, era încă atrăgător, înalt şi suplu, cu ochii strălucitori.

- Toată lumea ar trebui să aibă o vacanţă, declară bărbatul, îndreptând o privire plină de afecţiune spre Louise.

- Să nu sugerezi ca Arden să vină cu mine, se încruntă aceasta- deşi era probabil ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l sugereze. Nu ne-au iertat niciodată pe mine şi pe Tam că am luat-o la noi, când părinţii ei au murit. N-au nici cea mai mică idee cât de multe ne-a oferit şi i-ar face viaţa un coşmar, dacă le-aş permite.

Familia Browning- mama, tatăl şi Pauline, sora unchiului Tam- pe care îi cunoscuse la înmormântare, nu avea nici un dram de căldură între membrii ei. Mânioşi pentru că Louise fusese fermă şi declarase că Tam va fi înmormântat unde fusese fericit şi nu în Matlock, cum voiau ei, o uimiseră la gândul că un om atât de fericit şi de bun cu toată lumea putuse proveni dintr-o astfel de familie. Mătuşa Louise fusese prea afectată ca s-o poată apăra atunci, iar ei se răzbunaseră pe ea, declarând că ar trebui să fie fericită pentru fiecare coajă de pâine pe care o primise de la

unchiul şi mătuşa ei. Arden fusese uluită: îi iubise pe unchiul Tam şi pe mătuşa Louise, iar ei o iubiseră la fel de mult. Recunoştinţa nu intra în discuţie.

Colonelul Meredith spusese în urmă cu o săptămână că preferă să mănânce împreună cu ele, decât să stea singur în sufragerie. Pentru că era singurul lor oaspete, fuseseră de acord. Când se aşezară toţi trei la masă, el continuă:

- Dacă nu vrei ca Arden să vină cu noi săptămâna viitoare, poate să îşi ia o mică vacanţă la cabana din Brynmoel- nu o voi folosi în această perioadă şi este foarte plăcut acolo, mai ales cu un foc bun.

Ţi-ar face plăcere, Arden?

Tânăra zâmbi, pentru îi plăcea acest bărbat.

- Din ceea ce aţi povestit în trecut, e puţin cam... izolată, nu-i aşa? se interesă ea, dorindu-şi să fi avut o cabană în Bahamas.

- îţi place singurătatea, observă Louise, având dreptate până la un punct.

Colonelul, considerând că e un punct în favoarea ideii lui, interveni:

- Nu vei fi deranjată de nimeni. E singura clădire din zonă. Ai putea muri acolo, şi nimeni să nu te găsească!

- Ce gând plăcut! râse Louise, dar care era la fel de entuziasmată ca şi el. M-ar face să mă simt mult mai bine, Arden, dacă ai petrece un timp departe de aceste locuri, ca şi mine. Munceşti atât de mult.

- Dar, o întrerupse Arden, le-ai spus rudelor unchiului Tam că vei sta o lună. Eu n-am nevoie de o vacanţă atât de lungă.

- Ba ai.

Replica Louisei era hotărâtă, deşi nu mai zâmbea, aducându-

şi aminte de rudele pe care urma să le întâlnească şi cărora le cedase, într-o clipă de slăbiciune, promiţându-le că se va duce în vizită.

- Iar când ne vom întoarce, draga mea, continuă Louise, putem începe să redecorăm dormitoarele. Unele dintre ele sunt destul de neîngrijite şi nu e de mirare că n-am prea avut clienţi în ultimul timp.

Faptul că nu existau bani pentru redecorare nu era un subiect pe care Arden să vrea să-l discute de faţă cu colonelul.

Până la sfârşitul micului dejun, se înduplecă să ia maşina unchiului Tam şi să plece spre Ţara Galilor în aceeaşi zi în care colonelul urma s-o conducă pe mătuşa ei spre Chesterfield.

- Mă duc să fac puţină curăţenie, anunţă Louise. Frunzele căzute sunt o ruşine. Nu mă miră că n-a venit nimeni în această seară să doarmă la noi.

Arden rămase să spele vasele, iar mătuşa ei se îndepărtă împreună cu colonelul, certându-se pentru că el voia s-o ajute, dar ea protesta că nu e treaba oaspeţilor să muncească. Ultimul argument pe care-l auzi fu al colonelului, care spera că este mai mult decât un simplu oaspete.

Nu prea erau speranţe să aibă vreun musafir în această seară, cu excepţia cazului în care unii dintre petrecăreţii care au exagerat cu băutura nu voiau să fie prinşi conducând sub influenţa alcoolului. Chiar şi nişte clienţi beţi ar fi mai buni decât nici un client, îşi spuse Arden. Din punctul ei de vedere, nu frunzele de pe jos erau problema, ci pereţii de pe care începuse să cadă varul. Costa o întreagă avere să văruiască întreg hotelul. Poate că era timpul să se întrebe dacă nu poate face ea asta. Da,

dar cu ce ar plăti materialele? Banii pe care îi dădea colonelul plăteau deja electricitatea.

In timp ce pregătea meniurile pentru prânz, ca să dea impresia de prosperitate, se îndreptă spre recepţie, gândindu-se că poate e mai bine să ia acea lună de vacanţă, oricât de izolată ar fi cabana colonelului Meredith. Poate că acolo, în linişte şi la aer curat, o să găsească nişte idei strălucite pentru a repune hotelul pe picioare. Era păcat că, deşi mătuşa Louise era plină de optimism, colonelul Meredith era singurul oaspete din această seară.

Cu toate acestea, se înşela în acestă presupunere.

In timpul după-amiezii, deoarece oaspetele lor sugerase subtil că şi-ar dori să petreacă ajunul Anului Nou ciocnind o cupă de şampanie cu mătuşa ei, Arden părăsi îndeletnicirea de curăţat sertarele dulapului şi se duse în Worcester, ca să cumpere o sticlă de şampanie. Spera că o sticlă îi era de-ajuns. N-avea nici un sens să cheltuie resursele lor deja limitate pentru o a doua sticlă, care să stea nefolosită într-un dulap, încă douăsprezece luni.

Pe drumul de întoarcere, se gândi din nou să stea de vorbă cu Louise despre un subiect pe care îl aborda destul de des: că e cazul să-şi ia o a doua slujbă. într-adevăr, mătuşa ei spunea de fiecare dată că are deja o slujbă, dar nu ştia cum altfel ar putea depăşi dificultăţile materiale.

Dar orice gând fu dat la o parte, pentru că mătuşa ei părea foarte încântată şi nu avea nici cea mai mică intenţie să-i strice bucuria, oricare ar fi fost motivul ei.

- Am terminat-o, explică ea, punând sticla în dulap. Arăţi fericită.

îşi imagina că, în sfârşit, Louise acceptase cererea în căsătorie.

- Şi de ce n-aş fi fericită? replică mătuşa ei. Ţi-am spus deja că vom avea nişte musafiri care au nevoie de un pat în noaptea de Anul Nou.

- Avem oaspeţi? exclamă Arden, încântată. Câţi?

- De fapt, e numai unul, zâmbi Louise. I-am dat camera verde-mi s-a părut cea mai masculină, continuă ea. El pare.. foarte masculin.

Faptul că era doar un singur musafir n-o dezamăgi pe Arden. E mai bine decât nici unul.

- Unde a parcat maşina? întrebă ea, mirându-se că nu văzuse o maşină străină în garaj.

- Nu are maşină, declară mătuşa ei.

Ţinând cont de faptul că nu se aflau pe un drum principal, era destul de ciudat că oaspetele nu avea maşină.

- Dar avea bagaje? Măcar o valiză, ceva?

începuse să se gândească la apariţia unui client care îi lasă cu o notă de plată neonorată.

- Oh, da, draga mea. Avea o valiză. De asemenea, cred că intenţionează să stea mai mult de o singură noapte.

- Dar. nu l-ai întrebat? se bâlbâi Arden, având grijă să n-o jignească, dar ştiind că aceasta este o întrebare care trebuie pusă neapărat unui nou-venit.

- N-am vrut să-l întreb, răspunse Louise, cu o expresie îngrijorată. Domnul Stephens nu arăta foarte bine. Se clătina pe picioare în timp ce vorbeam cu el, aşa că am crezut că e mai bine să se întindă în pat, mai întâi.

- Părea bolnav?

Arden se sperie. Doar faptul că domnul Stephens avea bagaje cu el o împiedică să-şi imagineze că se cazase în hotelul lor doar ca să se sinucidă.

- Epuizat, mai degrabă. Mi se părea că e foarte obosit şi că are nevoie de un loc liniştit, unde să se odihnească. Mi-am dat seama de acest lucru când m-a întrebat despre ceilalţi musafiri din hotel. I-am spus că suntem doar noi trei- îl văzuse pe colonel în grădină şi am uitat că el nu e membru al familiei. I-am spus că nu avem oaspeţi şi că nu aşteptăm. N-a mai stat de vorbă când a auzit aceste cuvinte, doar a semnat în registru şi a urcat în camera lui.

Cu pretextul că vrea să-şi schimbe pantofii, tânăra se duse la recepţie şi căută în registru. Domnul J. Stephens era dintr-un oraş din Scoţia de care nu auzise. Dar ce căuta cineva din Scoţia, unde Anul Nou se sărbătoreşte cu multă veselie, într-un loc precum Chalmers Hollow? Şi dacă era aşa epuizat cum spusese mătuşa ei, avea de gând să doarmă în timpul sărbătorii? Aşa ceva este imposibil pentru un scoţian, chiar dacă este sau nu epuizat.

în bucătărie, încercă să se liniştească, spunându-şi că poate e un comis-voiajor sau ceva asemănător. Oricum, faptul că nu avea maşină şi că trenurile nu circulau în prima zi a anului, însemna că va rămâne şi noaptea următoare.

- I-ai spus domnului Stephens la ce oră se serveşte cina? o întrebă Arden pe mătuşa ei, când masa era gata.

Noului oaspete i se pusese o masă în sufragerie.
Louise Browning dădu din cap aprobator, părând îngrijorată.
- De asemenea, la el în cameră este afişată o listă cu orele de masă. Dar când Arden, care văzu că noul oaspete nu voia să coboare,

propuse să se ducă să bată la uşa lui, mătuşa ei o refuză cu fermitate.

- Nu, nu face asta, spuse ea. Probabil că doarme. Ar fi păcat să-l deranjezi.

- Eşti prea grijulie, o tachină tânăra.

Louise schimbă subiectul, sfătuindu-şi nepoata să se ducă să se schimbe, dacă vrea să fie gata când tânărul Simon Berry va veni s-o ia la dans.

Arden era mulţumită de imaginea ei reflectată în oglinda din dormitor. Nu că Simon ar fi fost cineva special, dar ieşea rareori şi se simţea bine să folosească, măcar cu această ocazie, rujul, pudra şi o rochie elegantă. Mătuşa Louise făcuse minuni, făcându-i o rochie care îi scotea în evidenţă frumuseţea naturală. Părul şaten deschis îi ajungea până la umeri, evidenţiindu-i faţa cu ochi căprui catifelaţi şi cu buze pline.

Mătuşa ei fu de părere că arată minunat. La vederea ei, suspină încântată:

- Oh, Arden! Dacă ar putea să te vadă mama ta! Ce frumoasă eşti! Amintirea îi aduse femeii lacrimi în ochi. Fără să vrea, Arden simţi că
se emoţionează şi ea. Cu toate acestea, preferă să treacă peste aceste momente sentimentale, decât să sfârşească una în braţele alteia, plângând în hohote.

- Domnul Stephens a coborât la masă? întrebă ea.

Imediat, gândurile Louisei se îndreptară cu îngrijorare spre musafirul
lor.

- Nu sunt sigură ce trebuie să fac, ridică ea din umeri. Credeam că o să apară.

Aşadar, bărbatul nu mâncase nimic.

- Dacă i-aş duce o tavă cu mâncare? propuse Arden, care era curioasă să-l vadă pe noul musafir.

- Nu poţi să te duci în această rochie, replică mătuşa ei, îngrijorată să nu se întâmple vreun accident.

- Ba da, răspunse nepoata ei, pot să mă duc. Promit că voi fi foarte grijulie.

- Bine, dar ai grijă să nu te apropii de sobă, cedă femeia. O să pregătesc eu tava.

Poate că nu era o idee prea bună, îşi spuse Arden, urcând încet fiecare treaptă. Simon ar muri de ruşine dacă ar trebui să se ducă la dans cu o parteneră cu rochia pătată!

Când ajunse la uşa camerei verzi, reuşi să ţină tava cu o mână, în timp ce bătu cu putere. Pentru că nu primi nici un răspuns, se strădui să păstreze echilibrul tăvii, în timp de deschidea uşa. Ştia că noul musafir era înăuntru- dacă era adormit, aşa cum credea mătuşa ei, o să lase tava pe masă şi o să părăsească repede camera, făcând cât mai puţin zgomot posibil.

Dar domnul Stephens nu era adormit. Nici nu voia să fie deranjat. Acest lucru era evident din atitudinea lui, pe lângă faptul că nu răspunsese la bătaia la uşă. înalt, atletic, o privi de sus, încruntându-se.

- Cine eşti? întrebă el, fără ca vreun muşchi să i se mişte pe faţa cu trăsături aristocratice.

Şocul o lăsă tăcută câteva secunde- tot felul de oaspeţi fuseseră în hotelul lor, dar nici unul ca el- apoi zâmbi, ascunzându-şi gândurile. Puse cu grijă tava pe masă.

- Sunt Arden Kirkham, se prezentă ea cu politeţe, observând că în vocea lui nu răsuna nici urmă de accent scoţian. Sunt nepoata doamnei Browning.

După ce îşi dădu seama că era nepoata proprietarei hotelului, bărbatul continuă s-o atace:

- Am comandat cumva cina?

Observând dintr-o singură privire hainele scumpe, oboseala pe care o remarcase şi Louise şi faptul că avea în jur de treizeci de ani, Arden îşi înghiţi replica tăioasă pe care ar fi vrut s-o dea lipsei lui de politeţe.

- Nu, n-aţi comandat, spuse ea încet, dar.

- Atunci, ia chestia asta de aici! se răsti el.

Tânăra se îmbujoră la replica lui. Nu era obişnuită să fie tratată astfel şi voia să înţeleagă şi el acest lucru. Era hotărâtă să-i spună că tava cu mâncare poate rămâne, dar că el trebuie să plece.

Dar, tocmai în acea clipă, bărbatul se apropie cu agresivitate, ca şi cum ar fi vrut să ia tava şi să o arunce după ea. Când se mişcă, lumina căzu pe faţa lui, descoperindu-i ochii întunecaţi, părul negru şi, mai ales, o cicatrice prelungă, care îi brăzda obrazul.

Dar nu cicatricea, care părea recentă şi nu vindecată în totalitate, o făcu să rămână pe loc, privindu-l cu ochi mari.

- E urâtă, nu-i aşa? o provocă el. Iţi întoarce stomacul pe dos, domnişoară Kirkham?

Nu dădu nici o importanţă cuvintelor lui, continuând să-l fixeze cu privirea. Apoi, brusc, izbucni:

- Vă cunosc de undeva!

El păru să se crispeze şi mai tare. Un muşchi îi zvâcnea în

colţul gurii, iar nările i se dilataseră. O privea cu atâta intensitate, încât tânăra începu să se simtă nesigură şi să ezite:

- Nu-i aşa? Cred că. vă cunosc de undeva.

Era foarte clar că greşise, bănuind că e comis-voiajor. Nu părea genul de om căruia să i se dea ordine. De fapt, părea dur, aproape nemilos. Ochii reci erau plini de aroganţă, privind-o de sus în jos, observând faţa ei, apoi decolteul rochiei. Chiar în clipa în care îşi spunea că nu putea s-o jignească mai tare, bărbatul spuse:

- Nu prea cred că e posibil.

Uitând şi de tavă şi de poziţia precară a hotelului, Arden se înfurie la auzul acestor cuvinte jignitoare. De data aceasta, furia ei nu mai putea fi reţinută.

îşi îndreptă spatele şi privi cu răceală spre figura bărbatului arogant şi lipsit de orice urmă de politeţe:

- Domnule Stephens, e păcat că, în timp ce v-aţi pricopsit cu această cicatrice, oricine ar fi făcut-o, nu s-a gândit să vă facă una şi pe celălalt obraz!

Cu această replică, ieşi trântind uşa. Dacă bărbatul avea ceva de răspuns, era prea târziu, pentru că nu-l putea auzi. Oricum, spera că, dacă se atingea de mâncare, o să-i stea în gât!

Dar era prea puţin probabil. Nu părea nici măcar tipul sinucigaşului, la care se gândise. Era un supravieţuitor. Poate că era epuizat, poate chiar bolnav. Dar era sigură că, dacă alţi bărbaţi s-ar prăbuşi, dacă ar cădea sub loviturile sorţii, domnul Stephens ar supravieţui. Orice s-ar întâmpla, e genul de om care merge mereu înainte, era convinsă de acest lucru.

în schimb, era sigură că îl mai văzuse undeva. Dar unde? Nu fusese oaspete al hotelului, pentru că Arden avea o memorie

foarte bună a feţelor şi l-ar fi reţinut, chiar dacă n-ar fi avut cicatricea.

în timp ce mormăia nemulţumită, numindu-l pe noul oaspete "brută nesimţitoare”, auzi vocea lui Simon, care vorbea cu Louise. Cu un efort de voinţă, se strădui să-şi uite mânia. Poate că mătuşa ei o crezuse frumoasă, dar frumuseţea ei nu făcuse nici o impresie asupra domnului Stephens!

Respiră adânc, dorind să ascundă acest incident mătuşii ei. într-un fel, ghicise că femeile frumoase nu erau deloc necunoscute pentru acest bărbat. Dimpotrivă, părea să aibă chiar mai multe la picioarele lui. Chiar dacă arăta de parcă ar avea un caz destul de grav de insomnie, era evident un bărbat foarte frumos. Cu toate acestea, sofisticat cum era, atrăgător şi puternic, era înconjurat de un mister încă de nepătruns.

De ce un bărbat ca el, care îşi putea probabil permite să stea la cele mai bune hoteluri, alegea să petreacă ajunul Anului Nou într-un hotel de ţară, departe de luminile oraşului? Şi de ce era atât de supărat de întreruperea ei, din moment ce era singur în cameră? In plus, nu uitase că semnase în registrul de oaspeţi abia după ce aflase că nu mai sunt alţi oaspeţi.

Capitolul 2

Simon Berry era un prieten de-al lui Arden care o vizita frecvent. Părea să-i facă o curte destul de puţin furtunoasă, mai ales că tânăra primea invitaţii la plimbări sau la masă destul de rar. Când, în seara de Crăciun, refuzase invitaţia lui, el o întrebase foarte prompt dacă nu e liberă în seara de Anul Nou. Abia când povestise despre toţi prietenii comuni, care urmau să vină la dans, Arden se simţise cuprinsă de entuziasm şi acceptase invitaţia lui. O să fie minunat să-şi vadă din nou prietenii.

Cu toate că aşteptase cu nerăbdare această seară, tânăra descoperi, odată cu trecerea timpului, că se simte ciudat în braţele partenerului ei, retrăgându-se când sărutul uşor, cu care era întâmpinat noul an, deveni mai pasionat. Spre marea ei surprindere, se gândea prea mult la domnul Stephens ca să se poată alătura entuziasmului general.

Acceptând că imaginaţia nu are limite, continua să se gândească de ce acesta acceptase să stea doar când aflase că e singurul oaspete. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi era mai clar că avea ceva de ascuns.

Nu credea că motivul pentru care se ascunde este legat de cicatrice, destul de neplăcută la vedere. Nu părea un bărbat vanitos. Dar ce alt motiv ar putea avea?

- Ţi-a stricat cineva buna dispoziţie?

Arden îi zâmbi bărbatului de lângă ea, dând la o parte gândurile neplăcute, dându-şi seama că expresia ei era uşor de citit.

- îmi pare rău, Simon, îşi ceru ea scuze. Eram la mii de kilometri distanţă.

- înapoi la hotel, gândindu-te ce să pregăteşti pentru cină?

întrebă el.

Ea zâmbi din nou. Era prea mândră să-l lase să afle că nu aveau decât
doi oaspeţi în hotel.

- Haide, e un fel de dans pe perechi, spuse Lynne, una dintre ei. Avem nevoie de patru cupluri.

Dansul părea să fie de origine scoţiană şi, chiar dacă restul grupului părea să fie cuprins de entuziasm, Arden se gândi din nou la bărbatul cu obrazul brăzdat de cicatrice.

- După un astfel de dans, avem nevoie de ceva de băut! exclamă Simon.

Tinerii îşi luară de băut, apoi începură să vorbească despre cadourile pe care le primiseră de Crăciun. Cu toţii zâmbeau şi povesteau, doar Arden era cu gândurile aiurea. Oare ce avea de ascuns domnul Stephens? se întreba ea. Dar are ceva de ascuns, sau doar lipsa lui de politeţe o făcuse aproape obsedată de el?

Nu era insensibilă la oamenii bolnavi, ştia foarte bine. Dar nu se putuse abţine să nu se supere pentru că era tratată cu brutalitate şi cu evident dispreţ.

Din nou, îşi spuse că îl cunoştea de undeva. Nu uita niciodată o figură. Aşadar, dacă nu fusese un oaspete la Hills View, unde putuse să-l vadă?

Tresări speriată, când auzi cuvintele unuia dintre însoţitorii ei:

- îmi e milă de bietul nefericit care a scăpat din arestul poliţiei azi-dimineaţă. O să moară de frig în noaptea asta, dacă nu găseşte un loc unde să se ascundă.

- N-am auzit despre asta! exclamă tânăra, cuprinsă de panică.

Chipul bărbatului îi veni în minte. O cicatrice atât de nouă putea

foarte bine să fie provocată de o luptă cu poliţiştii care voiau să-l prindă.

-A scăpat cineva de la.

- Am văzut la televizor, interveni un alt prieten. Un incendiator e în libertate. A evadat când era transferat de la.

- O să aibă nevoie de un foc, într-o noapte atât de friguroasă.

In timp ce Arden nu se gândea decât să ajungă cât mai repede acasă, ceilalţi izbucniră în râs.

Pentru că nu voia să-i strice petrecerea lui Simon, aruncă o privire spre ceas. Era aproape ora unu. Se vorbise că vor merge cu toţii la unul dintre prieteni acasă, pentru un mic dejun cu şuncă şi ouă, dar ea refuzase deja. Aşadar, Simon bănuia că nu voia să stea prea mult. Dacă ar conduce-o acum acasă, ar putea să se întoarcă fără nici o problemă şi să continue petrecerea.

Când restul grupului se întoarse pe ringul de dans, Arden era deja prea neliniştită, imaginându-şi hotelul în flăcări, ca să-şi mai facă probleme de conştiinţă că minte.

- Te deranjează dacă plec acum? îl întrebă ea pe Simon. Sezonul sărbătorilor de iarnă este foarte ocupat pentru noi.

Spre bucuria ei, deşi nu părea foarte încântat, bărbatul nu-i ceru să-şi uite îndatoririle.

- Ţi-a plăcut această seară? fu singura lui replică.

Fu mulţumit să afle că da, îi plăcuse foarte mult.

Arden respiră uşurată când, ajungând foarte aproape de Hills View, nu zări nici o maşină de pompieri. Singurele lumini vizibile erau cele care veneau de la felinarul de la intrare şi lumina de pe hol, pe care mătuşa ei o lăsase aprinsă pentru ea.

Mulţumită să descopere că nu avea de ce să se teamă,

întoarse sărutul de rămas-bun al lui Simon cu mai multă căldură decât intenţionase.

- Noapte bună, spuse ea, apoi se strecură din braţele lui.

După ce îi mulţumi pentru seara plăcută petrecută împreună, Simon păru încântat de căldura sărutului ei. Starea lui de spirit era vizibilă din tonul vocii:

- Eşti sigură că vrei să-mi spui noapte bună?

Lumina felinarului fu suficientă ca expresia ei să fie vizibilă.

- îmi pare rău, zâmbi el, dar mi s-a părut pentru o clipă că, o dată cu anul, şi norocul meu s-a schimbat.

Relaxată, tânăra zâmbi, apoi deschise uşa de la intrare şi se strecură înăuntru. Când aruncă o privire în hol, zâmbetul îi pieri. îşi aminti că există un criminal în libertate, care ar putea foarte bine să fie oaspetele lor.

Ca să ajungă la camera ei, trebuia să treacă pe lângă camera verde, pe care mătuşa ei o repartizase noului musafir. Străduindu-se din răsputeri să-şi păstreze imaginaţia sub control, se apropie în vârful picioarelor şi ascultă la uşă. După cum se părea, era linişte. îşi spuse că, la lumina zilei, o să râdă de propriile gânduri şi o să se amuze că stătuse să asculte la uşa unui bărbat epuizat, care dormea probabil foarte profund.

Oricum, trăsăturile lui aristocratice nu păreau ale unui criminal. Cu toate că nu cunoscuse până acum un astfel de om, era aproape sigură că nu arătau ca el.

Certându-se pentru că reacţionează ca o copilă, era pe punctul să se îndepărteze la fel de discret cum se apropiase, când un sunet care se auzi din interiorul camerei o încremeni.

Pentru moment, cuvintele care răsunau erau imposibil de înţeles. Primul ei gând fu că bărbatul din interior se ceartă cu

cineva. Dar nu părea să existe nici un răspuns, iar Arden se apropie din nou de uşă, lipindu-şi urechea de ea.

Era din nou tăcere, iar pentru o secundă se întrebă dacă nu-şi imaginase că aude ceva. Dar strigătul răsună din nou, iar de această dată, cuvintele erau inteligibile:

- Uşa! Nu se deschide. uşa nu se deschide!

Vocea era mânioasă, frustrată, plină de suferinţă şi de teamă. Arden îşi dădu seama că era ceva în neregulă în interior. Fără să se gândească prea mult, puse mâna pe clanţă şi deschise uşa. Nu-i veni ideea că, dacă ar fi avut ceva de ascuns, oaspetele lor şi-ar fi încuiat uşa.

In interior, descoperi că o veioză era încă aprinsă, ca şi cum bărbatul adormise înainte să întindă mâna şi s-o stingă. Imediat, privirea ei se îndreptă spre pat. Ceea ce văzu acolo alungă imediat din mintea ei toate bănuielile pe care le avusese.

După cum se vedea, bărbatul era cufundat într-un somn adânc, luptându-se cu un coşmar îngrozitor.

- Foc! strigă el, făcând-o din nou să se gândească la povestea incendiatorului evadat. Nu pot să.

Faţa lui era contorsionată, pieptul gol transpirat. Arden se îndreptă spre el, călcând pe o pernă care căzuse din pat. Nu se mai gândea că îl văzuse ca un bărbat arogant şi nepoliticos, ci doar că trebuie să-l trezească şi să-l scape din lumea în care îl impinsese inconştientul.

- Domnule Stephens! strigă ea, atingându-l pe umăr.

Dar el părea prea copleşit de terorile visului ca să o audă, chiar dacă îi simţise probabil atingerea. Brusc, Arden deveni parte din coşmarul lui, iar mâna lui puternică se încleştă pe braţul ei. Cu

o putere aproape supraumană o trase spre el, aruncând-o pe pat.

Il auzi mormăind ceva, dar ochii lui strâns închişi îi arătau că e încă adormit şi că nu se trezise.

- Domnule Stephens! strigă tânăra din nou, mai tare.

Nu primi nici un răspuns, dar braţele lui o cuprinseră. Mâinile începură să o atingă de sus în jos, dar atingerea lui nu avea nimic senzual. Era mai degrabă o încercare de a descoperi dacă nu are nici un os rupt.

- Oh, doamne! gemu el, atât de neliniştit, încât îşi spuse că trebuie să fi trecut printr-o experienţă îngrozitoare.

Nu mai văzuse niciodată un om suferind atât de tare. Instinctele ei ocrotitoare se treziră la viaţă, aproape fără să-şi dea seama ce face. Il cuprinse cu braţele, strângându-l cu afecţiune, ca pe un copil, şoptind uşor:

- Eşti în siguranţă. Acum, totul e bine.

- Oh, doamne! gemu el din nou, cu o voce înfrântă, apoi tăcu.

îşi lăsă capul cu păr întunecat pe pieptul ei, parţial descoperit de rochia care se rupsese.

Spunându-şi că visul luase sfârşit, Arden îi privi faţa epuizată. O voce îi şoptea că poate să-l lase singur, că mâine dimineaţă se va trezi şi nu va şti că fusese în această poziţie vulnerabilă. Nu avea nici cea mai mică îndoială că era foarte vulnerabil, dacă avusese un astfel de coşmar îngrozitor.

Se mişcă încet, intenţionând să-i pună o pernă sub cap şi să-l acopere. Cearşafurile erau strânse în jurul mijlocului lui, dar restul corpului era descoperit, iar temperatura din cameră cobora destul de repede.

Dar, înainte să termine ce avea de gând, ochii lui se deschiseră brusc. Arden, văzând nedumerirea lui, îşi imagină cum

trebuie să se simtă. Mai ales dacă nu-şi amintea coşmarul, probabil că era destul de nedumerit să ştie că s-a dus la culcare singur şi să se trezească în pat cu o străină, îmbrăcată în rochie de bal.

- Aţi avut un coşmar, explică ea, cu voce blândă. V-am auzit când treceam.

- Oh, doamne, murmură el, ascunzându-şi faţa la pieptul ei.

- S-a terminat, şopti ea, dându-şi seama că era în continuare afectat, deoarece agresivitatea lui nu părea să fi ieşit din nou la suprafaţă.

Nu părea să semene deloc bărbatului pe care îl cunoscuse seara trecută.

Brusc, el se retrase. Părea încă nedumerit să o vadă în patul lui, dar era sigură că îşi amintea teroarea visului din care abia se trezise.

- S-a terminat, repetă ea. Incercaţi să uitaţi şi să adormiţi din nou.

Cu aceste cuvinte, încercă să se desprindă de el, devenind deodată
conştientă de pieptul ei expus. Rochia ruptă o lăsase aproape goală, iar ochii lui îi urmăriră pe ai ei.

Simţindu-se jenată, încercă să se mişte din nou, dar încremeni când îl auzi murmurând:

- Rămâi cu mine.

Ii zâmbi cu blândeţe, văzând că rugămintea lui nu avea tentă sexuală, spunându-şi că, după experienţa prin care trecuse, şi un adult poate să se simtă ca un băieţel căruia îi e frică de întuneric. Fără să-şi dea seama, expresia de pe figura ei lăsă să se vadă inocenţa gândurilor faţă de el, în timp ce încerca să-l asigure.

- O să fie bine.

Uitase cu desăvârşire că are în faţă un bărbat, şi nu un copil care vrea să fie ţinut de mână până când va adormi. Când se ridică din pat, începu să-i aranjeze cearşafurile, zâmbind:

- Sunt sigură că totul va fi bine.

Cu capul plecat, nu era conştientă de schimbarea survenită în starea lui, decât în clipa în care îl auzi exclamând:

- Cerule!

Uluită, ridică privirea spre el, descoperind toată agresivitatea pe care o văzuse seara trecută. Era atât de diferită de seninătatea cu care acceptase îngrijirile ei, încât nu-i venea să creadă că e vorba despre aceeaşi persoană. Ochii plini de ironie îi priveau pieptul aproape gol, iar replica lui o zgudui atât de tare, încât rămase tăcută, pentru prima oară în viaţa ei:

- Domnişoară Kirkham, nu pot crede decât că partenerul din această seară nu s-a ridicat la nivelul aşteptărilor dumneavoastră!

Uluită, încercând să se acopere cum putea mai bine, Arden îl privi cu ochi mari.

- Aşteptări? întrebă ea, fără să înţeleagă.

O privi cu ironie.

- Bărbatul cu care te-am văzut plecând mai devreme, explică el, părea pregătit să-ţi ofere tot ce doreşti.

Tânăra se îmbujoră de mânie, dându-şi seama ce voia să spună.

- Ce n-a mers, de ai venit la mine să mă trezeşti din visele mele? adăugă el, pe un ton jignitor.

- Cum îndrăzneşti? exclamă ea, cuprinsă de furie. Erai.

- Dormeam liniştit, completă el, deşi ea ştia foarte bine că era conştient că avusese un coşmar.

înainte să apuce să mai adauge ceva, bărbatul îi tăie orice replică:

- Când o să vreau room service, o să cer!

Să trântească uşa camerei verzi la ora unu noaptea, nu era ceva obişnuit pentru Arden. Dar când ieşi plină de iritare, zgomotul uşii ameninţând să doboare pereţii, era prea mânioasă ca să-i mai pese că se va trezi cineva. Bărbatul ăsta! O adevărată bestie!

în timp ce se pregătea să se ducă la culcare, se întrebă de ce nu-l lovise. Un lucru era sigur: chiar dacă mâine este Anul Nou, va trebui să părăsească acest hotel!

Era prea supărată ca să poată adormi. Aşadar, deşi îi spusese lui Louise că va dormi puţin mai mult, dormi mult mai mult decât intenţionase. Când coborî în cele din urmă, micul dejun luase sfârşit.

Mătuşa ei îi povesti că domnul Stephens ieşise să facă o plimbare înainte de apariţia zorilor şi, chiar dacă nu arăta mai odihnit, mâncase totuşi ceva înainte să se întoarcă în camera lui.

- E încă aici?

- Mai rămâne cel puţin o noapte, spuse Louise.

Apoi, înainte ca Arden să facă o altă propunere, mătuşa ei îi spuse că oaspetele plătise pentru noaptea trecută şi că adăugase o sumă în avans pentru încă vreo câteva nopţi.

Fără să poată să spună nici un cuvânt, Arden era mai mult decât nemulţumită. Se gândise la el de când deschisese ochii şi era din ce în ce mai convinsă că este un criminal. Nu e de mirare că are coşmaruri! Cu toate crimele de care era sigură că este vinovat, era de mirare că mai dormea vreun pic!

- Am auzit aseară la petrecere că a evadat un incendiator,

spuse ea, pregătindu-se să-i împărtăşească mătuşii ei suspiciunile pe care le avea.

- A fost prins, sau mai degrabă s-a predat, răspunse Louise. Bietul de el, avea deja degeraturi.

Fără să fie prea uşurată că oaspetele lor nu era criminalul căutat, deşi continua să se gândească la el ca la un incendiator, Arden nu avu ocazia să sugereze să-i dea înapoi domnului Stephens banii şi să-i ceară să plece. Mătuşa ei se lansase deja într-o sută de întrebări despre petrecerea din seara trecută. După ce-i satisfăcuse curiozitatea, Louise declară că trebuie să se ocupe de camera colonelului, dar că o lasă pe ea să se ocupe de cea a domnului Stephens.

Arden ar fi preferat să-l ignore pe domnul Stephens şi camera lui. Dar era sigură că Louise părea să primească atenţiile colonelului cu mai multă căldură decât o făcuse vreodată. Pentru fericirea mătuşii ei, nu avea decât să strângă din dinţi.

După ce se ocupă de camerele de la parter, de bucătărie şi de tot ce mai avea de făcut, îşi spuse că nu mai poate amâna prea mult. Luă o cârpă de praf şi aspiratorul şi bătu la uşă. Nu aşteptă să primească răspuns, sigură că nu va primi nici unul, aşa că apăsă clanţa şi intră.

Nu părea să fie deranjat de întreruperea ei, deoarece singura ocupaţie pe care o avea era cea de a sta mohorât pe un scaun, cufundat în gânduri prea puţin plăcute. întoarse spre ea o figură lipsită de expresie, iar Arden se îndreptă spre pat, fără să-i spună nimic. Din punctul ei de vedere, nu merita nici măcar semnul minim de politeţe de a-i spune că a venit să se ocupe de cameră.

îndreptă cearşafurile de pe pat, conştientă că ochii lui îi urmăreau fiecare mişcare.

Dacă nu avea nimic de spus, nici el nu părea să fie mai vorbăreţ. îi văzuse totuşi expresia nemulţumită cu care o urmărea şi, chiar dacă nu spunea nimic, putea foarte bine să gândească.

Unde îl mai văzuse? Convinsă că trebuie să-l ştie de undeva, încercă să-şi imagineze cum arată fără cicatrice, care părea recentă. Probabil că nu arătase nici bolnav. Trebui să renunţe pentru moment la îndeletnicirea ei, pentru că scaunul lui era plasat pe covor şi ajunsese cu aspiratorul exact lângă el.

- Scuzaţi-mă, mormăi ea, printre dinţi.

Pentru câteva clipe neplăcute, fu sigură că nu se va mişca din loc. Ridică o privire întrebătoare spre el, observând imediat că mătuşa ei avea dreptate: nu arăta mai bine. De fapt, după cearcănele adânci, era sigură că nu mai dormise nici măcar câteva minute după ce ieşise din camera lui.

E într-adevăr bolnav, îşi spuse ea, uitând toate gândurile neplăcute despre el. Chiar dacă insistase să creadă că era un criminal, acum nu se gândea decât că este un om ca şi ea, care suferă dintr-un motiv oarecare. Uitase şi că singurele cuvinte pe care voia să i le spună erau: "Ieşi afară!".

- Cum vă mai simţiţi în această dimineaţă? întrebă ea deodată, privindu-i ochii obosiţi.

Nu avea nici cea mai mică idee ce răspuns aştepta de la el. Chiar dacă se gândise prea puţin când pusese această întrebare, ţinând cont de modul în care se despărţiseră noaptea trecută, nu avea de ce să se aştepte la un răspuns politicos. După o clipă de nedumerire, când pe figura lui se citi surpriza, de parcă nimeni nu l-ar fi întrebat aşa ceva de ani buni, replică agresiv:

- Ce-ţi pasă cum mă simt?

Simpatia şi dorinţa de a-l consola dispărură imediat din

mintea ei, înlocuite de mânie. Era convinsă că oaspetele lor nu avea nevoie de nimeni. Perfect sănătos sau la doi paşi de moarte, domnul Stephens nu primea afecţiunea nimănui.

- Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, replică ea, înfuriată. Din punctul meu de vedere, n-aveţi decât să putreziţi, domnule Stephens!

Frustarea pe care o suferise în aceste câteva ore de când era oaspetele hotelului o îndemnă să continue:

- N-a fost decât o întrebare politicoasă pe care personalul hotelului o poate pune unui oaspete care a avut o noapte agitată. A fost o greşeală din partea mea să-mi imaginez că ştiţi ce înseamnă politeţe şi purtare civilizată!

După această izbucnire, se linişti. Nu se enerva niciodată prea tare, dar când o făcea, se calma repede după o izbucnire. Se simţea mult mai bine că îi spusese ce părere are despre el. Chiar dacă îşi imagina că trecuse peste limita dincolo de care nu mai putea fi enervată, se înşela.

Bărbatul se lăsă pe călcâie, privind-o cu insolenţă.

- Imaginaţia ta n-are limite, replică el scurt.

- Ce vreţi să spuneţi? întrebă ea, privindu-l încruntată.

- Credeam că este evident, aruncă el de sus, cu aroganţă. Domnişoară Kirkham, trebuie să te anunţ că nu mă poţi tulbura în nici un fel.

- Poftim?

Imediat, îşi dădu seama ce voia să spună. De fapt, insinua că seara trecută, când îl luase în braţe, Arden îşi imaginase că este tulburat de frumuseţea ei. Se înfurie mai tare decât credea că este posibil. Nu dorea decât să se răzbune şi să-i răspundă cu

aceeaşi monedă, aşa că răspunse:

- Poate că n-am nici o putere să vă tulbur- şi nici nu vreau. Dar nu v-am auzit plângându-vă când v-aţi trezit în braţele mele!

- Nu eram în stare să mă plâng, veni replica rapidă, mă aflam în stare de şoc!

Amintindu-şi ce se întâmplase noaptea trecută, Arden îşi dădu seama
că avea probabil dreptate. Din ceea ce văzuse, coşmarul trebuie să fi fost în acelaşi timp şocant şi înfricoşător.

Dar supriza ei fu imensă şi mânia pe măsură, când descoperi că el dădea o cu totul altă interpretare stării de şoc la care se referise.

- Crede-mă, nu e ceva obişnuit în hotelurile în care mă cazez de obicei, să mă pomenesc noaptea în pat cu membri din personal! o ironiză el, lăsând-o fără replică. Spune-mi, domnişoară Kirkham, este un obicei vechi acesta de a vă vârî în patul oaspeţilor de sex masculin? Sunt sigur că o să ajungeţi să-i daţi acestui. local un renume destul de neplăcut.

Zguduită de implicaţiile lui, când ea nu vrusese decât să-i dea o mână de ajutor, Arden era pe punctul să explodeze. Dacă i se păruse un bărbat neplăcut, acum ajunsese să-l urască. Orice urmă de sensibilitate pe care o simţise pentru el era moartă şi îngropată.

- Pentru informarea dumneavoastră, domnule Stephens, se răsti ea, singurul motiv pentru care am intrat noaptea trecută în camera dumneavoastră a fost acela că strigaţi atât de tare, încât eraţi pe punctul să treziţi pe toată lumea. A fost evident pentru mine că aveţi o problemă. Nu e decât o reacţie perfect umană.

- Umană? o ironiză el, ridicând sprâncenele întrebător.

- Da, umană, replică tânăra. Şi, dacă tot aţi adus aminte despre asta, continuă ea, hotărâtă să-şi ia revanşa, dumneavoastră aţi fost cel care mi-a cerut să rămân, iar eu cea care a refuzat!

Nu-şi mai aducea aminte cu claritate cum stătuseră lucrurile, dar expresia lui o făcu să-şi dea seama că îşi atinsese ţinta. Nu voia să-i mai dea o şansă s-o întrerupă, aşa că încercă să lovească din nou:

- In ceea ce priveşte oaspeţii de aici, pe care i-aş deranja cu atenţiile mele, lăsaţi-mă să vă spun că un bărbat trebuie să aibă mult mai mult farmec decât dumneavoastră, doar ca să mă uit a doua oară la el!

- Asta se referă şi la maimuţoiul care te-a luat seara trecută la dans? întrebă el, amintindu-i că fusese în camera lui în rochie de bal.

Ochii lui păreau luminaţi de o strălucire nouă, dar nu avu nici o şansă să-şi dea seama despre ce era vorba, pentru că privirea ironică reveni.

- Asta nu este treaba dumneavoastră, replică Arden. In plus, adăugă ea, dorind să răzbune reputaţia hotelului, nu mă miră că aţi ales să staţi la acest hotel. Hotelurile mai bune despre care vorbeaţi nu v-ar primi niciodată, ţinând cont de intenţia de a seduce orice personal feminin!

Cu această replică, îşi adună ustensilele - hotărâtă să-i lase camera în starea în care se afla acum- şi se îndreptă spre uşă.

- Să nu uiţi asta, răspună din spatele ei, făcând-o să se întoarcă.

Aruncând o privire spre el, descoperi că avea în mână eşarfa pe care

o purtase seara trecută şi care căzuse pe podea când o trăsese spre pat. Cu o privire de dispreţ, făcu doi paşi spre el şi i-o smulse din mână.

Când deschise uşa, el strigă după ea:

- Să nu mă mai vizitezi noaptea viitoare!

Pentru a doua oară în douăsprezece ore, uşa camerei verzi fu trântită cu putere, în timp ce Arden ieşi, pradă furiei.

Capitolul 3

Când veni ziua de luni din săptămâna următoare, Arden nu avea sentimente mai prietenoase pentru bărbatul de la etaj, căruia îi spunea, în mintea ei doar, "şarpele din camera verde".

Nu că ar mai fi avut ceva de-a face cu el, din ziua de Anul Nou, în care ieşise trântind uşa după ea. Mătuşa ei, cu zâmbetul obişnuit, preluase curăţenia şi în camera lui, după ce tânăra spusese că are nevoie de timp să pregătească plăcinte şi budinci, pe care să le pună la congelator.

- Desigur, draga mea, răspunsese Louise, iar apoi îi povestea în fiecare zi cât de curtenitor e domnul Stephens.

Arden ajunsese să se întrebe dacă nu aveau cumva doi domni Stephens ca oaspeţi. Dar, orice spunea mătuşa ei, tânăra nu dorea să afle decât un lucru: că oaspetele lor vrea să plece.

Va fi nevoit s-o facă, îşi spuse ea, în timp ce mătuşa ei urcase să se ocupe de camera oaspetelui. Chiar dacă Louise spunea că vrea să reprogrameze plecarea spre Matlock, care fusese stabilită pentru ziua următoare, Arden nu era de acord. Mâine, hotelul Hills View urma să fie închis, iar domnul Stephens va fi nevoit să plece, fie că-i face sau nu plăcere.

Conştientă că petrecea prea mult timp gândindu-se la el, ceea ce nu o mira ţinând cont de faptul că nu mai avuseseră un astfel de musafir, se întrebă din nou care este povestea lui.

Temerile ei că este un criminal se stinseseră aproape în întregime. Ultimele zile o convinseseră că nu era incendiatorul despre care se vorbea. Avea cu el o valiză, iar un bărbat care scapă de poliţie n-ar fi avut decât hainele de pe el.

Recunoscând că imaginaţia ei, după ce o lasă liberă, uită de raţiune, Arden se străduia să rămână cu picioarele pe pământ. Nu

putea să uite ce spusese acel bărbat nesuferit, când o anunţase că n-are nici o putere să-l tulbure. O acuzase că imaginaţia ei n-are limite. Cu toate acestea, era sigură că nu-şi imaginează că îl cunoaşte de undeva. Era imposibil să-l confunde, pentru că era sigură că nu există doi bărbaţi ca el.

Sosirea lui Louise în bucătărie o împiedică să se mai întrebe de unde îl ştie, dar nu să pună întrebarea care îi stătea pe buze:

- L-ai întrebat?

- Pe colonel. începu Louise, părând nedumerită.

- Pe domnul Stephens. L-ai întrebat când pleacă?

- Oh, am uitat, zâmbi mătuşa ei.

Arden se întristă. Nu mai voia să stea de vorbă cu acea brută necivilizată, dar cineva trebuia să-l anunţe- şi nu să-l întrebe, aşa cum ar fi fost politicos- că mâine, când vor pleca din Hills View, va trebui să plece înaintea lor.

- Trebuie să ştie de azi, observă ea, dorind ca Louise să urce la etaj şi să-i spună.

In afară de plimbările lui foarte matinale, înainte de revărsarea zorilor, domnul Stephens nu părăsea camera.

- Oh, nu ştiu, Arden, ezită mătuşa ei. Nu mă deranjează să amân vizita la Matlock. Poţi să te duci la Brynmoel, iar eu voi rămâne aici până la plecarea lui.

- Nu, declară Arden cu fermitate. E o şansă pentru tine să profiţi de propunerea colonelului Meredith. în plus, ştii foarte bine că familia Browning nu te va ierta niciodată pentru stresul pe care li-l provoci, anunţând că nu te vei duce mâine, ci la o altă dată.

- Mda, mai e şi asta, oftă Louise.

- Ştii foarte bine că te vei simţi mult mai bine după ce vei termina cu această vizită, mai degrabă decât s-o ştii atârnând

deasupra capului tău, ca sabia lui Damocles.

- Da, ai dreptate, răspunse femeia, aruncându-se pe un scaun, deznădăjduită.

-Aşadar, domnul Stephens va trebui să afle astăzi.

- Hm, nu mi se pare că a petrecut o noapte foarte bună, începu Louise să ezite din nou.

- S-a purtat urât cu tine? întrebă repede Arden, depăşind momentul de slăbiciune, când se întrebase dacă a avut un alt coşmar.

- Oh, nu, a fost la fel de politicos ca totdeauna. Dar am descoperit că nu e foarte comunicativ, aşa că nu-l întreb cum se simte, ci doar îmi folosesc ochii.

Arden o cunoştea prea bine pe mătuşa ei, ca să nu-şi dea seama că sensibilitatea ei naturală era afectată de evidentele probleme ale musafirului lor. în plus, avea destul de multe pe cap, cu vizita la rudele soţului ei.

-Vino să bei o ceaşcă de cafea, propuse ea, lăsând-o să creadă că uită acest subiect.

Dar nu avea nici cea mai mică intenţie s-o facă. Dacă mătuşa ei nu voia să-şi anunţe oaspetele că trebuie să plece, va fi nevoită s-o facă ea, oricât de neplăcut i se părea acest lucru.

Cu această idee în minte, aşteptă până după masa de prânz. Mătuşa ei îi dusese o tavă cu mâncare musafirului lor, care nu voia să coboare în sufragerie şi nici nu mânca prea mult, dacă nu îl tenta o mâncare mai gustoasă.

- O să mă duc să iau eu tava, declară Arden. Astfel, o să ai mai mult timp la dispoziţie să-ţi pregăteşti bagajul.

Hotărâtă să ignore orice replică neplăcută din partea lui şi să-l anunţe cu tot calmul posibil că trebuie să plece, îşi îndreptă

umerii şi se opri în faţa uşii camerei verzi.

Nu primi nici un răspuns la bătaia în uşă, dar nici nu se aştepta.

- Ah, sunteţi în cameră, domnule Stephens, spuse ea cu politeţe, observând dintr-o privire cât de adânci erau cearcănele lui.

Ignoră expresia mohorâtă, strângând repede farfuriile şi constatând că pofta lui de mâncare nu dădea nici un semn că s-ar fi întors. Apoi se întoarse spre el:

- Domnule Stephens, sunteţi la noi de aproape o săptămână, observă ea, fără să-şi dea seama de ce simţea un gol în stomac.

După expresia lui, nu-şi dorea decât să fie lăsat în pace.

- Pot să vă întreb când intenţionaţi să plecaţi?

Nemulţumită că, deşi hotărâse să-i anunţe decizia lor, ajunsese până la urmă să întrebe, suportă cu neplăcere privirea lui scurtă şi rece. Părea să considere că fusese o impertinenţă din partea ei, aşa că răspunse scurt:

- Nu m-am hotărât.

Chiar dacă sângele începuse să-i fiarbă în vene, Arden se strădui să nu se înfurie. Cu toate acestea, vocea ei era tensionată, când îl anunţă:

- Mătuşa mea, doamna Browning, o să plece mâine într-o vacanţă de o lună.

- în acest caz, vom rămâne tu, colonelul şi cu mine, nu-i aşa? replică el, uimind-o cu perspicacitatea şi repeziciunea cu care evaluase situaţia.

- Va pleca şi colonelul, continuă ea, străduindu-se să-şi păstreze controlul.

-Aşadar, rămânem doar noi doi, nu?

La replica rostită cu uşurinţă, ca şi cum ar fi uitat că el fusese cel care o avertizase să nu vină noaptea în camera lui, orice speranţă de a rămâne calmă dispăru.

- In nici un caz! exclamă ea, amintindu-şi cu claritate cuvintele lui. De fapt, vom închide Hills View pentru o lună, începând de mâine.

- Pleci împreună cu mătuşa ta? întrebă el, apoi adăugă, după ce o privise lung: sau cu colonelul?

- Colonelul Meredith e destul de bătrân ca să-mi poată fi tată! replică ea cu răceală.

Privirea lui amară o făcu să-şi dea seama că nu credea că vârsta este o barieră în cazul în care există bani sau altceva care să suplinească diferenţa.

- Colonelul Meredith o conduce pe mătuşa mea în nord, explică ea cu voce tăioasă.

Scânteile din ochii ei erau un semn clar că nu era atât de calmă pe cât voia să pară.

- Eu, adăugă ea, o să-mi fac vacanţa în Ţara Galilor.

- Singură? veni întrebarea, ironică.

Arden nu ştia de ce se mai oboseşte să stea de vorbă cu el, deşi poate că putea folosi această ocazie pentru a-i arăta ce părere are despre el.

- Singură, răspunse ea cu fermitate. Atât de singură, încât pot fi sigură că acolo unde mă duc, nu voi avea nefericirea să intru în contact cu o persoană la fel de nesuferită ca dumnevoastră!

- Pe o insulă pustie?

Expresia lui ironică îi luminase faţa, dându-i un aer mai vesel.

- Nu tocmai, veni răspunsul. Dar, din câte am fost anunţată, e un loc la fel de bun.

Il lăsă o vreme să rumege această informaţie, apoi adăugă, cu o voce dulce:

-Aşadar, domnule Stephens, această cameră va trebui părăsită. Vă voi face nota de plată şi o veţi avea la dispoziţie mâine dimineaţă.

în timp ce deschidea uşa de la bucătărie, unde mătuşa ei încă nu se dusese să facă bagajele, se felicita pentru politeţea de care dăduse dovadă şi pentru modul în care închisese uşa după ea, cu grijă şi fără zgomot.

-Am crezut că te-ai dus să faci bagajul, îi spuse ea Louisei.

- Iar eu am crezut că te-ai dus să aduci tava domnului Stephens, replică mătuşa ei.

Era bine să râdă din nou împreună, pentru că Louise nu va şti niciodată că, în plutirea lipsită de griji în care părăsise camera verde, nu-şi mai adusese aminte de tavă.

Dar, două ore mai târziu, când aduna frunzele din curte, îşi dădu seama că e imposibil să lase tava în cameră.

Sperând că musafirul nu suportase nici el prea mult imaginea mâncării care se răcea pe tavă şi o scosese la uşă, intră în bucătărie cu gândul să se spele pe mâini înainte să urce să ia tava. Dar tava era deja spălată şi depozitată împreună cu celelalte, iar gândul că draga ei mătuşă făcuse acest lucru îi aduse zâmbetul pe buze.

-N-ar fi trebuit să te duci tu, se simţi ea obligată să protesteze, în timp ce Louise se îndreptă spre ea.

Louise, care urmărise direcţia privirilor nepoatei ei, tuşi jenată, de parcă s-ar fi simţit vinovată.

-Păi. de fapt nu am urcat pentru ea, mărturisi femeia. Acel

drăguţ domn Stephens a adus-o aici.

Uluită, Arden îşi privi mătuşa cu ochi mari. De când se transformase "şarpele cu clopoţei din camera verde" în "acel drăguţ domn Stephens"? Mai mult decât atât, mătuşa ei, care fusese mereu foarte deschisă cu ea, părea să evite să-i întâlnească privirea.

- Drăguţul domn Stephens? repetă ea, intenţionând să descopere de ce mătuşa ei părea brusc ocupată să îndrepte prosoapele care nu aveau nevoie să fie îndreptate, deşi niciodată nu păruse preocupată de ele.

- Nu mi-am dat seama până acum, declară Louise fără s-o privească, dar domnul nostru Stephens e foarte fermecător.

Era ultimul cuvânt pe care l-ar fi folosit în legătură cu acest bărbat. Mai ales faptul că devenise brusc "domnul nostru" o făcu să se întrebe.

- Spune-mi că n-ai făcut-o! exclamă ea, temându-se de ce era mai rău.

Mătuşa ei rămase o vreme tăcută, apoi îşi dădu seama că e inutil să
ascundă şi că trebuie să spună până la urmă adevărul.

- Imi este teamă că am făcut-o, mărturisi ea, apoi adăugă repede, văzând privirea nemulţumită a nepoatei ei: dar i-am spus că nu mai poate rămâne decât o săptămână.

- Oh, mătuşă! clătină din cap Arden, fără să se poată supăra cu adevărat pe ea.

Ştia că mătuşa ei era una dintre cele mai bune şi mai blânde persoane din lume, acesta fiind motivul pentru care o iubea atât de mult.

- Bine, spuse ea în cele din urmă, văzând că mătuşa ei se

relaxase, după ce mărturisise adevărul. Pot să-i spun la fel de uşor că trebuie să plece.

Nu putea crede că necioplitul de la etaj trecuse peste capul ei şi o convinsese pe draga mătuşă Louise să-l mai lase să stea o săptămână.

- Dar nu poţi face asta, draga mea, protestă femeia. Domnul Stephen mi-a plătit în avans- i-am dat o chitanţă.

Arden rămase o vreme pe gânduri.

- In acest caz, îi vom da banii înapoi, declară ea.

- Oh, nu putem face asta! clătină din cap mătuşa ei, părând speriată. I-am promis.

- Te-a făcut să-i promiţi? exclamă Arden, uluită.

Dacă ar fi fost în locul mătuşii ei, nu s-ar fi simţit vinovată dacă nu respectă o promisiune smulsă cu ajutorul farmecului, dar pe ea nu încercase în nici un fel s-o convingă. Din câte ştia, mătuşa ei nu era în stare să încalce o promisiune.

- Dar veţi pleca mâine! fu singura ei condiţie.

Arden se duse la culcare, clocotind de furie neputincioasă. După cum domnul J. Stephens n-ar fi întârziat să observe, de mâine ea şi cu el vor fi singurele persoane din hotel!

După cum se aşteptase, mătuşa ei spusese din nou că o să-şi reprogrameze plecarea spre Matlock. Dar nu putea să accepte acest lucru. Nu după ce făcuse toate aranjamentele cu colonelul şi cu familia Browning. Oricum, singurul lucru clar era că, la sfârşitul săptămânii, şarpele cu clopoţei dar cu voce mieroasă trebuie să plece!

Colonelul Meredith, foarte încântat, încărca în portbagajul maşinii lui bagajul Louisei. După aceea, îi întinse lui Arden o hârtie pe care îi notase drumul spre cabana lui, precum şi cheia

acesteia.

- Cred că asta e tot, Louise, spuse el, zâmbindu-i femeii pe care o ajută să urce în maşină, apoi se aşeză la volan.

- I-am dus domnului Stephens micul dejun în cameră, repetă Louise nepoatei ei, prin fereastra deschisă.

Din punctul de vedere al lui Arden, era ultima masă pe care o primea în cameră. Dacă voia să mănânce, nu are decât să coboare în sufragerie!

- Distracţie plăcută! spuse tânăra, văzând că şoferul e gata să pornească.

După expresia mătuşii ei, era clar că nu se aştepta să se distreze în vreun fel luna viitoare, dar Louise se străduí să fie curajoasă. îi strânse mâna nepoatei ei şi zâmbi.

- Când ne vom întoarce, ne vom apuca să redecorăm camerele, promise ea.

Arden continuă să zâmbească, în timp ce le făcea semne cu mâna. Mătuşa Louise va avea nevoie de ceva care să o înveselească la întoarcere, dar cum va face rost de bani pentru redecorare? Chiar dacă ar face-o singure, tot nu aveau destui bani pentru tapet.

Ora mesei de prânz veni şi trecu fără ca bărbatul de la etaj să dea vreun semn de viaţă. N-are decât să moară de foame, îşi spuse ea, deşi se simţea vinovată la gândul că era destul de bolnav şi că avea nevoie de mâncare.

De ce să-şi facă probleme pentru el? Ştia destul de bine unde e bucătăria, ca şi sufrageria. Şi chiar dacă nu se simţea prea bine, coborâse totuşi să aducă tava.

Tot gândindu-se şi certându-se că, din cauza mândriei ei, oaspetele care plătise o să moară de foame, auzi telefonul sunând

la recepţie.

Simon Berry, care voia să o întrebe dacă vrea să meargă împreună la teatru săptămâna viitoare, o mai smulse din gânduri.

Ridică privirea speriată la auzul uşii de la intrare, văzând străinul care se apropia exact în clipa în care îi spunea lui Simon că hotelul se închide şi că va pleca în vacanţă. Dar, pentru că voia să fie calmă în faţa străinului care o speriase, în loc să-i spună lui Simon că se va duce în vacanţă săptămâna viitoare, îi dădu impresia şi lui, ca şi bărbatului care o privea, că va pleca imediat după ce va pune receptorul în furcă.

- Te duci la Marea Mediterană? întrebă Simon, care n-avea nici cea mai mică idee despre situaţia lor financiară.

Arden îl privi pe străin, sperând că nu înţelesese că plecarea ei este iminentă şi că nu poate rămâne peste noapte în hotel. Orice sumă de bani, oricât de mică, era necesară.

Bucuroasă că poate vor ii trei persoane în hotel noaptea viitoare, nici nu-şi dădu seama ce-i răspunsese lui Simon, când lăsă receptorul jos. Oricum, nu anunţase că locul excursiei ei este o cabană izolată în Ţara Galilor.

îi zâmbi bărbatului din faţa ei.

- Bună ziua.

- Bună ziua, răspunse el. N-am noroc, dacă vreţi să închideţi.

Continuând să zâmbească, Arden era pe punctul să-i spună că poate
rămâne o noapte sau două, când îl văzu scoţând din buzunar o legitimaţie de presă.

- Sunteţi ziarist? întrebă ea, neştiind ce l-ar putea aduce în Chalmers Hollow, unde nu se întâmpla nimic interesant.

Poate că se îndrepta spre un alt oraş, cu toate că nu era

timpul potrivit pentru o pauză, din punctul ei de vedere.

- Din nefericire, zâmbi el. Aţi avut recent vizitatori pe care nu-i aşteptaţi?

Dacă au avut astfel de vizitatori? Arden se gândi imediat la bărbatul din camera verde, în timp ce se sprijinea, ca din întâmplare, pe registrul în care erau înregistraţi oaspeţii.

- A fost un incendiator care a evadat de Anul Nou, glumi ea, dar s-a predat a doua zi. De aceea aţi venit aici?

Instinctul fusese cel care o împiedicase să spună ceva. într-un fel, era sigură că presa era pe urmele nimănui altuia decât a domnului J. Stephens.

în următoarele zece minute, în timp ce ziaristul îi povestea, tânăra descoperi, nu fără suprindere, că nu era de vină imaginaţia ei. De asemenea, nici vederea n-o înşelase, pentru că într-adevăr îl cunoştea pe domnul Stephens de undeva. Desigur, nu acesta era numele lui adevărat. Se numea Blane Hunter şi era un industriaş bogat şi celebru. Nu-l întâlnise niciodată, dar fotografia lui fusese în toate ziarele vremii, cu câteva ocazii.

Prefăcându-se că-şi şterge nasul, îşi ascunse figura marcată de şoc în clipa în care află că soţia lui Blane Hunter fusese ucisă într-un accident de maşină, iar el ajunsese în spital, în şoc şi plin de răni, deşi superficiale.

- Dar acum a ieşit din spital? întrebă ea, simţindu-se copleşită de remuşcări la gândul că bărbatul de la etaj, care îşi pierduse recent soţia, nu voia decât să fie lăsat singur, să-şi depăşească durerea.

Ei bine, dacă va reuşi să-l ţină la distanţă de ziariştii curioşi, îl va lăsa în pace, îşi promise ea, uitând că până de curând îl considerase o brută şi voise să-l lase să moară de foame.

- A plecat din spital în ajunul Anului Nou, spuse ziaristul. Nu era destul de refăcut să părăsească spitalul, susţineau medicii. Dar ultima oară a fost auzit răstindu-se la un ziarist, strigând că presa nu-l lasă în pace.

- Presa l-a urmărit în spital? întrebă ea cu naivitate.

- Sunt întotdeauna soluţii, ridică el din umeri.

- Dar de ce e aşa vânat de presă? Adică, sper că sunteţi destul de umani ca să vă daţi seama că a suferit- după ce şi-a pierdut soţia.

- Fosta soţie, preciză bărbatul.

- Era divorţat?

- De zece ani, sosi repede informaţia. Era o plimbăreaţă de prima mână. Trecea prin atâtea paturi, încât ai fi crezut că n-are unde să doarmă. Dar asta nu m-a împiedicat să am senzaţia că e ceva în neregulă.

- In neregulă? exclamă ea, speriată.

- Nu vi s-ar părea suspect dacă aţi fi aflat că au fost auziţi certându-se în biroul lui? Că draga Delcine striga că, dacă n-o să-i plătească toate datoriile, o să se sinucidă? Răspunsul lui a fost: "Foarte bine, n-ai decât. Oricum, ar fi trebuit să-ţi rup gâtul în urmă cu ani buni!". Apoi, la câteva zile, aflăm că au avut un accident.

Uluită, Arden îl privi cu ochi mari.

- Credeţi că a omorât-o?

- Nu cred că e imposibil. E un afacerist fără scrupule.

- Dar. o crimă? se bâlbâi tânăra. Dacă el era la volan, nu risca să-şi pună propria viaţă în pericol?

- Mi se pare foarte ingenios. Oricum, n-a aşteptat să se ducă

ancheta la bun sfârşit.

-A fost o anchetă?

-încă n-a început. Se continuă examinarea resturilor maşinii- a fost făcută scrum.

-Nu e. ezită Arden, muşcându-şi buzele, nemulţumită că fusese pe punctul să se trădeze. E ars grav? reformulă ea întrebarea.

-Nu, el n-a fost ars, veni răspunsul. Din ce am înţeles, a fost conştient după ce maşina s-a izbit de un zid şi a putut s-o scoată şi pe Delcine din maşină, înainte ca rezervorul să explodeze.

-Dar era deja moartă?

-El aşa susţine.

-Nu-l credeţi?

-Mi se pare că a avut cea mai bună ocazie să rupă gâtul pe care ar fi trebuit să-l rupă în urmă cu câţiva ani, nu?

Copleşită încă de ceea ce aflase, se străduia să-şi revină din uimire, când ziaristul repetă întrebarea dacă nu au primit oaspeţi neaşteptaţi de la Anul Nou.

Tânăra clătină din cap, răspunzând:

-Nu deschidem hotelul înainte de venirea primăverii.

îl urmări cu privirea pe bărbatul care se îndepărta, întrebându-se între timp dacă nu cumva făcuse o prostie. Oare fusese o alegere proastă să ascundă adevărul şi să rămână singură cu un potenţial criminal?

Nu, era imposibil să fie criminal, se linişti ea ceva mai târziu. Punându-şi logica la contribuţie, îşi alungă toate temerile. Moartea Delcinei Hunter era un accident- cum ar putea fi altfel? După cum îi spusese reporterului, Blane Hunter nu s-ar fi pus singur în pericol, conducând deliberat maşina spre zid. Oricum, şi în starea

în care se afla acum, refuzând să mănânce şi având probleme cu somnul, avea prea multă agresivitate în el pentru un sinucigaş.

In plus, ce fel de bărbat, care e în şoc, ar avea prezenţa de spirit să scoată pe cineva dintr-o maşină în flăcări, care ameninţa să explodeze în fiecare secundă, apoi s-ar întoarce să rupă gâtul victimei? Nu se lega. Dacă ar fi vrut s-o vadă moartă, de ce ar mai fi scos-o din maşină?

Satisfăcută că oaspetele ei, care căpătase acum identitatea reală a lui Blane Hunter nu fusese capabil să-şi omoare soţia, Arden refuză să se mai gândească la această problemă. Incepu să se întrebe de ce îşi dăduse un nume fals, presupunând că şi adresa din Scoţia era la fel de falsă.

După ce aflase identitatea bărbatului din camera verde, încercă să-şi aducă aminte ce citise în ziare despre el şi despre soţia lui.

Reporterul vorbise foare jignitor despre fosta soţie a lui Blane Hunter, iar memoria o ajută să vadă imaginea unei tinere blonde foarte frumoase, despre care se spunea că nu duce lipsă de escortă. Dar acesta era singurul lucru pe care şi-l amintea despre ei.

Simpatia pe care o simţise pentru el aflând că soţia lui murise în accident dispăru când îşi aduse aminte că erau divorţaţi de zece ani. N-avea nici un motiv să se ascundă pentru a trece peste suferinţa cauzată. In afară de cazul în care nu mai era îndrăgostit de fosta lui soţie, nu exista nici un motiv să sufere chiar atât de tare.

Cu toate că dimineaţa hotărâse că, dacă vrea să mănânce, va fi nevoit să coboare la parter, spre seară începu să pregătească o

tavă pentru oaspetele din camera verde. Nu-i păsa dacă o mai iubea sau nu pe soţia lui care murise. Dar, amintindu-şi cât de tare suferise după moartea părinţilor ei, nu se putu împiedica să nu simtă o urmă de simpatie pentru el.

Că simpatia ei nu era necesară, îi fu clar imediat. O privire spre figura lui încruntată era mai mult decât suficientă. Nu era deloc mulţumită de propriile stări, care oscilau mereu: fie îi era milă de el, fie îl ura.

Se simţi din nou iritată, când el declară:

- Nu vreau asta.

Orice sentimente pozitive pentru el dispărură dintr-o dată.

- Foarte bine, n-aveţi decât să flămânziţi.

Era deranjată mai ales că, dacă n-ar fi fost el, nu s-ar fi obosit să gătească trei feluri pentru masă, ci s-ar fi mulţumit cu un sandviş.

- Cred că e dreptul meu, mormăi el brusc.

Era prima oară când îl vedea, după ce vorbise cu mătuşa ei, şi intenţiona să fie şi ultima.

- Din punctul meu de vedere, nu aveţi decât s-o faceţi, replică ea, amintindu-şi ce spusese reporterul despre el, dar intenţionând să păstreze secretul. Dar, dacă tot am ajuns la acest subiect, vreau să mă duc în vacanţă. Poate că veţi fi bun, domnule mare-şi-tare Hunter, să-mi spuneţi când sunteţi.

Uluită că rostise numele lui fără să vrea, rămase fără suflare când, cu o expresie ameninţătoare, el străbătu camera şi o prinse de braţe.

- Ştii cine sunt? se răsti el, strângând-o cu putere. De când ştii?

- Eu. murmură ea, copleşită de violenţa din privirea lui. Am crezut că vă recunosc. Dar am fost sigură abia de câteva ore. Un. reporter a venit aici să vă caute.

Strânsoarea îi amorţise braţele, iar frica o copleşise la vederea privirii lui ucigătoare.

- I-ai spus că sunt aici?

Toată cruzimea de care fusese acuzat se citea acum pe figura lui.

- Nu, nu! exclamă Arden. Mă doare!

- Ce i-ai spus? continuă el s-o strângă, ignorând durerea ei, dorind doar să afle ce-i spusese ziaristului.

- Nu i-am spus nimic, strigă tânăra. Nu ştiu cum a prins de veste că sunteţi aici, dar m-a auzit vorbind la telefon cu Simon- un prieten- căruia îi spuneam că închid hotelul şi că plec în vacanţă. L-am lăsat să creadă. pe reporter. că nu sunt vizitatori.

Blane Hunter o fixa suspicios. O urmărea cu atenţie cu ochii îngustaţi, ca şi cum şi-ar fi dorit să descopere dacă spune sau nu adevărul.

- Nu i-am spus că sunteţi aici. Sincer, repetă ea. Chiar când a insinuat că v-aţi ucis fosta soţie, că aţi condus intenţionat în zid.

- Că am omorât-o?

După privirea uluită de pe figura lui şi după faptul că îi dăduse drumul, Arden îşi dădu seama că această insinuare îl şocase.

- Oh, doamne, murmură el, palid la faţă, îndreptându-se spre fereastră.

Dar îşi reveni repede, întorcându-se şi declarând cu violenţă:

- Dacă este cineva care comite crime şi scapă nepedepsit, aceasta este presa!

Tânăra simţea că de această dată agresiunea nu mai era

îndreptată împotriva ei, ci împotriva presei. Curajul ei reveni, şi împreună cu el reveni şi compasiunea.

- De aceea aţi plecat din spital, chiar dacă nu eraţi refăcut în totalitate? întrebă ea. Ca să scăpaţi de presă?

- Voiam. să-mi găsesc pacea.

Recunoaşterea fu făcută aproape împotriva voinţei lui. Dar era o recunoaştere, iar Arden oftă în sinea ei, dorindu-şi să-l poată consola. Blane Hunter ridică privirea spre ea şi descoperi că îndrăznise să simtă compasiune pentru el. Brusc, îi spulberă aceste sentimente tandre, întrebând-o cu dispreţ:

- Cât ţi-a oferit?

-Vreţi să spuneţi bani?

- Ce naiba altceva? se răsti el cu violenţă. Voi, femeile, aţi face orice pentru bani!

"Şarpe cu clopoţei" era un nume prea bun pentru el, îşi spuse tânăra, furioasă că probabil se referise şi la mătuşa ei. Ceea ce putea însemna că, atunci când Louise, cu inima ei blândă, acceptase să-l mai găzduiască o săptămână, el crezuse că nu voia decât să pună mâna pe banii lui.

- Nu mi-a oferit nimic, replică ea cu răceală.

- O să se întoarcă, mormăi el, ca şi cum ar fi fost o profeţie. Şi cu el vor veni alţii.

Privi în jur, la tapetul decolorat din cameră, şi declară cu cinism:

- Chiar aţi avea nevoie de ceva bani, domnişoară Kirkham, nu-i aşa?

Ce nemernic putea să fie! Arden îşi dori să-l fi lăsat să moară de foame.

- Oricât vi s-ar părea de greu, domnule Blane Hunter din

Londra şi nu domnule J. Stephens din Scoţia, mai aveţi de învăţat multe despre oamenii de la ţară- sau despre mine. N-aş trăda niciodată un oaspete din acest hotel şi nici nu l-aş spânzura înainte să fie judecat, oricât de mulţi bani mi s-ar oferi!

Ignorând privirea lui dispreţuitoare şi neîncrezătoare, Arden avu sentimentul îngrozitor că, dacă mai rămâne câteva secunde în aceeaşi cameră cu el, o să-l lovească. Cu toată stăpânirea de care era în stare, ieşi din cameră, abţinându-se să trântească uşa.

Doamne, clătină ea din cap, era imposibil să-şi imagineze că, pentru o secundă, îi păruse rău de el! Fie că avea sau nu coşmaruri privind moartea soţiei lui, suferind de şoc, Blane Hunter nu era demn de mila nimănui!

Capitolul 4

Dacă Blane Hunter mâncase sau nu ce-i dusese seara trecută, nu era preocuparea lui Arden. Era sigură doar de un singur lucru: după ce ieşise din camera lui aşa cum o făcuse seara trecută, nu avea nici cea mai mică intenţie să se întoarcă. Dacă tava cu mâncare o să-l deranjeze, n-are decât să o coboare în bucătărie- n-ar fi prima dată.

Incă într-o stare de spirit războinică, în clipa în care urcă la etaj să se ducă la culcare, trecu pe lângă camera lui. Uşa era închisă, iar tava nu se vedea nicăieri.

Urcând scările care duceau la camera ei, Arden ajunse repede înăuntru. Incepu să se dezbrace, când îi veni ideea că poate ar trebui să încuie uşa. Işi puse cămaşa de noapte şi, prea mândră pentru declaraţia de mai devreme, că n-ar spânzura un om înainte de a fi judecat, hotărî să nu încuie. Oricum, nu era criminal, aşa că nu avea de ce să se teamă.

Ii luă destul de mult timp să adoarmă. La un moment dat, când imaginaţia îi scăpase de sub control, era pe punctul să sară din pat şi să încuie uşa. Mândria fu cea care o opri şi de data asta. După ce se întoarse o vreme pe toate părţile, reuşi să adoarmă.

Să fie trezită brusc, când avea impresia că abia închisese ochii, era destul de rău. Dar să se trezească brusc dintr-un somn adânc şi să deschidă ochii descoperind că în camera ei era lumină, era şi mai rău, iar ea tresări, cuprinsă de spaimă.

Lumina era aprinsă în camera ei, ceea ce însemna că o aprinsese cineva.

Clipind des, privi spre uşă- iar frica ei se transformă în groază. îmbrăcat complet, arătând ca şi cum nici nu s-ar fi dus la culcare,

Blane Hunter o fixa din cadrul uşii.

Fără să aibă nici cea mai mică idee cât e ceasul, era prea speriată să-şi ia privirea de la el ca să se uite la ceas. Nu că ar fi avut vreo importanţă cât e ceasul. Singurul gând era cum să-l respingă pe intrus.

- Ce.? întrebă ea, ezitând, cu gâtul strâns de teamă, prea târziu să-i pară rău că nu încuiase uşa. Ce vreţi?

Se strădui să nu se retragă, în timp ce-l urmărea făcând un pas în interiorul camerei.

El o privi cu răceală.

- N-am venit să te omor, clătină el din cap nerăbdător, nemulţumit de teama care se citea pe faţa ei. Nici nu intenţionez să te violez.

Expresia lui era sugestivă, de parcă ar fi fost sătul de toate femeile din lume, din cauza soţiei lui. Uşurată, Arden găsi destul de mult curaj să răspundă:

- Mă bucur să aflu asta.

Era mulţumită şi că lăsase uşa deschisă, pentru cazul în care ar fi fost nevoită să-l împingă afară din cameră.

- Pot să întreb, continuă ea, bucuroasă că vocea ei nu mai era gâtuită de teamă, cărui fapt datorez plăcerea neaşteptată a vizitei dumneavoastră?

- încetează cu sarcasmul, veni răspunsul lui. Nu vreau decât să-mi răspunzi la nişte întrebări foarte simple.

Tonul lui era grăitor şi tânăra înţelese repede că ar fi mai bine să răspundă. Când întoarse privirea, ca să nu observe expresia ei nemulţumită că era nevoită să-l asculte, zări ceasul. Era ora două!

- Ascult, dădu ea din cap, reţinându-şi replica sarcastică pe care o avea în minte.

Ochii lui o fixau şi, într-un fel, era conştientă că ştia cât de mult o deranjează că nu poate să-i servească o replică plină de ironie. Dar nu văzu nici o urmă de plăcere în privirea lui, când spuse:

-Acel loc din Ţara Galilor. Locul în care te duci în vacanţă, e atât de izolat precum spuneai? întrebă el, ignorându-i nedumerirea.

- Cabana colonelului? exclamă ea, întrebându-se dacă nu ajunsese din întâmplare în vreunul din coşmarele lui.

O trezise la ora două dimineaţa, ca s-o întrebe aşa ceva!

- Ai spus că a condus-o pe mătuşa ta în nord, se înfurie el. Aşadar, m-ai minţit! Te duci la el!

- Nu, nu e adevărat!

Era rândul ei să se enerveze. Era destul de rău să fii trezită în toiul nopţii printr-o sperietură, fără să-i mai spună mincinoasă. Dar se calmă repede, descoperind după expresia lui şi după maxilarul încleştat că era mult mai mânios. Acest bărbat care putea fi un criminal. Repede, deşi nemulţumită de propria reacţie, îi explică:

- Colonelul Meredith are această cabană la care se duce din când în când. Din motive de. familie, mătuşa mea a hotărât că e mai bine să nu mă duc la Matlock, împreună cu ea. Aşadar, colonelul a fost drăguţ şi mi-a oferit cabana lui, în timp ce-i face o vizită fiicei din Chesterfield.

Când ajunse la sfârşitul explicaţiei, era convinsă că Blane Hunter n-o credea în continuare. Oare, dacă îşi petrecuse toată viaţa printre mincinoşi, nu era în stare să mai creadă adevărul?

- Colonelul Meredith se va întoarce acolo în timpul şederii tale?

- Nu! Nu se mai duce chiar atât de des ca în tinereţe, răspunse Arden încruntată, sătulă de aceste explicaţii. După ce o să plece din Chesterfield, o să se întoarcă la Northampton. Dacă vreţi să ştiţi, adăugă ea, nu mă vede în modul în care insinuaţi că o face. Vrea să se însoare cu mătuşa mea.

Dorindu-şi să nu fi spus ultimele cuvinte- era în totalitate problema colonelului şi a mătuşii ei- Arden constată cu surprindere cât de repede asimila informaţia bărbatul din faţa ei, care păru să depăşească foarte repede surpriza şi continuă să întrebe:

- Ştie cineva din această localitate despre cabana din Ţara Galilor?

încercând să ţină pasul cu el, îşi puse întrebarea dacă nu cumva faptul
că abia se trezise din somn o făcea să funcţioneze mai încet, pentru că nu-şi dădea seama unde voia să ajungă.

- Cum ar putea să ştie cineva? ridică ea din umeri, obosită şi sătulă de întrebările lui. Colonelul nu trăieşte aici. Şi, de fiecare dată când o face, stă aproape de.

- Ziaristul pe care l-ai văzut azi, o întrerupse el, fiind evident interesat doar de anumite lucruri, n-o să renunţe.

în timp ce Arden se străduia să se gândească la ziarist, atât de brusc după întrebările referitoare la colonel, el continuă:

- Trebuie să plec de aici. O să plecăm acum.

Abia acum începea să vadă ce urmărise cu aceste întrebări. Copleşită de presupunea lui că l-ar urma undeva, cu atât mai puţin într-o cabană izolată, tânăra abia reuşi să exclame:

- Noi?

- în timp ce mătuşa ta şi colonelul sunt în nord, la o distanţă

sigură, explică el, fără să dea vreo importanţă uimirii ei, eşti singura persoană care poate da informaţii presei. O să vii cu mine.

Era clar că nu admitea nici un protest.

- O să vin cu.

După ce abia trecuse peste şocul descoperirii că stă în pat, la ora două noaptea, purtând cea mai stranie conversaţie cu un bărbat, Arden îşi spuse că mersese prea departe. Nu mai era dispusă să îndure.

- Acum, aşteaptă puşin, spuse ea cu aprindere, fără să-şi dea seama că era prima oară când îl tutuia. In primul rând, ţi-am spus deja că nu voi spune nimic oricui ar veni să se intereseze. In al doilea rând.

- Fără să ţii cont de suma oferită, completă el cu ironie.

- Iar în al doilea rând, ignoră ea întreruperea, ca şi în al treilea rând, nu numai că nu vreau să plec undeva cu un bărbat care, din câte se pare, poate fi ucigaşul fostei lui soţii.

Fu din nou întreruptă, iar bărbatul îi aminti:

- Parcă ai spus că nu condamni pe nimeni fără un proces?

Oprită cu propriile cuvinte, rămase o vreme pe gânduri.

- In acest caz, spune-mi adevărul, îl provocă ea, ştiind foarte bine că n-o va face.

- Când o să vreau să-mi fii judecător şi juriu, o să te anunţ, replică el. E suficient să spun că nu sunt sinucigaş.

Ceea ce voia să însemne, aşa cum îşi spusese deja, că n-ar fi lovit zidul intenţionat, fiind şi el în maşină şi riscând să-şi piardă viaţa.

- Bine, recunoscu ea nemulţumită, o să accept că n-ai produs accidentul intenţionat, dar.

Era sigură că ideea reporterului că i-ar fi rupt gâtul Delcinei după accident nu era decât o invenţie jurnalistică.

- In acest caz, o întrerupse el din nou, fără să-i mulţumească pentru că acceptase că nu este criminal, spune-mi unde este cabana şi vom.

Era rândul ei să-l întrerupă:

- In nici un caz! Nu numai că nu vă voi spune unde este cabana, domnule Hunter, dar v-aş fi recunoscătoare dacă aţi dori să vă întoarceţi în camera dumneavoastră şi să mă lăsaţi în pace!

Arden şi-ar fi dorit să nu fi folosit cuvântul "pace"- îi adusese aminte că, nu cu multe ore în urmă, îi spusese că venise aici ca să-şi găsească pacea. îi amintise cum îl văzuse în ghearele unui coşmar îngrozitor. Nu avea nevoie de nici o indicaţie în afară de faţa lui palidă, ca să-şi dea seama că nu prea avea parte de nopţi liniştite. Imediat, fu asaltată de gânduri de care nu avea nevoie, că el nu-şi va găsi pacea pe care şi-o dorea cu aceşti ziarişti care se învârteau mereu în jurul lui.

Era impresionată de situaţia lui. Chiar dacă nu reuşea să retragă comanda pe care i-o dăduse, aceea de a părăsi camera ei, tânăra se simţea ciudat de tulburată. Pentru că, în clipa în care ar fi fost gata să jure că Blane Hunter nu era genul de om care să accepte un ordin de la cineva, părea pe punctul să facă exact acest lucru!

Bărbatul era aproape de dulapul de lângă uşă, retrăgându-se încet. Când mâna lui trecu uşor peste marginea dulapului şi capul i se întoarse spre ea, Arden se lupta deja cu lacrimile. Se chinuia să nu arate că e slabă, dar era foarte greu să o facă, în timp ce-şi spunea că are în faţa ochilor un suflet chinuit, care e tulburat pentru că a fost cel care a cauzat moartea unei persoane pe care

o iubise şi pe care poate că încă o iubea.

îi zâmbi cu blândeţe, iar zâmbetul rămase pe buzele ei, chiar dacă el nu răspunse. Pentru o clipă, în ochii lui se citi o privire triumfătoare- un triumf pe care nu-l înţelegea, dar care făcu să-i dispară zâmbetul.

Fără grabă, în timp ce tânăra se întreba care erau motivele acţiunilor lui, Blane Hunter întinse mâna către ea. Abia atunci văzu motivul triumfului lui. Chiar dacă ea uitase că lăsase cheia de la cabană pe dulapul de lângă uşă, Blane Hunter, care dispunea probabil de o memorie fotografică, inventariase conţinutul camerei ei. Găsise apoi cheia pe care o căuta, la care era ataşată o etichetă galbenă.

- Brymoel, spuse el zâmbind cu ironie, în timp ce citea biletul cu indicaţiile lăsate de colonel.

N-o să-i mai fie niciodată milă pentru el, îşi spuse Arden.

- Foarte bine, eu nu merg, declară ea, furioasă pe el, dar furioasă şi pe propria persoană, pentru că păruse să fie mai uşor de emoţionat decât mătuşa ei. Şi nu mă poţi obliga. Dacă îndrăzenşti să pui piciorul în cabana colonelului.

- Imbracă-te, veni răspunsul lui.

Şi ea, care crezuse că putea să-i dea ordine!

- La naiba! Nu mă îmbrac!

Dar se sperie în clipa în care îi văzu expresia. Era evident că i se părea obositor s-o tragă jos din pat şi s-o îmbrace, dar părea capabil de acest lucru.

Oh, doamne, îşi spuse ea, ce mă fac? Nu avea impresia că Blane Hunter era dornic să se retragă- oare o va îmbrăca el?

Gâtul i se strânse şi înghiţi cu greu, în timp ce-şi spunea că-l urăşte pentru aroganţa şi hotărârea lui. Intre timp, bărbatul

căutase prin casă şi descoperise o valiză. Ar fi vrut să-i arunce o greutate în cap, în clipa în care depuse valiza deschisă pe pat, ca şi cum ar fi invitat-o să-şi facă bagajele.

Cu voce hotărâtă, el declară:

-Vom merge cu maşina ta.

Fără să se oprească să se întrebe cu ce altceva a fi putut să meargă, deşi ea intenţiona să rămână pe loc, Arden simţi că furia i se topeşte. Oh, bietul bărbat, îşi spuse ea, îndoindu-se că va mai conduce vreodată. Probabil că era un coşmar adevărat dacă nici măcar nu-şi imagina cum ar fi să conducă o maşină.

- Eu. se bâlbâi ea, străduindu-se din greu să-şi păstreze sentimentele ascunse, pentru că era clar că acest bărbat nu dorea compasiunea nimănui.

Dar el ridică privirea în acea clipă. Era o mişcare prea rapidă ca tânăra să-şi fi luat privirea plină de blândeţe aţintită asupra lui. Se gândi că va

exploda din nou, dar el păru să rămână o vreme pe gânduri, fixând-o cu intensitate.

- Ai de gând să te îmbraci? întrebă el brusc, cu o notă amenințătoare în voce.

încă atinsă de tristeţea pe care o simţise pentru situaţia lui, nu se simţea capabilă să se certe din nou cu el.

- Nu pot să vin cu dumneavoastră. sau să vă duc la cabană, domnule Hunter, spuse ea cu calm. Sunt sigură că puteţi vedea.

- Văd următorul lucru, o întrerupse el. Mă ai pe cap vacanţa asta, fie că rămâi aici sau pleci la cabană.

- Dar voi pleca pentru o lună, se gândi ea să explice. Nu mai puteţi sta aici mai mult de o săptămână.

Hohotul lui de râs era amar. Dar Arden rămase din nou calmă. Chiar dacă îşi dădea seama că Blane Hunter nu avusese nici o intenţie să plece atât de devreme, tot nu se putu enerva.

în timp ce înţelegea cuvintele lui, că vor rămâne împreună fie că vor părăsi hotelul, fie că nu, îşi dădu seama că nu putea să se supere din nou pe el. Nu acum, când îşi dădea seama că undeva în inima lui exista o slăbiciune, că avea nevoie de ea, să-l ducă departe de ziariştii care îl hăituiau.

- Nu pot. începu ea să protesteze din nou, deşi îi era clar şi ei că avea mai puţină putere să refuze.

- Oh, doamne, spuse Blane Hunter, mormăind nemulţumit, ca şi cum s-ar fi săturat să stea de vorbă cu ea. Eşti la fel ca restul!

Energia de care avea nevoie se trezi la viaţă, la auzul acestei insulte.

- Adică? întrebă ea scurt, fără să-şi dea seama ce mai voia să spună de data asta.

- Bine, o să te plătesc, mârâi el printre dinţi.

- Să mă plătiţi? exclamă Arden, amintindu-şi replica lui cinică despre femeile care ar face orice pentru bani.

Rămase uluită când el scoase din buzunar un portofel voluminos şi extrase câteva teancuri de bancnote, încă învelite în hârtia de la bancă, pe care le aruncă pe pat.

- Aici sunt o mie de lire, declară el cu ostilitate. Acum, vrei să te îmbraci?

Dar Arden era şocată.

- O mie de lire! repetă ea.

- Dacă mai rămâne destul după ce-i vei cheltui pe nimicurile care vă fac vouă plăcere, poate că arunci şi puţină vopsea pe pereţii camerei tale, veni comentariul lui neplăcut.

Ironia lui, care se referea la tapetul aflat într-o stare mult mai proastă decât cel din camera verde, o făcu să-şi aducă aminte de lipsurile lor financiare şi de câte ar putea face cu o mie de lire.

Chiar dacă primul reflex a fost să-i arunce banii în obraz, îşi dădu seama că nu-şi putea permite. Era nevoită să strângă din dinţi.

- In acest caz, murmură ea, prinzând cuvertura cu degetele, problema se pune altfel.

Ii zâmbi fals, dorind să ascundă de el că tocmai descoperise cât de uşor e să simţi că vrei să ucizi pe cineva.

- Dacă îmi daţi jumătate de oră, domnule Hunter, o să vă duc oriunde vreţi să mergeţi.

Nu-i era clar dacă expresia lui era de dezgust, sau dacă fusese dezamăgit de avariţia de care dăduse dovadă. Cu toate că simţea că este vorba de a doua explicaţie, nu putea fi sigură.

- Eşti obositoare, declară el cu dispreţ, părând să se enerveze

din ce în ce mai mult, în timp ce luă hainele pe care ea le lăsase pe un scaun şi
i le aruncă.

îi întoarse spatele cu o privire dură, care nu-i plăcea. Arden îşi dădu seama că nu e cazul să întârzie.

Nu-i făcea plăcere să se îmbrace cu un bărbat în cameră, dar nu se putu abţine să nu-l ironizeze:

- Nu aveţi nici un dram de încredere în mine, nu-i aşa? întrebă ea, în timp ce trăgea fermoarul de la pantaloni, întinzându-se spre pulover. Credeţi că, în clipa în care vă veţi întoarce cu spatele, o să dau telefon la presă.

Se întrerupse singură de data asta, dându-şi seama că întrebarea ei îl făcuse să întoarcă privirea spre ea. Privirea lui îi fixă sânii acoperiţi parţial de sutienul alb din dantelă. Instinctiv, Arden îşi acoperi pietul cu puloverul, făcându-l să se întrerupă, tocmai când spunea:

-Am la fel de multă încredere în tine, ca.

Mişcarea ei rapidă, cu care îşi acoperise sânii, păru să-l înfurie:

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu, explodă el, am destule probleme şi fără o virgină speriată pe cap- nu ai nimic ce n-am mai văzut până acum.

De unde ştia că este virgină, era un mare mister pentru ea. Abia după ce-şi dădu seama ce voise el să spună, fu conştientă de existenţa unei probleme la care nu se gândise.

- Dacă vin cu dumneavoastră, se bâlbâi ea, fără să-şi dea seama că tocmai fusese de acord cu plecarea, nu veţi încerca să.

Se opri singură, văzând expresia lui Blade Hunter, care părea

să creadă că e o idee amuzantă.

Chiar dacă nu păruse să zâmbească măcar puţin, el replică:

- Te rog, nu sunt în dispoziţia potrivită pentru a face glume.

Oricum, era sigură că nu se gândise nici o clipă la ea ca la o potenţială
parteneră.

Jignită de reacţia lui, chiar dacă îi spusese ce voia să afle, Arden aruncă o privire urâtă spatelui lui. Işi trase repede puloverul pe ea, tratându-şi ego-ul rănit cu amintirea invitaţiilor pe care le refuzase de la bărbaţii care erau interesaţi de ea.

Nu că şi-ar fi dorit ca această brută să fie interesată de ea. Dar ar fi putut să-i arate şi în alt mod, mai sensibil, că un bărbat sofisticat cum era el, găsea această situaţie amuzantă: să fie interesat de o fată de la ţară ca ea.

- O să-mi fac singură bagajul, se răsti ea în clipa în care Blane Hunter se îndreptă spre şifonier şi deschise larg ambele uşi.

Ar fi vrut să se ducă în camera lui şi să se ocupe de propriul bagaj.

Dar, coborând la parter şi descoperind că valiza lui era deja acolo, îşi dădu seama că făcuse planul cu grijă şi că bagajul lui era gata în clipa în care urcase s-o trezească.

- Acum, ce naiba mai faci? întrebă el nerăbdător, în clipa în care o văzu că se îndreaptă spre recepţie şi că scoate un pix şi o foaie de hârtie.

- Las un bilet pentru mătuşa mea, se răsti ea, provocată.

După o clipă, îşi dădu seama că el era probabil îngrijorat că-i scrisese mătuşii ei cine era în realitate domnul J. Stephens.

- Pentru că mă plătiţi să vă suport o lună, explică ea, poate să însemne că mătuşa Louise se poate întoarce mai înainte decât

mine.

Oricum, se gândise deja că Louise nu va fi în stare să suporte o lună întreagă la rudele soţului ei.

Oderanjă foarte tare că, în clipa în care biletul era gata, Blane Hunter îi luă hârtia din mână cu un calm imperturbabil, dorind să descopere dacă nu cumva îl înşela.

- Banca Angliei? se întoarse bărbatul spre ea, ajungând la paragraful în care o anunţa pe mătuşa ei că sunt bani pentru plata facturilor în ascunzătoarea celebră.

- Un secret al familiei, răspunse Arden, conducându-l la bucătărie şi arătându-i cum se scoate o cărămidă, care ascundea banii celor din hotel.

Fără să-i pese că privirea lui arăta că e sigur că ea şi mătuşa ei sunt cele mai nebune femei din Anglia, tânăra se îndreptă spre ascunzătoare şi depuse acolo cea mai mare parte din bancnotele pe care le primise.

Blane o urmări peste tot, descoperind şi el că, dacă nu ştiai precis locul ei, era imposibil să găseşti care era cărămida care se deplasa.

- Mâncare, declară el scurt, trecând la următorul punct de pe agendă, în timp ce ea se gândea în continuare la întoarcerea mătuşii ei.

- Mâncare? repetă ea, încercând să ţină pasul cu el.

Abia se abţinu să nu-l întrebe de când se interesa de problema mâncării.

- Dacă acea cabană e atât de izolată precum spuneai, explică el nemulţumit, iar dacă prietenul tău, colonelul, se duce foarte rar, nu prea cred că mai sunt provizii. Nu mă pricep să aduc la viaţă tinere care au leşinat din lipsă de alimentaţie corectă.

Bănuind că mai degrabă ar trece peste ea, dacă i-ar cădea la picioare, Arden descoperi o cutie de carton pe care o umplu cu provizii. El adăugă într-o cutie mai mare nişte pâine şi lapte.

Blane fu cel care se asigură că toate aparatele electrice fuseseră scoase din priză, mai puţin frigiderul. Tot el verifică toate becurile şi porni alarma.

Obişnuit deja cu drumul, datorită plimbărilor lungi pe care le făcea, bărbatul o conduse repede spre locul în care îşi ţinea maşina.

După ce deschise portbagajul maşinii, iar Blane puse totul în interior, Arden, îmbrăcată în pantaloni şi geacă groase, ocoli maşina şi se îndreptă spre locul şoferului.

Fără prea multă ceremonie, bărbatul îi luă cheile din mână şi o îndreptă spre locul din dreapta. Din nou, Arden înţelese că se înşelase în privinţa lui, când crezuse că e marcat de accidentul care avusese loc.

- O să conduc eu, răsună vocea lui în întuneric.
- Poftim? exclamă ea, neîncrezătoare.

Dar el nu răspunse, ci deschise portiera şi se aşeză la volan.

Le luă ceva mai mult de două ore să ajungă la Brynmoel. Blane Hunter era mohorât şi tăcut. Nu că Arden ar fi vrut să stea de vorbă cu el. Ii dăduse destul de multe lucruri la care să se gândească şi abia acum, când erau deja pe drum, avu timp să se gândească fără să i se strige vreo instrucţiune care să-i întrerupă şirul gândurilor.

La începutul drumului, se întorsese la starea de nemulţumire, sigură că nu-l place foarte tare, mai ales că o manipulase astfel încât ajunsese să accepte să meargă împreună la cabană. Observă că era un şofer excelent, iar orice teamă că va sfârşi ca

Delcine era total neîntemeiată. Ceea ce o făcu să se întrebe de ce, când conducea atât de bine, cu relaxare dar şi cu atenţie, ajunsese să facă un astfel de accident?

Poate că fusese ceva în neregulă cu maşina, continuă ea firul gândurilor. Intr-un fel, se îndoia că fusese vorba despre o maşină veche sau cu probleme.

Sunt obosită, se gândi tânăra în cele din urmă. Nu era de mirare, deoarece nu fusese pregătită să plece, la ora trei dimineţa, spre cabana din Ţara Galilor.

Se întoarse să privească profilul lui cizelat, dar neclintit, în lumina slabă. Ca şi cum ar fi fost conştient de privirea ei, Blane se întoarse s-o privească. Surprinsă, Arden privi afară.

Nu arăta mai bine decât în ziua în care sosise la Hills View, observă ea, fără să vrea să simtă din nou compasiune pentru el-mai făcuse această greşeală. Dar, în timp ce-şi amintea cuvintele pe care le strigase în timpul coşmarului, dându-şi seama că fusese îngrozit că nu va putea s-o scoată pe Delcine din maşină înainte de explozie, simţi că se înmoaie din nou.

Plecase din spital deşi nu era complet refăcut, fiind probabil ajutat de un complice. Aşa se explica şi suma mare de bani pe care o purta la el. Probabil că, în clipa în care presa începuse să-l urmărească, nu făcuse decât să pună planul în aplicare.

Era convinsă că planul lui fusese să dispară, să ajungă într-un loc unde nu va putea fi găsit. Ceea ce însemna că îi ceruse unuia dintre vizitatori- probabil unul dintre directorii de încredere- să-i pregătească nu numai haine, dar şi o sumă suficientă de bani, astfel încât să nu fie nevoit să folosească cecuri.

Părea că se pregătise pentru orice sumă de bani i-ar fi fost necesară, chiar dacă nu ştiuse că poate găsi camere ieftine.

Acesta era motivul pentru care plătise cu bani lichizi fiecare zi de stat.

Arden căscă obosită, gândindu-se la cabana colonelului. Ar fi vrut să fi fost mai atentă la ce povestise colonelul Meredith despre proprietarea din Brynmoel.

Ar putea fi foarte bine o construcţie mică, doar cu o cameră. Dacă e un singur pat? Sentimentul de alarmă îi goni oboseala. Dar îşi aminti imediat ce răspuns primise de la bărbatul tăcut din stânga ei, când încercase să se asigure că poate avea încredere în el: "Nu sunt într-o stare de spirit potrivită pentru glume!" Era sigură că, indiferent dacă vor găsi o cabană cu un dormitor sau chiar fără dormitor, nu are de ce să se teamă din partea lui Blane Hunter. Pentru că, în afară de seara în care fusese prea traumatizat de coşmarul pe care-l trăise şi când îi ceruse să stea- era omeneşte să simtă nevoia de a avea pe cineva în preajmă, care să-l ajute să recapete sentimentul de realitate- Blane Hunter părea să-şi fie autosuficient. Şi, chiar dacă într-o zi va avea nevoie de o femeie, pentru altceva decât consolare, era imposibil să se întoarcă spre cineva atât de nesofisticat ca ea. Arden Kirkham era sigură că nu s-ar potrivi niciodată cu gusturile sofisticatului Blane Hunter.

Capitolul 5

Arden credea că va adormi în orice clipă, dar hurducăturile provocate de drum o făcură să-şi dea seama că părăsiseră şoseaua pentru un drum forestier. Nu mai avea nici o şansă să adoarmă.

Drumurile de munte fuseseră destul de bune până acum. Dar, pe măsură ce maşina sărea şi se scufunda în şanţurile adânci, Blane încetini, ca să micşoreze impactul, aducându-şi probabil aminte că acelaşi vehicul va trebui să-i ducă înapoi la civilizaţie. Tânăra nu avea nevoie de altă indicaţie că se află în sălbăticie.

Ise părea că, în timp ce se întreba dacă oasele ei vor reveni vreodată în poziţia iniţială, drumul se întinde la nesfârşit. Dar nu trecuseră mai mult de cinci minute de mers, când în faţa lor se ridică o construcţie solidă din cărămidă.

- Asta este? întrebă ea, nedorind să spere şi să fie nevoită să urmeze apoi acelaşi drum accidentat.

- Acesta este Brynmoel, veni răspunsul. E singura proprietate din preajmă.

Arden era obosită, şi se simţea la fel de morocănoasă ca vocea lui. Cu toate astea, se gândea că o lună petrecută împreună cu încântătorul ei însoţitor, o va face pe ea să aibă coşmaruri. Se strădui să uite acest lucru, declarând:

- în acest caz, aceasta este proprietatea colonelului.

Să descopere că într-adevăr cheia pe care o introdusese Blane Hunter în broască se potrivea, era o adevărată uşurare.

După ce merseră încet pe lângă uşă, ajunseră la întrerupătorul care fu apăsat fără succes. Tânăra fu lăsată să aştepte în întuneric, în timp ce el verifica generatorul.

Era încă în holul în care o lăsase când se aprinse lumina,

orbind-o cu strălucirea ei.

- O să aduc bagajele înăuntru, spuse el.

Era un semn de politeţe neaşteptat, iar ea se îndreptă spre bucătărie, pentru o mică inspecţie. încăperea era mare şi bine utilată, lucru promiţător. La etaj, erau patru dormitoare, iar Arden îl alese pentru ea pe cel mai aproape de scări, ştiind foarte bine că domnul Blane Hunter îl alege pe cel mai îndepărtat. în timp ce inspecta dormitoarele, bărbatul îi aduse valiza.

- Aş fi putut să mi-o aduc singură, spuse ea automat, ştiind că oboseala e motivul pentru care îl repezise.

Singurul lui răspuns fu un mormăit, după care se întoarse pe călcâie şi plecă.

Fu foarte uşor să găsească lenjerie, pentru că proprietarul cabanei avea o rezervă impresionantă. Fără îndoială, fiica lui folosea vara această cabană, iar prezenţa celor trei copii explica şi de ce erau atât de multe dormitoare.

Fără să vrea nimic altceva decât să se arunce în patul pe care tocmai îl făcuse, tânăra se întrebă dacă n-ar fi mai bine să-l lase pe Blane Hunter să-şi facă singur patul. Dar, amintindu-şi cât de obosit arătase, împotriva resentimentelor ei, se duse în cel de-al patrulea dormitor şi făcu patul şi pentru el.

Se surprinse gândindu-se la el cu îngrijorare. Din câte putea să-şi dea seama, nu păruse să aibă vreo intenţie să mai urce la etaj. La naiba! Părea atât de obosit, încât îi dădea impresia că poate să doarmă pe un preş la uşă. De ce nu se ducea la culcare?

Nemulţumită, îşi dădu seama că nu va putea să se ducă liniştită la culcare până nu află care este motivul care îl reţine. O privire aruncată la ceas arăta că se va lumina în curând de ziuă.

Il găsi în salon, dar bărbatul părea să nu fi observat prezenţa

ei, ci doar stătea pe unul dintre fotolii, dând impresia că vrea să rămână acolo. Ezită pentru o clipă să-l deranjeze, apoi îi privi din nou faţa obosită şi hotărî că merită să încerce.

- V-am făcut un pat în dormitorul cel mai îndepărtat de la etaj, declară ea, întrerupându-i reveria.

- Mulţumesc, aruncă el scurt, dar nu făcu nici o mişcare să se ridice.

Dorindu-şi doar să termine cele opt ore de somn de care avea nevoie,
Arden nu se convinse că nu-i pasă dacă moare de somn acolo, pe fotoliu. Se strădui să treacă peste starea de iritare provocată de răspunsul lui, spunându-şi că, dacă tot vor petrece o lună împreună, poate că ar fi mai bine pentru amândoi dacă nu sar mereu unul la gâtul celuilalt.

- De ce nu mergeţi la culcare? întrebă ea cu inocenţă, fără să lase impresia că se referea la nimic altceva decât la somn.

El ridică privirea, fixând-o o vreme. Replica ironică pe care o aştepta, după ce îşi dăduse seama că întrebarea ei putea fi interpretată şi ca o chemare în patul ei, nu sosi. Blane Hunter o suprinse abţinându-se de la un astfel de comentariu, rostind doar:

- Nu prea are sens să mă duc la culcare.

Din punctul ei de vedere, putea însemna că nu vedea de ce ar schimba scaunul confortabil pentru pat, când ştia foarte bine că nu va putea adormi.

Fără să gândească, debusolată de faptul că nu răspunsese tăios la întrebarea lui, Arden urmă sentimentele ei de compasiune pentru un semen care suferă. Uită să gândească înainte să vorbească.

- Poate că somniferele pot să ajute, sugeră ea. Aveţi la

dumneavoastră?

Era sigură că are mare nevoie de un somn liniştit, câteva ore bune.

Ostilitatea lui reveni imediat. Ochii lui întunecaţi o fixară cu neplăcere, ca şi cum ar fi vrut să-i amintească singurul motiv pentru care se afla acolo: să fie liniştit, fără bătăi de cap.

- Domnişoară Kirkham, veni replica lui rece, când voi dori să joci rolul de soră medicală, o să te anunţ. Singurul rol pe care vreau să-l joci acum e acel de mută!

Furioasă că un bărbat îndrăzneşte să-i vorbească pe acest ton, după ce-şi luase rămas-bun oricărei speranţe că va petrece o vacanţă plăcută, tânăra ridică bărbia cu mândrie.

- Nu e de mirare că nu puteţi să dormiţi! răspunse Arden, cu ochii aruncând flăcări. Cu povara pe care o aveţi pe conştiinţă, m-ar mira să dormiţi vreodată!

Era atât de supărată, încât nu se mişcă de pe loc în clipa în care el se ridică, îndreptându-se ameninţător spre ea. Nu era speriată, deşi ochii lui erau întunecaţi şi reci, iar vocea ca de gheaţă:

- încă o crimă pe conştiinţă nu va face vreo diferenţă semnificativă.

- Ha! pufni ea cu dispreţ, întorcându-se pe călcâie şi îndreptându-se spre scară.

Când se trezi, razele soarelui pătrunseseră pe fereastră. Probabil că fusese foarte obosită, îşi spuse ea, descoperind că era aproape prânz. Nu era deloc grăbită să se ridice din pat- cu cât îl vedea mai puţin pe Blane Hunter, cu atât mai bine. Dacă n-ar fi fost prea mânioasă să se sperie seara trecută când el sugerase că, dacă îl deranjează, o să termine cu ea, probabil că ar fi alergat

spre uşa de la intrare şi apoi unde vedea cu ochii.

Ceea ce ar fi fost ridicol deoarece, la lumina zilei, era sigură că Blane Hunter nu era mai criminal decât ea.

Sătulă de stat în pat şi simţindu-se refăcută după somn, desfăcu bagajul şi alese un pulover şi o pereche de pantaloni, apoi se îndreptă spre baie. Spera că sunetul apei o să-l facă pe domnul Hunter să pună ibricul pe foc. Ar fi fost în stare să omoare pentru o cafea. Gândul acesta o înveseli.

Nu mai zâmbea când coborî în bucătărie şi descoperi că era la fel de neatinsă ca seara trecută. Ceea ce însemna că bărbatul pe care-l avea pe cap pentru o întreagă lună nu putea fi deranjat să pună ibricul pentru ea, dar nici măcar nu era în stare să-şi pregătească o felie de pâine prăjită!

Puse ibricul pe foc şi, compunându-şi o expresie veselă, se duse în salon. Blane Hunter era în acelaşi fotoliu în care îl lăsase când se dusese la culcare, cu o carte pe genunchi pe care bănui că o alesese de pe rafturile pline ale bibliotecii.

- Bună dimineţa, spuse ea, înveselită de imaginea focului care ardea în şemineu.

Nu aştepta nici un răspuns de la el, dar bărbatul ridică privirea şi o privi mohorât.

- Bună ziua, răspunse el fără să privească spre ceas, apoi se întoarse la cartea pe care era sigură că n-o citea.

Doar pentru că el nu putea să doarmă, asta nu înseamnă că nimeni nu trebuie s-o facă, îşi spuse ea supărată, întorcându-se în bucătărie. Luă două ceşti şi turnă cafeaua în ele, înainte să se întrebe de ce să-i facă vreun serviciu, dacă nici măcar nu-i va mulţumi pentru el?

Clătină din cap, renunţând la această atitudine. Doar pentru

că el este imposibil, nu înseamnă că şi ea trebuie să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

- Cafea, anunţă ea cu un zâmbet, ducând tava cu ceşti în salon.

Pentru o clipă, avu impresia că el se va ridica, dar rămase pe loc, în timp ce puse tava pe o măsuţă.

- Zahăr? continuă ea cu voce dulce, hotărâtă să-l facă să răspundă.

Nu spuse nimic, dar privirea pe care i-o aruncă era sugestivă. Oh, doamne, îşi spuse Arden, iar vom avea o discuţie plăcută! Spre uimirea ei, se simţea prea bine ca să fie afectată de privirile lui mohorâte, ştiind foarte bine că e blocată aici cu el.

- Aveţi grijă, e fierbinte, împinse ea o ceaşcă de cafea fără zahăr spre el. Deşi aş putea să suflu în ea, dacă vreţi!

Pentru o clipă, o mişcare aproape imperceptibilă a colţului buzelor o făcu să-şi spună că gluma ei îl amuzase. Dar era o prostie, pentru că acest bărbat nu ştia să râdă.

Dacă mai avea nevoie de o dovadă, cuvintele lui, în clipa în care îi făcu favoarea să spună ceva, erau grăitoare:

- Nu poţi să-ţi duci flecăreala fără rost în altă parte?

Rănită, dar prea mândră să o arate, era pe punctul să declare cu răceală că hotelul de la care plecase i se pare cea mai bună soluţie. Dar se abţinu de la acest comentariu. Dacă nu o voia şi era nemulţumit de "flecăreala ei fără rost", aşa să fie.

- N-aveţi decât să fiţi singur şi nefericit, răspunse ea liniştită şi luă ceaşca de cafea în bucătărie.

Timp de zece minute, nu putu decât să-şi spună că este un

nesuferit, că probabil aşa era şi înainte de accident, că merită tot ce i se întâmplă şi aşa mai departe.

în cele din urmă se calmă şi hotărî că e cazul să se ocupe de masă. Pentru că nu mâncase la micul dejun, se simţea flămândă.

Nu ştia prea bine de ce voia să gătească feluri de mâncare apetisante, ca să-l facă să mănânce. Poate că se gândea că, dacă ar fi avut un şoc la fel ca al lui, şi ea ar fi refuzat să mănânce. Aşa că se străduí. Din punctul ei de vedere, bărbatul acesta avea nevoie de hrană, ca să-şi recupereze puterea. După ce ajunse la această concluzie, tânăra îşi promise solemn că, dacă după toate eforturile ei, singurul lui răspuns e "Nu vreau", n-o să-i arunce mâncarea în cap.

-Aţi spune, întrebă ea, intrând în salon trei sferturi de oră mai târziu, că v-am făcut o favoare venind aici?

Iritat, el ridică privirea din cartea pe care o citea şi răspunse scurt:

- Nu.

Spunându-i în gând câteva cuvinte prea puţin drăguţe, Arden se străduí să-şi păstreze zâmbetul. Fără îndoială, însoţitorul ei îşi spunea că ar fi trebuit să-l plătească ea ca s-o suporte.

-în acest caz, domnule Hunter, aveţi de gând să vă purtaţi tot timpul ca un copil bosumflat?

Surpriza se citi pe figura lui. Probabil că nu-i venea să creadă că Arden tocmai sugerase că acest comportament al lui venea doar dintr-o supărare copilărească. Foarte bine, din moment ce nu voia simpatia ei, trebuia să accepte acest punct de vedere.

- E frig în sufragerie, continuă ea, văzând că nu primeşte nici un răspuns în afară de sclipirea aceea de surprindere. Oricum, nu

citiţi acea carte pe care o ţineţi pe genunchi.

Ignorând îngustarea privirii lui, care era un semn de pericol, declară cu hotărâre:

-încetaţi să vă purtaţi ca un copil răsfăţat şi veniţi la masă.

Mânia care îl cuprinsese era aproape vizibilă, iar Arden se temu că va arunca volumul gros din poală spre ea. Repede, se retrase în bucătărie. Doamne, era de-a dreptul furios pe ea!

Aproape în stare de şoc, imaginaţia ei făcând-o să-şi închipuie că o va urma s-o strângă de gât, îşi luă bolul cu supă şi se aşeză la masa din bucătărie.

Cinci minute mai târziu, încă tremurând şi după ce reuşise să mănânce doar câteva linguri de supă, auzi zgomotul pe care-l aşteptase. Blane Hunter ieşise din sufragerie!

Cu inima strânsă, auzi paşii lui care se apropiau. Chiar dacă era lumină, începu să se întrebe dacă nu cumva va fi nevoită să se lupte pentru viaţa ei, în cazul în care mânia lui nu se domolise.

Când uşa de la bucătărie se deschise, apoi se închise, Arden se strădui să pară calmă, rupând o bucată de pâine. Era cuprinsă de tensiune, în timp ce Blane Hunter rămase lângă masă pentru o vreme. Se întinse după sare, punând în bolul ei de supă. Nu-şi dorea decât să dea impresia că nu e nimic neobişnuit.

Brusc, răsuflă uşurată. Blane trăsese scaunul şi se aşezase în faţa ei.

Ştiind că, dacă se va uita la ea în timp ce ridică lingura spre buze, va descoperi că tremură, Arden se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre sobă. Cu spatele la el, avea câteva clipe să se liniştească. Luă un bol de pe raft şi puse supă în el, apoi se întoarse la masă. Nu era sigură că vocea ei nu va suna ciudat dacă va încerca să vorbească, aşa că nu spuse nimic în clipa în

care îi aşează bolul în faţă.

Incepu să se simtă mai bine când, deşi se străduia să nu fie observată că urmăreşte mişcările lui, descoperi că el mânca liniştit.

Era cea mai tăcută masă pe care o luase vreodată. La mesele cu prietenii sau cu mătuşa ei, se vorbea întotdeauna. Acum simţea că vocea îi revenise, dar era prea obosită să mai stea de vorbă. Blane se ocupa de felul doi: plăcintă cu pui şi ciuperci, cu garnitură de cartofi şi porumb. Avea impresia că, de fiecare dată când deschidea gura să spună ceva, nu reuşea decât să-l enerveze. Cu toate acestea, era mulţumită să vadă că mănâncă.

După ce farfuria fu golită şi furculiţa şi cuţitul aşezate frumos pe marginea ei, se felicită în gând. Abia când ridică ochii descoperi că bărbatul o fixa cu privirea. Apoi, tăcerea din bucătărie fu întreruptă, în timp ce el se lăsă pe spate, zâmbind ironic.

- Eşti satisfăcută? întrebă Blane.

- E păcat să iroseşti o mâncare bună, răspunse ea cu grijă, apoi adăugă, atentă să nu-l mai enerveze: ca desert, este prăjitură cu brânză.

- O să mai reziste?

Nota ironică din vocea lui îi spunea cu claritate că nu vrea plăcintă cu brânză, dar şi că era un comentariu referitor la cuvintele ei despre mâncarea bună care nu trebuie irosită.

- Putem să o mâncăm la cină, murmură ea, împinsă de dorinţa de a-l lăsa să afle că acum, după ce-l convinsese să mănânce, nu avea de gând să renunţe prea repede.

- Oh, doamne! gemu el.

Probabil că se gândea că e blocat aici cu ea pentru o lună

întreagă. Fără nici un cuvânt, se ridică şi se îndreptă spre salon.

Că nu se oferise să spele vasele, era cea mai mică dintre preocupările ei. Pentru că, după ce rămăsese din nou singură, fără să mai fie nevoită să aibă grijă ce spune, Arden începuse să analizeze din nou reacţiile şi sentimentele ei, nefiind foarte sigură de răspunsurile pe care le primea.

Totul începuse cu un sentiment de încântare, care o cuprinsese văzând că mănâncă. Noaptea trecută, îşi aminti ea cu efort, îl urâse pe Blane Hunter. în urmă cu trei, patru ore, ar fi spus acelaşi lucru. în acest caz, de ce fusese atât de încântată să-l vadă mâncând?

E un sentiment firesc? Un semn de umanitate? Poate că, din cauză că părea atât de obosit, se gândise că e bine că măcar nu va muri de foame? După cum se purtase cu ea, nu avea de ce să-şi facă probleme pentru el.

Sunt la fel de indulgentă ca mătuşa mea, concluzionă tânăra, făcându-şi promisiunea că va avea mai multă grijă. Lumea e destul de dură, iar Louise trebuia protejată tot timpul. Trebuia ca măcar ea să fie mai potrivită pentru a o înfrunta.

Dar, fie că-şi promisese sau nu, după ce făcuse curăţenie în bucătărie, se gândi că pentru Blane ar fi mult mai bine dacă ar ieşi la aer curat, decât să stea toată ziua închis în salon cu o carte, atent doar la gândurile lui întunecate.

Dar cum va reuşi să-l momească afară, fără să se certe din nou? După ce rămase o vreme pe gânduri, crezu că găsise cea mai bună soluţie. Blane Hunter o luase cu el doar pentru că nu era sigur că nu va spune presei unde se află el. In acest caz, nu va dori s-o vadă plecând undeva singură. Nici măcar aici, departe de restul lumii!

Urcă în camera ei şi se îmbrăcă gros, dar ezită o clipă când ajunse la uşa salonului. Era foarte dornică să facă o plimbare, dar era el cea mai bună companie?

Işi reaminti că hotărârea pentru ziua de azi era să-l facă să accepte nişte îndeletniciri sănătoase, aşa că respinse gândul de a pleca pe ascuns, fără să-i dea de ştire. Oftând, puse mâna pe clanţă. El nu ridică privirea la auzul uşii, ci rămase fixând focul cu o expresie întunecată, aşa cum se aşteptase.

Gândindu-se că părerea lui despre ea nu era tocmai plăcută, după ce-i reproşase că se poartă ca un copil răsfăţat, se apropie încet de fotoliul lui.

Foşnetul mănuşilor pe care şi le punea îl făcu să arunce o privire iritată în direcţia ei. Nu era deloc mulţumit să constate că era îmbrăcată pentru o ieşire.

- Şi unde naiba crezi că te duci? mormăi el.

- La plimbare, răspunse ea liniştită. E o zi foarte frumoasă şi nu văd de ce n-aş profita de ea, în loc să mă încui în casă.

- încetează cu trăncăneala, îi ordonă el scurt. Aşteaptă să-mi iau o haină.

Nu reuşise să-l păcălească, iar replica lui îi şterse zâmbetul de pe buze,
la gândul că micul ei plan avusese efect:

- Ţi-am spus să nu mai faci pe sora medicală cu mine.

Dar nu avea de ce să-şi ascundă zâmbetul, îşi spuse Arden, dându-şi seama că nu-l păcălise nici măcar o secundă. Era ciudat că se simţea atât de satisfăcută, pentru că iniţial îşi imaginase că se va plimba singură. Nu se lăsă dezamăgită, chiar dacă privirea lui nemulţumită o fixa din când în când.

- Staţi pe aproape, declară ea cu mândrie, gândindu-se că

somnul şi aerul curat erau responsabili pentru fericirea care o cuprinsese. Cine ştie, poate că la sfârşitul lunii de serviciu în folosul comunităţii, o să vă apropiaţi de ceea ce înseamnă fiinţă umană!

- Nu m-aş baza pe asta, veni răspunsul mormăit.

Brynmoel era situat într-un peisaj fermecător. Munţii se ridicau în toate părţile, ca nişte ziduri de apărare. Drumul pe care porniră era plin de serpentine. La una dintre cotituri, la picioarele lor se întinse o vale, prin care curgea un râu.

I-ar fi plăcut să se oprească şi să respire aerul curat de munte. Dar însoţitorul ei, care nu părea să se bucure prea mult de această plimbare, mergea atât de repede, încât părea convins că e cel mai bine să termine turul şi să se întoarcă la focul de lângă care fusese luat.

Bărbatul întoarse capul la un moment dat, ca să vadă dacă mai era cu el, descoperind zâmbetul de pe buzele ei.

- Ce e atât de amuzant? se răsti el.

Arden se strădui să-şi reţină râsul, dar era prea târziu. Hohotul cristalin răsună amplificat de munţii din jur, în timp ce el o fixa încruntat. Incă zâmbind, trebui să se controleze.

- Imi pare rău, declară ea cu acelaşi zâmbet, cred că de vină e creierul meu amorţit. Am tropăit în urma dumneavoastră în ultima jumătate de oră, pe acest deal dintr-un ţinut pitoresc. Mi-a venit ideea amuzantă că, în curând, o să ajungeţi să mă strigaţi: "Oaie!"

El nu părea amuzat de imaginea pe care şi-o imaginase tânăra: ea sub formă de oaie, iar el de câine ciobănesc.

- Creierul tău nu e amorţit, mormăi el.

In timp ce Arden se întreba dacă e vorba despre un compliment la adresa intelingenţei ei, bărbatul continuă:

- Nu eşti decât la fel de manipulatoare ca toate femeile!

Ii întoarse spatele, păşind mai departe pe potecă.

Zâmbetul dispăru de pe faţa ei. Presupunea că meritase această remarcă, deşi modul în care îl făcuse să mănânce la prânz nu putea fi considerat chiar o manipulare.

- M-am săturat! strigă ea spre spatele bărbatului care se îndepărtase, fără să vrea să se mai ascundă. Mă întorc acasă!

- Din fericire, declară el cu aroganţă.

O ajunse repede din urmă.

Nu credea că e cazul să-i mulţumească pentru că îşi potrivise pasul cu al ei. In cele din urmă, aproape alerga. Ar fi preferat să se ducă înainte spre cabană sau, şi mai bine, să treacă dincolo de ea şi să dispară pentru totdeauna. Orice plăcere pe care o simţise datorită peisajului încântător şi a izolării, dispăruse deja.

Hotărâtă să nu-şi mai ducă haina în dormitor, ci să o agaţe în cuierul din hol, Arden se dezbrăcă, descoperind că însoţitorul ei morocănos avusese aceeaşi idee.

Se întinseră amândoi spre aceeaşi agăţătoare, încrucişându-şi privirile încruntate, iar el se întinse spre un alt cuier. Cu ocazia asta, Arden descoperi că plimbarea îi făcuse bine.

Dar asta nu însemna că revolta pe care o simţea faţă de el ar trebui înăbuşită de un astfel de gând. Cu toate aceasta, descoperind că expresia obosită de pe figura lui dispăruse, se simţi încântată şi mulţumită.

Chiar dacă părea să arate mai bine, era la fel de mohorât. Tânăra refuză să se lase debusolată de privirile lui încruntate şi declară cu voce veselă:

- Dacă doriţi să vă duceţi în salon, o să vă aduc o ceaşcă de ceai.

Nu reuşi s-o debusoleze nici când păru nemulţumit să fie tratat ca un
convalescent. Nu-i mai păsa ce expresie avea. Avea în faţa ei dovada că plimbarea îi făcuse bine. Nu mai aşteptă unul dintre comentariile lui neplăcute şi adăugă:

- Nu trebuie să mă priviţi cu atâta nemulţumire. Nu vă faceţi griji, nu voi veni să vă deranjez cu flecăreala mea. O să-mi beau ceaiul în bucătărie.

Nu se opri decât să-şi lase haina în hol, apoi se îndreptă spre bucătătie, sperând că îl făcuse să înţeleagă că preferă să fie singură, decât să stea cu el.

Nici unul dintre ei nu spuse nimic mai târziu, când îi duse ceaiul promis. Arden nu era afectată de acest lucru şi rămase în bucătărie să-şi bea ceaiul. Niciodată nu fusese deranjată de singurătate.

Cina fu la fel de tăcută ca prânzul. Dar Blane Hunter veni la masă destul de repede după ce fu anunţat că e gata şi mâncă din nou tot ce i se pusese în farfurie. Tânăra era mulţumită cu această mică victorie.

Probabil că plimbarea în aer liber îi făcuse poftă de mâncare, îşi spuse ea, în timp ce spăla vasele. Desigur, el nu oferise nici o mână de ajutor.

Ocupată cu vasele în bucătărie, îşi dădu brusc seama că, fiind obligată să petreacă împreună cu el ceea ce trebuia să fie vacanţa ei, îi acorda prea multă atenţie.

La naiba cu el! se certă ea, conştientă că se gândea aproape tot timpul la Blane. Numai raţionamentul lui că va trebui să-l suporte, fie la hotel, fie aici, o făcuse să accepte să vină împreună. Că plătise o sumă importantă de bani, nu fusese decât

un amănunt.

Şterse ultima farfurie şi o puse în dulap, gândindu-se că banii aceia nu erau de-ajuns pentru câtă grijă avea de el, mai ales că risca să termine această lună cu nervii zdruncinaţi.

Punând în cuier prosopul, hotărî că e cazul să se ducă la culcare. Nu era binevenită în salon, cu "flecăreala" ei. Şi să petreacă toată seara în bucătărie, nu părea în nici un caz vacanţa ideală.

Pentru că nu se simţea obosită, se îndreptă spre salon, să ia o carte pe care s-o citească în pat. Blane ridică privirea spre ea.

Simţind că o urmărea cu privirea în timp ce se îndrepta spre bibliotecă, luă prima carte care îi căzu în mână. Când se întoarse spre el, fu luată din nou prin surprindere de sentimente oarecum materne, de îngrijorare. După cum arăta, părea pe punctul să adoarmă pe scaun.

- Dacă tot aveţi de gând să staţi toată noaptea pe scaun, ca noaptea trecută, observă ea, cu voce iritată mai ales de slăbiciunea ei, poate ar fi o idee bună să puneţi grătarul de la şemineu.

Ochii lui o fixară lung. Dar se simţea pregătită pentru o replică dură, mai ales dacă voia să-i amintească de faptul că n-are nevoie de o soră medicală. Fu luată prin surprindere când, pe un ton liniştit, el nu făcu nici o remarcă legată de acest lucru, ci spuse:

- Am un respect sănătos pentru foc.

- Bine, replică ea scurt, încercând să treacă peste surpriza de a descoperi ce sentiment ciudat îi lăsa faptul că nu se mai răstise la ea.

Işi aduse aminte că focul făcea parte din coşmarurile lui şi că

ştia foarte bine că e cazul să se teamă de el. Incercând să nu se lase din nou impresionată, se îndreptă spre uşă, cu cartea în mână.

-Te duci la culcare? întrebă el.

Chiar dacă îşi dădea seama că era imposibil să vrea să spună că i-ar plăcea să stea cu el, inima îi bătu mai repede.

-Eu. se bâlbâi ea, fără să ştie ce să spună.

Văzând ezitarea ei, Blane se încruntă. Arden îşi dădu imediat seama că regretă că încercase s-o oprească.

-Am avut o zi. obositoare, declară ea cu ironie.

încântată că ultima replică îi arătase că el era motivul oboselii ei, urcă scările zâmbind.

După ce se cuibări în pat, la adăpost de frig, descoperi că romanul pe care-l luase la întâmplare nu era deloc stilul ei, şi o plictisea îngrozitor.

O oră după ce părăsise salonul, încă nu reuşise să adoarmă. Poate pentru că dormise până aproape de prânz ziua trecută, acum somnul părea la kilometri întregi depărtare.

Mai trecu o oră, iar a doua încercare de a citi ceva fu la fel de puţin mulţumitoare ca prima. Dacă n-ar fi fost bărbatul din salon, poate că ar fi coborât să bea ceva cald.

Dar ezita să coboare din nou la parter. într-un fel, era sigură că n-o va crede că nu poate să doarmă, ci îşi va imagina că a venit să verifice dacă a pus grătarul la şemineu.

Nu-i era teamă de el, nici de ameninţarea că e în stare să mai comită o crimă.

După încă o jumătate de oră, era sigură că nu va putea adormi dacă nu bea ceva.

în acea clipă, auzi uşa de la salon, apoi paşi care urcau pe

scară. Blane Hunter nu avea de gând să-şi petreacă toată noaptea pe scaun, ci se ducea la culcare.

Mai aşteptă încă o jumătate de oră. Apoi, dorindu-şi cu disperare ceva de băut, atât de mult încât nu-i păsa dacă bărbatul cu insomnii adormise sau nu, hotărî să coboare în bucătărie.

Coborî încet din pat, apoi îşi puse halatul călduros. In vârful picioarelor, se îndreptă spre parter. Simţindu-se ca un hoţ, străbătu holul şi ajunse la bucătărie, ţinându-şi respiraţia. Aprinse lumina în bucătărie şi îşi făcu un ceai.

Era o adevărată încântare să stea pe scaunul confortabil, cu picioarele urcate pe altul, bând ceai fierbinte, care o încălzea.

Inainte să ridice spre buze ceaşca pe care o umpluse din nou, un zgomot răsună la etaj. Puse repede ceaşca pe masă şi se ridică în picioare, îngheţând o clipă. Recunoscu strigătele pe care le mai auzise. Blane! Oh, doamne! Avea un alt coşmar!

Imediat ce-şi dădu seama despre ce era vorba, se îndreptă spre uşă. Işi aminti să stingă lumina, apoi se grăbi pe scări. Abia în clipa în care era în faţa uşii lui, îşi dădu seama ce făcuse.

- Nu se deschide! îl auzi ea strigând.

Strigătul o propulsă înăuntru. Lumina era aprinsă, ca şi cum n-ar fi crezut că va putea adormi.

- E în ordine, murmură ea, aplecându-se spre pat.

Chiar dacă în dormitor era destul de frig, el era transpirat.

Părea scufundat în acelaşi coşmar pe care îl mai avusese şi nu auzea vocea ei, care încerca să-l liniştească. Chiar dacă rosti din nou cuvintele, ceva mai tare, el tot nu reacţiona.

- Trebuie s-o scot afară! strigă bărbatul din nou, zbătându-se.

Arden îngenunche lângă pat, punându-i mâna pe umăr,

privind faţa
contorsionată.

- Blane! strigă ea, atingându-i umerii goi.

Dar el era prea implicat să audă, părând cuprins de un fel de delir când îi împinse mâinile la o parte. Tânăra se întrebă dacă nu cumva era greşit să încerce să-l trezească violent.

Mâna ei îi mângâie încet fruntea transpirată, cu ochii plini de lacrimi la gândul că, deşi Delcine era moartă, probabil că încă o iubea, dacă se chinuia astfel din cauza morţii ei.

El continuă să strige încă un minut, în timp ce Arden continua să-l mângâie. Brusc, ca prin minune, Blane tăcu. Temându-se să înceteze, ca să nu înceapă din nou să strige, tânăra îşi trecu în continuare mâna peste fruntea lui.

Cât de mult stătuse aşa şi când braţul începuse să-i amorţească, făcând-o să-şi schimbe poziţia, astfel încât ajunsese să se întindă lângă el, nu ştia nici ea prea bine.

Totuşi, când respiraţia lui deveni mai relaxată şi chinul încetă, Arden îşi dădu seama că şi el se mişcase, fără să-şi dea seama. Dacă nu voia să-l deranjeze, trebuia să rămână lângă el, poate chiar tot restul nopţii.

Umorul situaţiei era evident, când aruncând o privire spre figura lui acum relaxată, în timp ce era purtat în braţele somnului, constată că era în braţele ei. Oh, ce amuzant ar fi dacă s-ar trezi acum, descoperind mâna ei în jurul gâtului şi capul odihnindu-i-se pe piept.

Nu că ar fi dat vreun semn că se trezeşte. După respiraţia lui egală, îşi dădu seama că va dormi câteva ore bune. Dar se va mişca în curând- citise undeva că oamenii se mişcă foarte des în somn- iar când o va face, îşi va retrage braţul încet, cu grijă să nu-

l deranjeze.

Capitolul 6

Simţindu-se încălzită, când în dormitor era destul de frig, Arden se mişcă în somn, deschizând încet ochii ca să descopere că era deja ziuă. Următoarea descoperire explica de ce îi era cald: adormise îmbrăcată în halat.

Poate că eram mai obosită decât credeam, îşi spuse ea, amintindu-şi cât de puţin somnoroasă se simţise când coborâse să bea ceai. Dar nu-şi amintea clipa în care părăsise dormitorul lui Blane Hunter, nici măcar aceea în care îşi eliberase mâna.

Acum ar trebui să se ridice din pat, probabil că era aproape opt. Deoarece nici un sunet nu răsuna de la parter, speră că Blane încă recupera multele ore de somn pe care le pierduse. Dacă o să se apuce de pregătit micul dejun, poate o să-l deranjeze. Cel mai bine ar fi să scoată cenuşa din şemineu, ca să-i poată pregăti un foc bun, pentru când se va trezi. Bietul om, după coşmarul îngrozitor pe care-l avusese, poate că era rândul lui să doarmă până aproape de prânz.

Se întoarse pe spate, hotărâtă să se ridice din pat. Abia acum deschise ochii bine şi privi în jur, descoperind şocată unde se afla. Iniţial se întrebase de ce, din moment ce patul ei era de o singură persoană, se trezise într-unul care părea să fie dublu.

Chiar dacă nu voia să creadă, adevărul era simplu. întoarse capul într-o parte şi întinse piciorul, tresărind când degetele ei atinseră un picior care nu-i aparţinea. încercă să se ridice repede în capul paselor, dar descoperi că-i era imposibil. Dintr-un motiv încă neclar, era ţintuită la orizontală.

Cu ochii gata să-i sară din orbite de surpriză, descoperi de ce nu se putea mişca: era în pat cu Blane Hunter!

Era adormit profund, iar trei sferturi din poalele halatului ei

erau prinse sub el. Clipi des, sperând că nu vede bine. Dar nu avea nici un rost să nege realitatea: era în patul lui. Să-l vadă dormind atât de liniştit o înfurie atât de tare, încât nici măcar nu-i trecu prin cap să-l lase să doarmă în continuare.

împingându-l cu toate puterile, strigă cât putu de tare:

- Trezeşte-te!

Când Blane deschise ochii, trezit cu atâta violenţă, singura lui surpriză fu să descopere că dormise atât de mult. Văzându-i faţa care era foarte aproape de a ei, fu sigură că se trezise în timpul nopţii şi descoperise că era lângă el.

îşi aduse aminte că veioza de lângă pat fusese aprinsă, iar acum era stinsă, ceea ce-i confirmă bănuiala. Dar să se trezească şi să constate cu calm că e lângă el, apoi să stingă veioza şi să se ducă la culcare, îi părea lui Arden de neconceput.

Trase din nou fără succes de halat, uitându-se urât la el.

- La naiba! Ai ştiut foarte bine că sunt aici! De ce nu m-ai trezit?

Se părea că Blane Hunter dispunea de abilitatea uimitoare de a se trezi instantaneu. Dar nu făcu nimic să o calmeze, ci ridică din umeri, spunându-i cu ironie:

- De ce aş fi făcut-o? Mi s-a părut că mi te-ai alăturat pentru că te simţeai. singură.

- Singură? exclamă ea. Ai avut un coşmar, continuă plină de iritare. Am venit aici pentru că strigai cât puteai de tare. Dacă nu mi-ar fi rămas braţul blocat sub capul tău când am încercat să. te liniştesc.

Se întrerupse o clipă, amintindu-şi cât de vulnerabil păruse şi cum se liniştise în braţele ei. Iritarea părea să-i scadă văzând cu ochii.

- Dacă nu aş fi fost asta, n-ai fi aflat niciodată că am fost aici.

- Aşadar, te-ai jucat din nou de-a asistenta medicală, o provocă el, lăsând-o să creadă că, din moment ce nu o contrazicea, îşi aducea foarte bine aminte că avusese un coşmar.

- Foarte bine, a fost ultima oară, se răsti ea, dându-şi seama că, deşi noaptea trecută fusese vulnerabil, acum era foarte departe de acea stare.

Incercă din nou să-şi elibereze halatul de sub corpul lui, dar cu acelaşi rezultat.

- Dacă ai fi avut un pic de decenţă în sufletul tău cel întunecat, primul lucru pe care l-ai fi făcut ar fi fost să mă trezeşti!

- Primul lucru pe care l-am făcut, replică el printre dinţi, a fost să te acopăr. Erai aproape indecentă!

In timp ce privirea lui arogantă îi fixă obrajii roşii, imaginaţia ei începu să lucreze. Nu avusese nici cea mai mică intenţie să se acopere cu cearşaful, dar îşi aduse aminte că se aşezase pe pat în halat, grijulie doar să-l acopere pe el. Mişcările din timpul somnului poate că făcuseră halatul să se desfacă. Nu purta decât o cămaşă scurtă de noapte, care putea să se fi ridicat în jurul coapselor. Blane Hunter opri avântul imaginaţiei ei, ironizând-o:

- N-a fost niciodată politica mea să duc virgine adormite din patul meu. Cel mai logic lucru era să te acopăr. Fie alegeam asta, fie eram nevoit s-o fac eu pe asistenta medicală când ai fi făcut pneumonie. Nu este tocmai punctul meu forte.

Scoasă aproape din minţi de logica şi de ironia lui, nu-i venea să creadă că era capabil să sugereze că ea era cea care se purta ilogic!

- La naiba cu logica ta! explodă ea cu duritate.

Revolta ei era vizibilă nu doar din ochii strălucitori, ci şi din mişcarea grăbită cu care se străduia să-şi scoată halatul de sub el. Pentru că bărbatul nu făcea nici o mişcare s-o ajute, explodă din nou, la fel de nepoliticoasă ca mai devreme:

- Mişcă-te de pe halatul meu!

Mirarea lui prefăcută, de parcă abia acum îşi dăduse seama ce o reţinea, când era sigură că observase de mult eforturile ei de a se elibera, era mai mult decât putea suporta. Dar nu irosi timpul, când el se mişcă.

- Şi eu care îmi imaginam că magnetismul meu personal te reţine!

Nu-i răspunse, sărind din pat şi îndreptându-se spre uşă.

Nu, nu mai avea nici un rost, îşi spuse ea. O să plece. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie dacă rămâne aici izolat, fără maşină. N-are decât să se ducă pe jos până la cea mai apropiată gară- cu ceva noroc, nu va merge mai mult de cincisprezece mile.

Mânia nu i se diminuase când, în timp ce-şi aduna hainele, auzi zgomotul apei de la baie. Sper că o să-şi taie gâtul bărbierindu-se, îşi spuse ea în gând.

Oricum, e un supravieţuitor, clătină ea din cap, îndreptându-se spre baie când îl auzi coborând scările. O să se descurce foarte bine aici, fără ea care să-i gătească. Dacă n-ar fi fost un supravieţuitor, ar fi murit şi el în accident.

Ca o ciudăţenie, gândul că Blane Hunter ar fi putut fi mort, avu efectul ciudat de a-i anula toată mânia. Fără să-şi dea seama de ce se întâmplase un astfel de lucru, Arden ajunse la singura concluzie posibilă- niciodată nu fusese în stare să stea supărată prea mult timp. într-adevăr, în ultimul timp se enerva mai repede decât de obicei, dar numai din cauza lui. Niciodată nu mai

întâlnise un astfel de om!

Intorcându-se în camera ei, sigură că nu mai era supărată, era la fel de hotărâtă să părăsească Brynmoel.

Luându-şi carnetul de cecuri, completă un cec pentru o mie de lire. Când va ajunge acasă, va scoate banii din Banca Angliei şi-i va depune în cont, astfel încât Blane să-i poată primi când va prezenta cecul.

Nu aveau decât să se descurce şi de acum înainte la fel cum o făcuseră. Era sătulă de bruta aceea morocănoasă de la parter!

Sperând că discuţia scurtă pe care o va avea cu Blane Hunter va putea să se desfăşoare într-o manieră civilizată - pentru că trebuia să aibă această discuţie cu el, din moment ce se afla la cabana colonelului fără ştirea acestuia- puse cecul în buzunarul pantalonilor şi coborî la parter.

Mirosul de şuncă prăjită îi gâdilă nările, iar ea se opri uimită pe trepte. Oh, doamne, îi stimulase atât de mult apetitul, încât ajunsese să-şi gătească singur micul dejun!

Că Blane Hunter pregătea micul dejun şi, după numărul ingredientelor pregătite, intenţiona să fie pentru amândoi, nu era singura supriză care o aştepta când se aventură în bucătărie.

Pentru că nu era nici urmă de bruta mohorâtă la care se referise. Tânăra făcu ochii mari când, întorcându-se spre ea, îi zâmbi larg. Blane Hunter zâmbea! Tocmai îi oferise primul zâmbet de când se cunoscuseră.

- Micul dejun e gata imediat, spuse Blane, punându-i un scaun la masă. De data asta, o să te servesc eu, adăugă el.

Zâmbetul pe care i-l adresase era atât de fermecător, încât se aşeză imediat pe scaun, simţind că o lasă picioarele.

Mătuşa ei spusese că e fermecător, îşi aminti ea, încercând să-şi revină. Cu toate acestea, Louise n-o avertizase că inima

putea să-i bată mai tare în piept, la vederea zâmbetului lui. Poate că nici nu-i zâmbise mătuşii ei.

Supărată pe propria persoană, descoperi că, în timp ce se străduia să-şi dea seama dacă fusese sau nu la fel de fermecător cu mătuşa ei, uitase de discuţia pe care intenţionase s-o poarte cu el.

- Domnule Hunter, începu ea cu o voce răguşită, care o luă prin surprindere.

- Blane, zâmbi el. Arden, dă-mi voie să-ţi torn nişte cafea în timp ce aşteptăm micul dejun.

Uluită, îl urmări turnând cafeaua în ceaşcă, fără să-şi creadă ochilor că acesta este acelaşi bărbat pe care îl cunoscuse în ultimele zile. Plecă repede privirea, ca să nu-şi dea seama cât este de nedumerită.

învârtind ceaşca în mână, hotărî că e cazul să-şi revină şi să înţeleagă de ce se purta astfel. Oare aşa reacţiona mereu după o noapte de somn bun? Oare faptul că reuşise în cele din urmă să se odihnească îl făcuse să se schimbe astfel? Era adevărat că fusese şocat şi că avea nevoie de somn, dar.

Brusc, îşi aduse aminte de reacţia lui când se trezise. Nu era această persoană drăguţă şi zâmbitoare. Fusese ironic, sarcastic şi arogant, ca întotdeauna. în acest caz, de ce acum era atât de fermecător?

O farfurie cu şuncă şi ouă fu plasată în faţa ei, tocmai în clipa în care credea că a găsit răspunsul. Blane se aşeză pe scaunul din faţa ei, întinzându-i sarea. Deodată, totul se clarifică: se prefăcuse, doar ca s-o păcălească! Iar ea se lăsase păcălită.

Ignorând sarea, Arden vârî mâna în buzunar şi scoase cecul,

întinzându-l spre el. Bărbatul îl luă, apoi ridică privirea spre ea:

- Arden, înţeleg că vrei să-mi spui ceva, spuse el cu calm.

Încercând să ignore bătăile grăbite ale inimii ei, tânăra ridică şi ea
privirea.

- Ştiţi foarte bine ce vreau să vă spun, domnule Hunter.

- Blane, insistă el, poate doar ca să o debusoleze.

- Ştii foarte bine ce voiam să spun. Blane, reluă ea. Aşa cum ai ştiut din clipa în care am părăsit camera ta.

Figura lui devenise mai serioasă, dar nu gravă sau severă, cum fusese până acum. Nu spuse nimic, iar ea continuă:

- Ştii că m-am hotărât să plec- este şi motivul pentru care eşti atât de fermecător acum. De aceea te-ai schimbat aşa, n-am dreptate? îl provocă Arden.

- Pentru că îţi imaginezi că vreau să pleci cu o impresie bună despre mine? întrebă el, ridicând întrebător o sprânceană, ca şi cum era interesat să afle de ce ar sta lucrurile astfel.

- Nu asta voiam să spun, negă ea repede, confuză că întorsese provocarea spre ea.

- Imi pare rău, zâmbi el. Nu cred că te înţeleg, Arden.

- Vrei să spui că toate astea- pregătirea micului dejun, purtarea total diferită decât cea cu care mă obişnuisem: a unui taur bolnav cu migrene, n-are nici o legătură cu faptul că ai bănuit că vreau să plec? Vrei să spui că nu te-ai hotărât să-mi demonstrezi că această lună nu va fi iadul pe pământ, aşa cum bănuiam?

Zâmbetul lui fermecător era copleşitor, iar el ridică din umeri, mărturisind:

- M-ai prins!

Spre surprinderea ei, Arden era dezamăgită că fusese doar o piesă de teatru, dar îi ascultă explicaţia care urmă:

- Abia când mă bărbieream mi-am dat seama că. dacă aş fi fost mai puternic, ar fi trebuit să te duc în dormitorul tău.

Fixându-l cu privirea, Arden rămase uimită, impresionată de mărturisirea lui că nu era destul de puternic. Era de aşteptat, după cât de puţin mâncase şi dormise în ultimul timp, ca şi după şocul pe care-l suferise.

- Dar nu trebuia să mă duci, protestă ea, aş fi plecat singură. Tot ce aveai de făcut era să mă trezeşti şi eu.

- Cred că eram prea obosit ca să pot gândi limpede, răspunse el.

Desigur, avea dreptate. Oricum, era epuizat când se dusese la culcare,
iar coşmarul îl obosise peste măsură.

- îmi pare rău că m-am enervat, se surprinse ea declarând, întrebându-se în acelaşi timp dacă nu era cazul să-şi ceară scuze şi pentru că îl trezise din somn. Acum te simţi bine?

- Da, sunt bine, răspunse el repede.

Poate prea repede, îşi spuse ea, ca să fie adevărat. Era sigură că o jumătate de noapte de somn bun nu poate face totuşi minuni. în timp ce-şi punea aceste întrebări, el se ridică şi se apropie, luându-i mâna. O trecură fiori, iar inima ei se topi la auzul cuvintelor lui:

- Ştiu că n-am fost cel mai bun însoţitor şi că mai sunt probleme pe care trebuie să le rezolv. Dar, dacă promit să încerc să mă îndrept, o să rămâi?

- Eu. ezită ea, fără să ştie ce să spună.

- Mă voi simţi singur dacă pleci, Arden, o bombardă el în

continuare, făcând-o să uite că era un singuratic. în plus, dacă mă părăseşti, cum o să pot înainta pe drumul bucătăriei de înaltă clasă?

Gluma îi aduse zâmbetul pe buze, dar nu era încă hotărâtă. Dar urma să primească lovitura de graţie, o dată cu declaraţia lui:

- Am pregătit ultima bucată de şuncă.

- Hm, asta va trebui rezolvată, murmură ea, copleşită de uimire la schimbarea vizibilă produsă în el.

Nu era doar puţin fermecată, era de-a dreptul vrăjită. Că aşa stau lucrurile, fu evident când se auzi răspunzând:

- Aş lăsa eu un biet bărbat să se descurce singur?

Dar surprizele nu se opreau aici. După ce auzise răspunsul dorit, Blane Hunter privi spre faţa ei, ridicată spre el şi se aplecă, sărutând-o uşor pe buze.

- Mulţumesc, Arden, spuse el.

Nu putea să vadă dacă în privirile lui se citea triumful, pentru că îi întorsese spatele, îndreptându-se spre sobă. Deschise uşa şi, în câteva secunde, din cecul semnat de Arden nu mai rămăsese decât scrum. Apoi se întoarse liniştit la masă.

După terminarea micului dejun, nu o lăsă să spele vasele şi nici măcar să-l ajute cu ştersul lor. După cum se vedea, Blane Hunter era hotărât să se schimbe. Arden nu era încă în stare să înţeleagă această schimbare din comportamentul lui şi hotărî că trebuie să se gândească mai bine. îşi ceru scuze sub pretextul că trebuie să-şi desfacă bagajul şi urcă în dormitor.

După o vreme, începu să se scuture de starea care o cuprinsese. începu să analizeze pe toate părţile acţiunile lui, constatând cât de mult se schimba atitudinea faţă de el. Dar, se întreba de asemenea dacă, după ce promisese că o să se

schimbe, o să poată rămâne suficient timp astfel.

Ziaristul care o vizitase la hotel, fusese foarte sigur că Blane Hunter este un afacerist fără scrupule. Cu toate acestea, nu avea de unde să ştie dacă nu datora acest comentariu unei ocazii în care Blane refuzase să stea de vorbă cu el. Oricum, dacă se ocupa de un anumit fel în afaceri, asta nu însemna că trebuie să fie la fel şi în viaţa personală.

îşi spuse că nu-l interesa în nici un fel ca femeie, deoarece acel sărut nu fusese decât un semn de mulţumire.

Chiar dacă aşa stătuseră lucrurile cu el, nu putea să spună acelaşi lucru şi despre reacţia ei. în clipa în care o atinsese, inima i se oprise în loc.

Nu, nici măcar la etaj nu se simţea destul de departe de el ca să poată gândi. Voia să fie mai singură, aşa că hotărî să facă o plimbare.

Când ajunse în bucătărie, cu mâna deja pe clanţă, îşi dădu seama că, dacă îl va anunţa că vrea să facă o plimbare, va dori s-o însoţească. Ziua trecută, se bucurase că venise cu ea, dar acum era prea confuză şi dorea să fie singură şi să se gândească.

Era prea târziu să se retragă, după ce deschisese uşa de la bucătărie; intră în încăpere gândindu-se la o scuză potrivită pentru a ieşi din casă fără el.

Arătând cu totul altfel decât întunecat şi mohorât, Blane Hunter se întoarse spre ea. Aruncând o privire spre mâinile lui, descoperi că era pe punctul să arunce învelitoarea de la şuncă.

- Provizii, murmură ea, bucuroasă să-şi aducă aminte că folosise ultima felie de şuncă. Nu mai avem şuncă, iar pâinea e şi ea pe sfârşite. Colonelul Meredith mi-a spus, cred, că există un magazin într-un sat din apropiere.

Dacă îşi făcuse calculele cum trebuie, Blane nu va risca să fie recunoscut şi descoperit de cineva. Un sat înseamnă implicit bârfă, iar bârfa este hrana ziarişti lor.

- Şi? întrebă el, privind-o suspicios.
- Şi. cred că e cazul să mă duc să cumpăr, zâmbi ea.

Trecu apoi pe lângă el, oprindu-se în faţa dulapurilor şi deschizând uşile larg, ca pentru un inventar.

- Ai cumva un pix? întrebă ea peste umăr. Ar fi mai bine să fac o listă. Nu primi nici un răspuns, şi cu atât mai puţin un pix. Chiar dacă risca

să o certe din nou pentru "flecăreala ei", continuă:

- Ai vreo preferinţă în domeniul alimentar?
- Am trecut pe lângă sat când am venit, declară el, neatent.

Mâna care i se puse pe umăr o făcu să tresară, în timp ce Blane o întorcea cu faţa spre el.

- E cam la trei mile distanţă, murmură el, privind-o cu ochi îngustaţi. Forţându-se să suporte privirea lui arzătoare, tânăra încercă să

glumească:

- Nu voi sta de vorbă cu bărbaţi ciudaţi. Şi nici nu voi primi dulciuri de la străini.

Privirea lui întunecată părea s-o răscolească. Nu păru amuzat de cuvintele ei, ci rămase privind-o scrutător. Ştia foarte bine ce însemna acest lucru- Blane Hunter nu avea încredere în ea.

- De ce nu-mi acorzi prezumţia de nevinovăţie?

Brusc, era la fel se gravă ca şi el.

- Intenţionezi. să te întorci?

Cuvintele ieşiră cu greu, de parcă ar fi fost scoase cu cleştele. Blane Hunter, un bărbat care nu cerea favoruri de la nimeni,

putuse întreba aşa ceva.

Lui Arden nu-i trecuse prin cap ideea să nu se mai întoarcă, iar surpriza de pe figura ei era sinceră. Probabil că bărbatul ghicise motivul uimirii ei, pentru că-i dădu drumul la umăr. Apoi arătă spre un pix şi o hârtie care erau puse pe masă, mormăind:

- Fă lista, iar eu mă duc să încălzesc motorul.

Era o listă lungă, cu alternative la majoritatea produselor, pentru că se îndoia că magazinul din sat era foarte bine aprovizionat. Arden încercă să se concentreze la ce avea de făcut şi, luându-şi haina, ieşi afară exact după ce Blane terminase de curăţat zăpada de pe ferestre.

- La revedere! zâmbi ea, aşezându-se la volan.

El vârî mâna în buzunar şi scoase portofelul.

-Vei avea nevoie de bani.

-Am bani, răspunse ea.

Dar urma să descopere că e inutil să protesteze. Blane Hunter era un bărbat care insista să se facă doar ca el.

- Eşti foarte răsfăţat, clătină ea din cap, când disputa se termină cu el punându-i cu forţa banii în geantă.

- In acest caz, nu poţi decât să mă răsfeţi mai mult, zâmbi bărbatul.

Doar faptul că drumul era foarte accidentat şi avea nevoie de toată
atenţia o împiedică să se gândească la Blane Hunter.

Când ajunse în magazinul din sat, cumpără tot ce era pe listă şi, ajunsă la capătul ei, se văzu confruntată cu o amintire din copilărie. Erau mărfuri foarte variate, iar pe un raft descoperi o carte de colorat magică, ale cărei pagini se umpleau de culori ca prin farmec doar dacă le atingeai cu o pensulă udă.

- Când eram mică, îmi doream foarte mult o astfel de carte, îi mărturisi ea vânzătorului.

- Nu e prea scumpă, răspunse acesta.

- Poate cu altă ocazie...

După un sfert de oră, urcă în maşină cu două pungi mari de hârtie, pline cu provizii, apoi se îndepărtă de sat, în singurătatea pe care şi-o dorise.

Conduse o vreme, apoi opri maşina la marginea drumului.

Rămase pe gânduri, amintindu-şi tot ce ştia despre Blane Hunter. Acum, că putea să judece lucrurile la rece, era din ce în ce mai puţin convinsă de schimbarea care se petrecuse cu el. Oare era sincer? Sau nu era decât o altă modalitate de a o manipula?

Oricum ar fi încercat, nu ajungea la nici o soluţie. Fără îndoială, avea în continuare prea puţină încredere în ea, dar la plecare n-o întrebase decât dacă se va mai întoarce. Oare aşa procedează un afacerist lipsit de scrupule?

Oh, oftă ea, n-am reuşit decât să mă încurc din nou. Poate că era mai simplu să fugă.

Ar putea descoperi cu uşurinţă adresa firmei, la care să-i trimită banii. Trebuia să recunoască: era foarte tentată să aleagă această soluţie. într-un fel, avea impresia că se vâră într-o mare încurcătură dacă se întoarce la Brynmoel, dar nu ştia prea bine de ce era dintr-o dată speriată la gândul întoarcerii la el. îi promisese că se va schimba, iar dacă aşa vor sta lucrurile, de ce s-ar teme?

Următoarea jumătate de oră, Arden stătu pe gânduri, oferindu-şi argumente pro şi contra plecării. Era cuprinsă de un sentiment de nelinişte, deşi nu-şi dădea seama de unde provenea.

Nu era criminal, era foarte sigură de acest lucru, deci nu avea de ce să se teamă din acest punct de vedere. In al doilea rând, nu era interesat de ea ca parteneră- orice gând în această privinţă ar fi ridicol. Dovada acestui lucru era că, deşi mărturisise că se simţise prea slab să o ducă în patul ei- cu toate că părea puternic- o lăsase să doarmă întreaga noapte lângă el iară măcar să o atingă! Ce altă dovadă ar mai fi necesară ca să vadă că nu e interesat de ea?

Intr-un fel, era chiar deranjată de acest fapt. Da, o sărutase, îşi aminti ea, încercând să-şi aline mândria rănită. Şi, dacă trebuia să fie sinceră, aşa blând cum fusese sărutul, ea nu obiectase în nici un fel.

Oh, la naiba cu el! Mă întorc la Chalmers Hollow, declară ea, enervată. Porni maşina, ieşind pe drumul principal. Dar amintirea cuvintelor lui: "Mă voi simţi singur dacă pleci, Arden” o opri.

- Hm, n-are decât să fie singur, declară ea cu voce tare.

Da, dar a fost bolnav, veni argumentul inimii ei simţitoare. A trecut printr-un şoc puternic.

Oh, e imposibil! se enervă ea, lăsându-şi descurajată capul pe volan. Dar în acea clipă, ca să o ajute să ia decizia, îi veni în minte faţa lui, în clipa în care hotărâse că poate încerca să aibă încredere în ea. "Intenţionezi să te întorci?" o întrebase.

- Să-l ia naiba! şuieră ea printre dinţi, pornind maşina şi îndreptându-se spre cabană.

Capitolul 1

Soarele răsărise deja şi încălzise pământul, făcând drumul de întoarcere mai puţin periculos, pentru că gheaţa se topise pe alocuri.

Fără să fie prea atentă la drum, ci aruncând o privire spre ceas şi descoperind că lipsise două ore, Arden apăsă pe acceleraţie.

Dorind, pentru un motiv misterios, să alunge gândurile pe care trebuie să le aibă Blane despre faptul că femeile nu sunt demne de încredere- mai ales una pe nume Arden Kirkham- se avântă pe drumul accidentat.

Alunecând pe un petec de gheaţă care începuse să se topească uşor, tânăra se felicită singură pentru că reuşise să rateze la centimetru zidul cabanei. Dar mulţumirea ei dură puţin. Pentru că, deşi Blane nu fusese afară din cabană şi nu-l zărise nicăieri, apăruse din senin lângă maşină, deschisese portiera cu violenţă şi o trăsese afară din maşină.

- Maniaco! se răsti el, cu ochii arzând de furie. Eşti o proastă!

Arden fu sigură că urma s-o lovească. închise ochii, dar el se mulţumi
s-o strângă de umeri şi s-o scuture violent.

- Puteai să te fi sinucis!

- Dar n-am făcut-o, nu-i aşa? replică ea, şocată de violenţa lui şi de modul în care o trata. Şi dacă erai atât de îngrijorat, de ce n-ai pus nişte sare pe porţiunea asta cu gheaţă? Ştiai că trebuie să mă întorc.

Spre satisfacţia ei, părea uimit că, deşi fusese pe punctul s-o strângă de gât, era capabilă să răspundă. Nu aşteptă ca el să-şi

revină, sau să strige că întârziase prea mult. Ridicând bărbia cu mândrie, se îndepărtă de maşină, lăsându-l pe el s-o oprească.

în camera ei, se aşeză nemulţumită pe pat. Ce brută violentă! Dar cine naiba credea că este? se întrebă ea, frecându-şi umerii care o dureau de la strânsoarea degetelor lui puternice.

"Ai fi putut să te sinucizi!" îşi aminti replica lui furioasă. Cu un geamăt, îşi dădu seama despre ce era vorba, calmându-se imediat. Oh, doamne, probabil că o văzuse apropiindu-se. Când maşina începuse să alunece, fusese sigur că o să intre înăuntru fără să deschidă uşa- cu maşină cu tot!

Copleşită de ruşine, îşi dădu seama că fosta lui soţie murise când maşina în care se aflau se izbise de un zid de cărămidă. Era îngrozită să-şi dea seama că se încinsese atât de tare, încât să uite că moartea Delcinei era coşmarul din nopţile lui agitate. Clătină din cap, dându-şi seama că, dacă din punctul lui de vedere era cât pe ce să facă un accident asemănător, amintirea accidentului din care scăpase cu viaţă trebuie să fi fost încă vie în mintea lui. Era vizibil, ţinând cont de reproşul lui răguşit: "Ai fi putut să te sinucizi!"

Spăşită, gândindu-se cu tandreţe la el şi supărată că nu se gândise înainte să vorbească, îşi spuse că trebuie neapărat să-l vadă. Dacă fusese copleşit din nou de şoc, va avea nevoie de un ajutor.

Dorind să ajungă cât mai repede la el, alergă pe scări, întrebându-se unde ar putea să fie. Prima încercare, de a-l găsi în sufragerie, fu fără succes. Dar a doua, de a încerca în bucătărie, fu cea bună. Nu numai că era acolo, dar figura lui era încruntată şi imobilă, de parcă ar fi încercat să acopere şocul resimţit.

Având nevoie de un pretext să pătrundă în lumea lui mohorâtă în timp ce, ca şi cum n-ar fi văzut că se afla acolo,

Blane scotea proviziile din pungi, descoperi că-i adusese şi poşeta din maşină.

O luă de pe masă şi scotoci în ea, fără să-l scape din priviri. O ignora şi nu spuse nimic în clipa în care întinse mâna spre el:

- Restul tău.

Singurul răspuns fu o privire încruntată. Era evident că nu voia să comunice.

- O să-l pun pe masă, e bine? încercă Arden din nou.

El continuă să se poarte de parcă ar fi fost singur în cameră. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, l-ar fi lăsat singur, poate chiar ar fi ieşit trântind uşa. Dar era sigură că ascundea ce simte şi, pentru că-l văzuse vulnerabil, chiar dacă acum părea indiferent, îşi dădea seama că era rănit. Iar ea era cea care, fără să fie atentă ce face, răsucise cuţitul în rană.

- Să te ajut? se oferi ea, făcând un pas spre el.

- Nu, răspunse el pe un ton răstit.

- Imi pare rău pentru.

Privirea lui scurtă era grăitoare. Nu va mai dura mult până când o să-i spună să înceteze cu "flecăreala".

Încăpăţânată, continuă:

- Nu conduc în general astfel, explică ea. Dar.

Ostilitatea din ochii lui când se întoarse spre ea o irită, deşi încerca să se abţină. Nu se putea însă abţine să se întrebe de ce-şi iroseşte timpul? Ar putea fi la Chalmers Hollow în câteva ore. Blane Hunter nu va simţi lipsa ei, era sigură.

Fără nici un avertisment, amintirea sărutului lui o copleşi. Parcă nu avusese loc decât în urmă cu o secundă.

- Ce s-a întâmplat cu noul comportament pe care mi l-ai promis? încercă ea să glumească şi să-l tachineze.

Altă privire ostilă fu singurul răspuns. Dar ar fi putut jura că expresia lui se mai înseninase şi că reuşea să comunice în vreun fel sau altul cu el. Despachetatul proviziilor luase sfârşit, dar el nu părea să fie mai deschis. Arden, spre exasperarea ei, descoperi că începea să fie iritată de atitudinea lui. Doar o singură încercare, apoi va pleca.

- încetează cu bosumflatul! ordonă ea, cu vocea unei profesoare. Părând uimit, ca şi cum ar fi fost de neconceput să fie acuzat că se
bosumflă, Blane Hunter se întoarse spre ea.

Oricum, orice reacţie era mai bună decât indiferenţa, iar uimirea lui nu făcu decât să-i confirme convingerea că nu putea ajunge la el decât printr-o terapie de şoc.

- încetează cu bosumflarea, repetă tânăra, profitând că întreaga lui atenţie era îndreptată asupra ei, şi. dă-mi un sărut.

Părând încremenit, de parcă nu aşteptase în nici un caz o astfel de declaraţie, Blane continua s-o fixeze cu privirea.

Dar în secunda următoare, Arden fu cea care urma să fie uimită. Deoarece, după ce bărbatul îşi reveni din uimire, în cabană răsună un sunet pe care nu-l mai auzise niciodată. De altfel, în nici o altă împrejurare nu auzise acest sunet, nu de la Blane Hunter.

Râdea. Uimită, era rândul ei să-l privească lung, în timp ce dădea capul pe spate şi hohotea. Era bucuroasă însă că nu considerase cuvintele ei ca o invitaţie. Deoarece, după ce expresia dură dispăruse de pe figura lui şi râsul răsunase în încăpere, tânăra descoperi cu surprindere exact de ce fusese atât de confuză şi de speriată la gândul întoarcerii în cabană!

- Glumeam, murmură ea, retrăgându-se când Blane se

îndreptă spre ea, ca şi cum ar fi vrut să răspundă invitaţiei făcute.

- Dar nici nu te-am atins, răspunse el, privindu-o cu gravitate.

Zguduită şi nesigură pe ea, coborî repede privirea, de teamă să nu-şi dea seama din ochii ei ce descoperise. Acest adevăr pe care nu-l mai putea nega fu cel care o determină să caute un sprijin, să nu-l lase să-şi dea seama că e într-o stare de şoc.

- Magazinul din care am cumpărat totul, e unul foarte bine aprovizionat, spuse ea, gândindu-se că are mare nevoie să se îndepărteze de el.

Din fericire, Blane părea să nu fi văzut nimic în neregulă în schimbarea abruptă a subiectului.

- M-am gândit că trebuie să fie, zâmbi el.

Dar Arden era atât de copleşită de gândurile ei, încât nici nu se gândi ce voia să spună cu aceste cuvinte. Se îndreptă spre masă, alegând câţiva cartofi, cu speranţa că Blane o va lăsa singură, dacă vede că se ocupă de pregătirea mesei de prânz.

- Vând tot felul de lucruri, continuă ea, văzând că nu se mişcă.

Fără să-i pese că putea s-o acuze din nou că a început cu "flecăreala", începu să vorbească despre articolele din magazin. Pentru că bărbatul rămase în continuare pe loc, îi povesti până şi despre cartea magică de colorat, pe care şi-a dorit-o în copilărie.

In cele din urmă, pentru că nu mai avea ce să spună, îşi dădu în sfârşit seama ce însemnase declaraţia lui. Probabil că se întrebase unde putea să stea două ore. Incă ameţită din cauza descoperirii că, într-un fel sau altul, se îndrăgostise de el, Arden

încetă să mai vorbească fără rost şi-i spuse adevărul:

- Eu. am simţit nevoia să fiu singură pentru o vreme. Tu nu simţi aceeaşi nevoie? întrebă ea, sperând că o va înţelege.

- Frecvent, veni răspunsul lui, la fel de sincer.

Se simţi cuprinsă de teamă că, deşi hotărârea dacă rămâne sau pleacă fusese a ei, acum, dacă Blane voia să fie singur, îi va spune că pleacă.

Lumea pe care abia o descoperise îi fugea de sub picioare. Dragostea pentru el era prea nou descoperită ca să ştie cum să evite dorinţa de confirmare. Astfel, cu o voce uşor tremurătoare, se auzi întrebând:

- Dar nu vrei să. plec?

Blane o privi lung, rămând o vreme tăcut. în aşteptare, inima ei bătea cu putere. Teama că îşi schimbase părerea şi că vrea să-i spună să plece, o lăsă fără suflare. Ştia că singura soluţie, în acest caz, ar fi să-i dea o replică dură şi să plece, fără să-l mai vadă vreodată.

- Păi, cine ar mai găti pentru mine? răspunse el în cele din urmă, aplecându-se să ia pungile de pe podea şi ieşind cu ele.

Faptul că îl văzuse deja gătind pentru micul dejun şi că, din moment ce-şi recuperase pofta de mâncare, nu va flămânzi nici dacă ar fi singur, o făcu să simtă răspunsul mai cald decât păruse.

Mai târziu, în camera ei, Arden îşi spuse că lucrurile nu stăteau aşa cum crezuse când îşi imaginase dragostea ca o stare permanentă de fericire. Părinţii ei fuseseră foarte fericiţi

împreună, iar dragostea dintre mătuşa Louise şi unchiul Tam îi încălzise copilăria. Toate aceste exemple o făcuseră să aştepte cu nerăbdare să i se întâmple acelaşi lucru.

Acum înţelegea foarte bine că dragostea era un sentiment copleşitor şi fericit, doar în cazul în care era împărtăşit. Nici măcar nu se gândise la coşmarul care poate fi atunci când nu există decât la o persoană. Acceptând că fusese o prostie să se îndrăgostească de Blane fără nici o invitaţie din partea lui, ştia foarte bine că va trebui să aibă mare grijă şi să nu interpreteze greşit cuvintele lui. Din acest punct de vedere, ultima lui declaraţie nu trebuia privită decât ca o simplă constatare a stării de fapt.

Nici ceea ce spusese el, că se va simţi singur dacă o să plece, nu însemna mai mult, îşi spuse ea, nefericită. Nu făcuse nici un efort să stea de vorbă cu ea, nu-i aşa? Nici urmă din farmecul de care dăduse dovadă la micul dejun. Din toate datele pe care le avea, singura concluzie pe care ar trebui s-o tragă e că Blane e un singuratic, dar care apreciază mâncarea bună.

Ar fi trebuit să plece când a avut ocazia. Poate ar fi fost departe şi nu şi-ar mai fi dat seama ce se născuse în inima ei, din prima noapte în care îl auzise strigând.

Dar acum, era prea târziu să mai plece. Nici nu trebuia să se gândească la asta, pentru că era clar. Voia să rămână în cabană şi să preţuiască fiecare secundă pe care o petrecea cu Blane.

De unde rezulta că n-avea nici un sens să stea în camera ei, în timp ce el e la parter. Da, avusese nevoie să fie singură, pentru

că nu reuşea să se adune, fiind aproape de el.

Mai calmă, părăsi camera de la etaj pe la ora patru. Hotărâtă să nu-l lase în nici un fel să ghicească adevărul despre sentimentele ei, decizia ei se clătină în clipa în care se duse să-şi facă un ceai. Imediat, îşi aminti că nu era încă recuperat în întregime şi poate că are nevoie să fie răsfăţat şi îngrijit.

- Ceai, anunţă ea, intrând în sufragerie, sperând că vocea ei nu sună ciudat, ci firesc.

- O să stai cu mine azi? întrebă el, făcând-o să înghită cu greu. Sau violenţa mea de dimineaţă m-a făcut să fiu condamnat la izolare pentru eternitate?

Inima îi bătea mai tare şi, cu toate că se hotărâse să aibă grijă, nu se putea abţine să se întrebe dacă nu cumva acesta era modul lui de a cere iertare. Oare dorea într-adevăr să stea cu el?

- Şi nu crezi că "flecăreala" mea te va plictisi? îl tachină ea, dorindu-şi să nu zâmbească, dar nereuşind.

Colţul buzelor lui se ridică uşor, iar privirea ochilor întunecaţi urmări linia buzelor ei.

-Adu şi ceaiul tău aici, îi ceru el.

Arden plecă, simţind că pluteşte. Dar rămase câteva clipe în bucătărie, încercând să se liniştească şi să-şi spună cum să se poarte. Apoi, pentru că simţea nevoia să fie în aceeaşi cameră cu el, îşi luă ceaşca şi se întoarse în sufragerie.

Blane nu mai zâmbea, dar dispoziţia lui nu se schimbase, descoperi ea, aşezându-se pe scaunul din faţa lui. în următoarea jumătate de oră, cu întrebări discrete dar bine plasate, reuşi s-o facă să vorbească despre ea.

Auzind ce vârstă are şi că părinţii îi muriseră într-un accident, o întrebă de când era la Chalmers Hollow.

- De doisprezece ani, răspunse ea. Eram o copilă cu picioare lungi şi subţiri, când mătuşa Louise şi unchiul Tam m-au luat să locuiesc împreună cu ei.

- Şi la douăzeci şi doi de ani, ai picioare la fel de lungi, remarcă el, părând să aprecieze că se schimbase în fustă.

Se aşteptase să întrebe ceva despre unchiul Tam, care apăruse pentru prima oară în conversaţie, iar complimentul lui uşor o făcu să se îmbujoreze. Plecă repede privirea, urmărind dansul flăcărilor, ca să nu lase să se vadă ce simţea.

- îţi place să lucrezi acolo? continuă el.

- Nu m-am gândit prea mult la acest lucru. Era o slujbă. pe care am luat-o, ridică ea din umeri, privindu-l. De fapt, trebuia să mă duc la facultate. Din nefericire, unchiul Tam a murit când aveam şaisprezece ani.

- Mătuşa ta n-a vrut să rămână singură?

Nu voia să lase impresia că mătuşa ei ar fi egoistă, din moment ce era foarte departe de aşa ceva.

- I-am spus că nu vreau să mă duc.

- Dar ai fu vrut să te duci, observă el.

Privirea lui era caldă, iar Arden privi din nou în jos, jenată.

- Mătuşa Louise, povesti ea, convingându-se că n-o privise cu căldură, nu e foarte pricepută la contabilitate. Nu ştia că hotelul merge prost din punct de vedere financiar.

- Dar tu ai descoperit curând.

- Nu puteam să-i spun, ridică ea din umeri, neajutorată.

Subiectul discuţiei începuse s-o jeneze. Ar fi vrut să vorbească despre
altceva. Dar, sperând că va reuşi să vadă că nu fusese un sacrificiu din partea ei, se simţi obligată să continue:

- Unchiul şi mătuşa mea s-au iubit foarte mult. La moartea lui, a fost distrusă, într-o stare de colaps.

- Aşadar, de atunci te străduieşti să menţii Hills View pe linia de plutire. Şi asta, fără ca doamna Browning să-şi dea seama cât de disperată este situaţia.

Arden nu voia să explice cum se străduise de mai multe ori s-o facă pe mătuşa ei să vadă adevărul. Şi nici nu voia să fie considerată nesinceră. Acum nu se mai mira că dorea ca Blane să aibă o părere bună despre ea.

- Am vorbit destul despre mine, se strădui ea să schimbe subiectul. Ce poţi să-mi spui despre tine, domnule Blane? Pot să întreb despre.

Se întrerupse, conştientă că dispoziţia lui se schimbase, iar acum era încruntat. Ştia foarte bine, chiar înainte să spună vreun cuvânt, că nu va răspunde la nici o întrebare despre el.

- Nu vreau să te plictisesc vorbindu-ţi despre mine, replică el scurt.

- Mulţumesc, mormăi ea supărată, ridicându-se şi părăsind imediat sufrageria.

N-ar fi rămas cu el, nici dacă ar fi plătit-o.

Cu lacrimi în ochi, rănită că o făcuse să vorbească despre ea, apoi o făcuse conştientă că povestea vieţii ei îl plictisise, se îndreptă spre camera ei, înainte să-şi dea seama cât era de sensibilă la reacţiile lui.

îl văzuse vulnerabil când dormea. Dar ea era şi mai vulnerabilă la tot ceea ce spunea.

Ce prostie, să plece astfel din cameră! Dacă ar fi rămas să analizeze reacţia lui la prima încercare de intimitate, şi-ar fi dat seama că, deoarece fosta lui soţie murise de curând, era prea

afectat de tot ce se întâmplase, pentru a-şi da seama că e interesată de copilăria lui, nu de amintirile recente. în starea de spirit în care se afla acum, viaţa de dinainte de accident pur şi simplu nu exista.

Ştergându-şi lacrimile, rămase în camera ei până când se asigură că nu exista nici un indiciu că plânsese, apoi coborî în bucătărie, să pregătească masa de seară.

Blane nu aruncă nici măcar o privire în bucătărie, deşi era sigură că aude zgomote. Nu putea să însemne decât un lucru: se întorsese la starea de spirit prea puţin plăcută de dinainte. Cel mai greu de suportat era gândul că fusese vina ei. Deşi se simţea vinovată că-l obligase să-şi aducă aminte lucruri neplăcute, Arden nu putea găsi o scuză potrivită ca să se ducă în sufragerie şi să încerce să-l ajute.

- Cina e gata! anunţă ea, cu un zâmbet cald.

Lăsând jos cartea pe care o citea, Blane o urmă în bucătărie. Chiar dacă era tăcut, părea că încearcă să spună ceva.

Simţindu-se vinovată pentru că, de fiecare dată când încerca să-l ajute, nu reuşea decât să facă o gafă, rămase tăcută. Totuşi, când îi puse în farfurie o bucată de plăcintă cu caise, nu putu să nu arunce o privire spre el.

Blane nu întoarse privirea, ci găsi ocazia potrivită ca să vorbească.

- Nu voiam să. începu el.

Brusc, Arden simţi că se înţelegeau şi că ştia ce avea de gând să spună.

- Ştiu, îl întrerupse ea. Sunt cam iritabilă astăzi, adăugă ca o explicaţie pentru plecarea ei furtunoasă din sufragerie.

- Era timpul să îţi pierzi şi tu răbdarea.

Tânăra nu avea un răspuns pentru aceste cuvinte. Era fericită. I se părea minunat să simtă această stare de înţelegere. După masă, Blane rămase în bucătărie, ajutând-o să strângă şi spălând vasele. Deşi nu spunea nimic, bărbatul părea liniştit.

Când nu mai era nimic de făcut în bucătărie, iar el era pe punctul să se întoarcă în salon, Arden declară:

- Mă simt cam obosită. Cred că mă voi duce mai devreme la culcare.

Fusese destul de greu să spună aceste cuvinte, din moment ce
singura ei dorinţă nu era decât să stea cu el. Blane o privea cu atenţie, iar ea declară:

- Nu sta prea târziu să citeşti.

Pentru o secundă, se temu că mersese prea departe, pentru că bărbatul nu zâmbi.

- Da, soră, spuse el în cele din urmă.

Arden se duse la culcare fericită. Chiar dacă nu zâmbise, nu se supărase, ceea ce era o uşurare.

A doua zi dimineaţă, când tânăra coborî în bucătărie sperând că se vor înţelege la fel de bine ca seara trecută, îl găsi pe Blane deja în mijlocul pregătirilor pentru micul dejun.

- Bună dimineaţa, îl salută ea, observând dintr-o privire că părea să fi petrecut o noapte mai liniştită şi că arăta mai odihnit.

- Bună dimineaţa, sosi răspunsul lui.

Nu părea fermecător ca în dimineaţa trecută, dar nu se îngrijoră, deoarece nu zărea nici urmă de nori negri pe figura lui.

Dar se înşela, pentru că atmosfera se tensiona de-a lungul dimineţii, până la prânz.

Primul semn de îngrijorare se arătă când bărbatul nu păru

prea flămând, deşi se aştepta să fie, după efortul pe care-l făcuse tăind lemne pentru foc.

Al doilea semn era încruntarea lui, care îi arăta că gândurile care-i trecea prin cap nu erau prea fericite.

-Mi-am spus că brânza cu biscuiţi ar fi o schimbare, după plăcinta cu care ne-am obişnuit, spuse ea, în timp ce-i lua din faţă farfuria de care abia se atinsese.

-Nu mai vreau nimic, mârâi el, ca şi cum ar fi provocat-o să se enerveze.

Aproape reuşise. Cu un efort de voinţă şi muşcându-şi buzele, Arden
reuşi să-şi reţină replica muşcătoare.

-Am făcut focul în salon, se mulţumi ea să spună. O să-ţi aduc acolo cafeaua, dacă.

- Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai agita! se răsti el, ridicându-se şi ieşind din bucătărie.

Multă vreme după plecarea lui, tânăra încă nu se hotărâse dacă să plângă sau să se enerveze.

După ce îşi spunea că n-are decât să moară de foame, că n-are nici cea mai mică intenţie să mai gătească pentru el, îşi aducea aminte că era încă slăbit şi că trebuie să aibă răbdare cu el.

încruntându-se la mormanul de vase murdare, îşi dădu seama că, dacă nu e atentă, va ajunge la fel de plină de toane ca el.

Puse brânza şi biscuiţii în dulap, deoarece ieşirea lui îi tăiase pofta de mâncare. Nu vedea nici un motiv pentru care nu şi-ar face o ceaşcă de cafea, pe care să o bea în linişte, în bucătărie. într-un fel, se simţea vinovată că mândria rănită o împiedica să-i ducă şi lui o ceaşcă de cafea.

Când terminase de băut, revolta din ea ajunsese la cote maxime, făcând-o să-şi spună că nu are nici un motiv să se simtă vinovată cu nimic faţă de el. La naiba, ar fi trebuit să fie în vacanţă! Nu-i ceruse să vină cu ea.

Dragostea pentru el fu cea care o făcu să ezite, în clipa în care îşi luă haina, hotărâtă să plece la o plimbare lungă, fără să-i spună nici un cuvânt. La naiba cu el! se enervă ea, apropiindu-se de uşa salonului.

- Mă duc la plimbare, anunţă ea, cu o voce la fel de rece ca privirea bărbatului care ridicase capul, iritat de întrerupere. Ştii unde este bucătăria- ţi-am lăsat vasele să le speli.

Ei, acum ce părere avea? se întrebă ea cu mândrie. I se mai pare că se agită pentru el? Dacă Blane Hunter simţise că are anumite sentimente pentru el, acum era sigură că îşi va spune că e vorba despre ură.

Sunetul paşilor în urma ei o anunţă că nu e singură şi că, probabil, va trebui să spele singură vasele, la întoarcere. Oricum nu se aşteptase ca Blane Hunter să primească ordine de la o biată femeie.

Incerca din răsputeri să fie supărată pe el pentru că nu avea destulă încredere în ea s-o lase să se plimbe singură, dar nu se putea împiedica să nu se simtă fericită că e cu ea, chiar dacă nu spunea nici un cuvânt.

Nu putea să nege nici fiorii care o cuprinseră când, traversând râul pe care îl văzuseră mai de mult, piciorul ei alunecă pe o piatră, iar braţul lui o sprijini prompt.

Părea să uite că încă îi ţinea braţul când, fără să spună nici un cuvânt, intrară în pădure. Fără să vrea, inima ei era copleşită de tandreţe.

Brusc, Blane îşi dădu seama că o ţinea în continuare de mână şi-ii dădu drumul repede, ca ars.

Spre surprinderea ei, chiar dacă toată plimbarea se desfaşurase în tăcere, la întoarcerea spre casă se simţea relaxată, de parcă situaţia se clarificase între ei. Era de mirare, pentru că ar fi putut la fel de bine s-o urască, dar era sigură că nu e aşa.

Il lăsă în hol, ca să-şi agaţe haina în cuier, şi se îndreptă spre bucătărie, pregătită să se apuce să spele vasele. Dar, când simţi două braţe puternice care o cuprinseră şi o ridicară, îndepărtând-o de chiuvetă, scoase un strigăt de surpriză.

- Cine sunt eu să ignor ordinele de la şefa? ridică el din umeri, prefăcându-se încruntat.

Privirea ei uimită îl urmări în timp ce-şi sufleca mânecile şi începea să spele vasele. încă nesigură pe picioare, simţind atingerea braţelor lui de parcă ar fi fost lângă ea, Arden nu putu decât să şoptească:

- Cine, într-adevăr?

Simţind nevoia să se adune, se îndreptă spre salon. Blane i se alătură curând, aşezându-se pe fotoliu. Tânăra se prefăcea atentă la cartea de pe genunchi, temându-se că se înşelase şi că e în continuare supărat.

Când se ridică să facă un ceai, îşi puse că plimbarea părea să-i fi făcut bine. în vocea lui nu se simţi nici urmă de supărare, când îi mulţumi pentru ceai.

Pentru că nu uitase acuzaţia lui că "se agită" prea mult pentru el, se tot întrebă ce să pregătească pentru cină. Se gândi la diferite modalităţi de a-l întreba despre masă, dar nici una nu-i părea potrivită. Când se apropie ora la care se apuca de obicei de gătit, tot nu găsise cea mai bună soluţie. Dacă se va răsti din nou

la ea?

- Mi-e foame, spuse ea în cele din urmă, ridicându-se în picioare. Eşti interesat?

Zâmbetul lui o făcu să-şi piardă răsuflarea. îşi dădu seama că totul e bine, când el nu spuse decât:

- Răsfaţă-mă!

- Nesuferitule, făcu ea o grimasă, apoi zâmbi, îndreptându-se spre bucătărie.

în timpul cinei, Arden fu din nou copleşită de farmecul lui. Când ajunseră la brânza şi biscuiţii pe care-i refuzase la prânz, era în stare să-i ierte orice.

în plus, devenise vorbăreţ, spre deosebire de orele trecute, când fusese taciturn. Era din ce în ce mai vrăjită, în timp ce-l asculta vorbind despre orice subiect care-i venea în minte. Dar dacă îşi imagina că se va duce la culcare cu inima împăcată, se înşela.

Spre sfârşitul mesei, după ce o determinase să povestească mai multe despre ea- ceea ce însemna că nu se plictisise data trecută- ajunseră la mătuşa ei. Fără să se poată abţine, Arden îi mărturisi că era sigură că mătuşa Louise era mai legată de colonelul Meredith decât voia să recunoască.

- Dar nu vrea să fie soţia lui? întrebă el, amintindu-i că îl anunţase deja de intenţiile colonelului.

- Cred că va reuşi s-o convingă, zâmbi Arden. Dar mătuşa Louise, chiar dacă nu i-a mai văzut de multă vreme, are nişte socri foarte dominatori. N-ar ierta-o niciodată dacă s-ar recăsători. Ar crede că e o trădare faţă de memoria unchiului Tam. Dar nu cred că e aşa. Dacă şi-ar aduce aminte cum era el, şi-ar da seama că nimic nu l-ar mulţumi mai mult decât s-o ştie din nou fericită.

- Şi tu eşti ruda ei, chiar mai apropiată, observă Blane. Eşti de aceeaşi părere cu socrii ei? De asemenea împotriva recăsătoririi?

Zâmbetul ei dispăru. Inima i se strânsese şi, ridicând privirea spre el, îşi dădu seama că n-ar ezita nici o clipă dacă ar avea ocazia să fie soţia lui. Dar nu asta întreba- probabil că nici nu voia să se recăsătorească. Se strădui să răspundă la întrebarea lui.

- Cred că este important să fie fericită. Mătuşa Louise e văduvă de şase ani, adăugă ea, fără să uite că el era divorţat de zece ani. Colonelul Meredith este un om bun şi, aşa cum spuneam, cred că ţine la el. Mi-ar plăcea să-i văd căsătoriţi.

- Ceea ce înseamnă că nu eşti împotriva celei de-a doua căsătorii.

Ea dădu din cap aprobator şi, încurajată de modul în care decursese
discuţia, îndrăzni să-l întrebe:

- Dar tu? Te-ai gândit să te recăsătoreşti?

Intr-adevăr, era de mirare că un bărbat atât de atrăgător nu se recăsătorise. Tânăra se îmbujorase, pentru că întrebarea era foarte personală şi se strădui să repare gafa:

-Adică, dacă am înţeles bine, erai divorţat de ani buni înainte de.

Se opri brusc, încurcată.

- înainte de moartea Delcinei, completă el.

Ca şi cum numele fostei soţii adusese din nou la viaţă tot ce fusese lăsat în urmă, completarea veni pe un ton rece:

- O căsătorie mi-a fost mai mult decât suficientă.

Dezamăgită că reuşise să strice din nou atmosfera, Arden se întristă. în timp ce se străduia să-şi înghită nodul din gât, îi veni ideea că ar putea fi bine pentru Blane să vorbească despre fosta

lui soţie.

Dar nu avea nici un fel de experienţă de psiholog. în plus, nevoia de a-l ajuta se amestecă într-un mod ciudat cu dorinţa de a afla adevărul, fără să observe că Blane părea să se fi întunecat.

- Simţi în continuare ceva pentru ea? îndrăzni tânăra să întrebe. încă o iubeşti. pe Delcine?

Când Blane se ridică brusc, picioarele fotoliului scoaseră un sunet ascuţit, zgâriind podeaua. Era suficient să-şi dea seama că mersese prea departe! Părând că nu mai suportă nici măcar s-o vadă, bărbatul ieşi pe uşă, trântind-o cu putere, aruncându-i o replică tăioasă:

- Nu e treaba ta ce simt pentru fosta mea soţie!

Capitolul 8

Privind nemulţumită pe fereastră într-o după amiază, la zece zile după discuţia despre Delcine, Arden se întrebă din nou de ce mai rămăsese la Brynmoel.

Starea lui Blane după acea seară, în care aproape îi spusese să-şi vadă de treaba ei, fusese variabilă.

Lucrurile nu stătuseră tocmai grozav nici înainte. Dar, după noaptea în care se dusese în camera ei şi plânsese până când adormise, se înrăutăţiseră semnificativ. Figura lui era din nou obosită, ceea ce însemna că, dacă ea dormise foarte prost, el nu dormise aproape deloc.

Cât de proastă fusese să creadă că se vor apropia! Blane arătase cu claritate că nu vrea pe nimeni în apropiere. Era un singuratic, şi prefera să rămână astfel.

Oftând, îşi aminti cum îl văzuse închizându-se din ce în ce mai mult în el. Din dragoste pentru el, nici nu se mai gândea la propriile stări de spirit. Nu se gândea decât la el, la tulburarea lui şi la chinul de a şti că fusese cel care provocase moartea unei persoane dragi. încercase încă o dată să-l facă să vorbească despre acest lucru.

Erau la masa de prânz, singura ocazie în care petreceau mai mult de două minute împreună. Incepuse să-i povestească ciudăţeniile unchiului Tam, care se străduia s-o facă să râdă în primele zile în care se mutase la ei.

- Dacă îmi amintesc bine, spuneai că aveai zece ani când te-ai dus la Chalmers Hollow, spusese el.

- Da, o copilă de zece ani, care părea foarte solemnă.

Obrajii i se îmbujoraseră când privirea lui coborîse spre talie.

Işi aducea aminte că ultima oară când vorbiseră despre copilăria ei, observase că are şi acum picioare lungi.

-Tocmai îţi pierduseşi părinţii, într-un accident tragic, murmurase el, părând să-şi părăsească gândurile sumbre. Nu aveai de ce să nu pari solemnă, biata copilă!

Vocea lui se îmblânzise când pronunţase ultimele cuvinte, făcând-o să simtă că-i dau lacrimile.

Era de mirare că era îndrăgostită de el? Când dădea dovadă de sensibilitate, cum făcuse atunci, inima ei se topea. Dar scopul ei nu era să-i câştige simpatia.

- N-am fost solemnă prea multă vreme, din câte îmi amintesc, răspunsese ea. Unchiul Tam a reuşit foarte repede să mă facă să râd.

Era o ocazie potrivită pentru ce voia să-i spună, aşa că încercase să-şi pună planul în aplicare:

- Mi-am dat repede seama, chiar la acea vârstă, că viaţa mea nu se sfârşise, aşa cum simţeam, ci.

Blane împinsese farfuria la o parte, făcând-o să se oprească. Expresia de pe figura lui arăta că înţelesese foarte bine ce avea de gând.

- Oh, doamne, mormăise el, privind-o cu dezgust, scuteşte-mă de restul!

Rănită din nou, aşa cum numai el putea s-o rănească, rămasă singură în bucătărie, Arden îşi dăduse seama că nu fusese prea înţelept din partea ei.

întorcându-se în pat fără să poată adormi, îşi spusese cu disperare că nu va reuşi niciodată să se apropie de el şi se hotărâse să se întoarcă la Chalmers Hollow. Din ceea ce-şi dădea seama, nu-i făcea nici un bine rămânând. Terminase cu

încercările să-l facă să se deschidă. Singurul lucru pe care-l reuşea era să-l enerveze, fusese concluzia ei, hotărând-o să plece. Trebuia să plece.

A doua zi dimineaţa, în timpul micului dejun, îşi dăduse seama că Blane nu voia încă să se afle unde este şi că era destul de încăpăţânat să se lase să moară de foame, dacă nu cumpără provizii înainte de plecare.

După micul dejun, mâncat ca de obicei în tăcere, când auzi zgomotul scaunului tras, semn că Blane intenţiona să plece în salon, îl oprise înainte de a ajunge la uşă, informându-l că se va duce la cumpărături în sat.

Spre surprinderea ei, când ridicase capul descoperise că el o studia cu atenţie. După o clipă de tăcere, întrebase cu răceală:

- Intenţionezi să te mai întorci?

Părea tensionat, ca şi cum răspunsul ei era important, iar toate argumentele cu care încercase nopţi întregi să-şi oţelească inima împotriva lui, dispărură ca prin minune. Dar ştia deja cât de tăioase pot fi replicile lui şi nu voia să-i dea această ocazie.

- Nu suporţi să mă ştii departe, aşa e? îl ironizase ea.

Nu zâmbise, dar ceva din atitudinea lui o cucerise din nou. Cu o sprânceană ridicată, o întrebase:

- Vrei să-ţi confirm ce ştii deja din oglindă?

- Sunt chiar foarte dornică, reuşise să spună, dorindu-şi să-şi poată potoli bătăile disperate ale inimii.

- Ştii al naibii de bine că frumuseţea ta se potriveşte de minune cu peisajul.

- Ştiu doar că mă vezi doar ca o parte din peisaj, replicase rapid, speriată când ochii lui se îngustaseră.

-Ai vrea să te văd altfel? se încruntase el.

-Doamne ferește! exclamase ea, minţind cu neruşinare. Tot ce vreau de la tine, dragule, este să speli farfuriile de la micul dejun şi să nu fiu nevoită să le spăl eu la întoarcere.

Blane nu răspunsese nimic. De fapt, nu mai avea nimic de spus. Nu o întârziase decât pentru a o obliga să ia din nou bani de la el, apoi plecase în sat, fără să se simtă mai bine, cu toate că se părea că el nu voia s-o vadă plecând.

Dorise din toată inima să spere că aşa stau lucrurile. Chiar dacă, destul de clar, ar fi fost speriat dacă i-ar fi spus că vrea să fie privită altfel decât o piesă de mobilier.

Uitând toate gândurile de întoarcere la Hills View, se grăbi spre sat, dornică să se întoarcă repede la bărbatul care o credea la fel de frumoasă ca peisajul.

Pe drumul de întoarcere, fusese cu atât mai încântată de peisajul din faţa ochilor. Nu uită să încetinească în apropierea cabanei. Frumoasă sau nu, nu agrea prea tare gândul că va fi din nou scoasă din maşină cu forţa.

Sperase că starea lui de spirit se va îmbunătăţi. Dar, spre surprinderea ei, nu durase prea mult. Nu ştia la ce se gândise în timpul absenţei ei, dar nu păreau să fi fost gânduri prea fericite.

-Abia mi-ai dus dorul, nu-i aşa? încercase ea să glumească, ducând în bucătărie pungile cu provizii.

Nemulţumită că vocea ei nu sunase ca o tachinare, aşa cum sperase, ci mai degrabă ca o implorare, se simţise cuprinsă de spaima că privirea lui întunecată va trece dincolo de ochii ei, descoperind cât de mult şi-ar fi dorit să-i spună că i-a dus dorul.

-N-ai lipsit nici măcar o oră, venise replica lui scurtă, reuşind

să sune ca şi cum nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi lipsit o zi.

Ar fi trebuit să plece atunci. Ar fi trebuit să lase proviziile pe jos şi să plece, îşi spuse ea, amintindu-şi că ziua trecută fusese chiar imposibil.

Nu se certaseră, nu spuseseră lucruri jignitoare, ci între ei se strecurase o tăcere imposibilă. Nu că Arden ar fi încercat. Ziua trecută, pentru prima oară, văzându-i figura întunecată, îşi dăduse seama că încă ducea propria lui luptă. Prea obosită să mai continue, îşi dăduse seama că e cazul să-l lase în pace.

Nu le fusese de ajutor nici ploaia, care căzuse fără oprire, împiedicând-o să părăsească salonul în care simţea că nu mai poate să respire.

Dar acum ploaia încetase, soarele se străduia să strălucească şi adia un vânt uşor, zvântând cărările ude.

Dorind să fie afară, nu stătu pe gânduri. Coborî scările în hol, în căutarea hainei.

- Unde te duci?

întorcându-se, descoperi că Blane se apropiase în linişte şi o privea cu atenţie.

- La plimbare, răspunse tânăra scurt şi, văzând că se întinde spre haina din cuier, enervată de calmul lui, declară: vreau să mă duc singură.

Blane puse la loc haina în cuier şi o privi cu ironie:

- Eşti temperamentală, Arden?

- Eu temperamentală? se enervă ea. Ar trebui să fie vacanţa mea!

Bărbatul nu răspunse nimic, ci o privi lung. Mânia reţinută atâta
vreme, izbucni cu violenţă:

- Şi, contrar părerii populare pe aici, chiar vreau să mă bucur de ea!

- E cumva vina mea pentru că nu te bucuri de vacanţă? Pentru că nu-ţi face plăcere prezenţa mea?

Era foarte perceptiv.

- Nu mă tenta, replică ea. Dacă încep măcar să spun ce părere am despre compania ta, m-aş pomeni pedepsită încă o lună, înainte să apuc să termin. E suficient să spun că, dacă te pregăteşti să ajungi un bătrân nesuferit şi singur, eşti pe drumul cel bun!

Mulţumită de propriile cuvinte, Arden se îndepărtă în grabă de cabană. Faptul că Blane o lăsase să plece singură putea să însemne că progresa pe drumul încrederii în ea, aşa cum crezuse şi în ziua în care o lăsase să se ducă la cumpărături fără să-i spună nici un cuvânt.

Poate că era bine că avusese ocazia să se descarce, se gândi ea. Ar fi o soluţie să o facă mai des.

Nici Blane nu părea să fi fost prea afectat de ieşirea ei. Nici măcar nu protestase la remarca ei acidă. S-ar putea să fi greşit stând liniştită, crezând că asta e mai bine pentru el. Dacă se poartă cum simte, poate o să reuşească să-l scoată mai des din gândurile lui întunecate, mai degrabă decât să aştepte, docilă ca un mieluşel.

Pe drumul de întoarcere, îşi spunea că, dacă nu este atentă, ar putea să spună prea multe. Dar, dacă n-ar fi îndrăgostită de el- şi cât de bine ar fi fost dacă dragostea acesta neaşteptată nu i-ar fi stricat toate planurile- oare ar fi în stare să accepte cu seninătate toate stările lui?

Intră încet în cabană, amintindu-şi cât de afectat era de şoc în

primele zile când îl cunoscuse. Din câte ştia, nu mai suferea de coşmaruri, dar asta nu însemna că era vindecat în totalitate.

Fără să ştie prea bine cum ar trebui să reacţioneze în viitor, Arden intră în bucătărie. Presupuse că Blane era în salon şi că nu se deranjase să-şi facă un ceai. Nu se vedea nici o lumină, ceea ce însemna că stătea aproape pe întuneric, cufundat în gândurile lui.

După ce prepară ceaiul, simţindu-se mai bine după plimbare, puse ceştile pe tavă şi le duse în salon. Era destul de întuneric, dar se aştepta să-l vadă în acelaşi fotoliu în care stătea în fiecare după-amiază. Crezuse că nu se deranjase să aprindă lumina, deşi camera era aproape întunecată.

La început, nu i se păru ciudat că nu era în salon. Poate că se dusese în dormitor, după ceva. Dar, după cinci minute, când descoperi că nu se auzea nici un zgomot în toată casa, nu putu să stea liniştită şi să-şi bea ceaiul.

După alte câteva minute, descoperi că Blane pusese un grătar în faţa şemineului- o acţiune firească în clipa în care o persoană care a aprins un foc, părăseşte camera pentru o vreme. Era aproape sigură că ieşise.

Dar nu se plimbă niciodată fără mine! îşi spuse Arden, încercând să-şi reţină panica. Poate că e în camera lui, a vrut să se odihnească. Cu riscul să-i spună din nou că se agită din cauza lui, trebuia să verifice, pentru liniştea ei.

Nu numai că verifică ultimul dormitor, dar se uită şi prin toate camerele. Nu era nicăieri.

Mulţumindu-i în gând colonelului pentru că avea o lanternă, ieşi în întunericul de afară şi-l strigă. Când tot nu auzi nici un răspuns de la el, teama care o cuprinsese refuză să se lase

calmată.

Strigându-l din nou, porni să-l caute. îndreptă lanterna în stânga şi în dreapta, din ce în ce mai speriată. Blane fusese bolnav. încă mai era bolnav. Suferise un şoc sever şi încă nu-şi revenise. Oh, doamne, ai grijă de el! Chiar dacă nu era sinucigaş, suferise foarte mult, o iubise pe Delcine şi nu reuşea să treacă peste moartea ei. De asemenea, spusese: "Vreau să-mi găsesc pacea!"

- Blane! strigă tânăra din toată puterea, cuprinsă de groază, ascultând ecoul propriei voci.

N-o să se mai plângă din cauza tăcerii lui, numai să fie bine. N-o să mai deschidă niciodată gura, dacă asta voia de la ea.

- Blane!

Lumina lanternei mătura drumul şi pădurea din jur.

Imaginaţia ei o luase deja razna, proiectând imagini cu corpul lui zdrobit de stânci, în încercarea disperată de a găsi liniştea şi de a o regăsi pe iubita lui soţie.

Oh, doamne! Cum putuse să se răstească la el? Nu-i venea să creadă că-i spusese acele cuvinte mânioase.

Nu ştia nici ea cât timp strigă şi căută prin jur. Dacă nu s-ar fi terminat bateriile lanternei, ar fi continuat să caute. Dar, învinsă, fără să poată vedea în întuneric, începu să spere că Blane se întorsese acasă în absenţa ei. Această speranţă îi dădu aripi să se întoarcă acasă cât mai repede. Oricum, dacă nu reuşea să dea de el, o să se îndrepte spre primul telefon şi o să cheme poliţia. O să se alăture şi ea echipei de salvare.

Continua însă să spere că nu va fi nevoită să cheme poliţia. Când ajunse în apropierea cabanei, zări o rază subţire de lumină.

Fără să-şi aducă aminte dacă stinsese sau nu lumina când

plecase, o luă la fugă pe scări. Trebuie să fie acasă, continua să-şi repete, trebuie să fie!

Dar Blane nu era în cabană. Oricât de tare i-ar fi strigat numele, nimeni nu răspunse. Străduindu-se să-şi reţină lacrimile, se îndreptă spre bucătărie, căutând cu disperare baterii de schimb în toate sertarele şi dulapurile. Brusc, îngheţă.

- Laşi de obicei uşa de la intrare larg deschisă, în nopţile de iarnă? răsună o voce din prag, o voce pe care ar recunoaşte-o dintr-o mie.

Se întoarse încet, temându-se că şocul prin care trecuse o făcea să aibă halucinaţii. Când faţa ei palidă se întoarse spre bărbatul din prag, acesta exclamă uimit:

- Oh, doamne! Ce ţi s-a întâmplat?

- Blane, murmură ea, uşurată.

Pe punctul să leşine, se sprijini de masă. Nu era conştientă de faţa ei murdară şi de expresia speriată, când Blane făcu un pas spre ea. Dar uşurarea ei se manifestă violent, într-o mânie cum nu mai cunoscuse vreodată.

- Unde naiba ai fost? se răsti ea, figura palidă şi vocea stridentă oprindu-l brusc.

- Vorbeşti ca o soţie, veni răspunsul lui calm, oarecum amuzat. Ar trebui să ai grijă, Arden.

încă sub înfluenţa şocului, să-l vadă stând calm în faţa ei era mai mult decât putea îndura, când fusese speriată de moarte că nu-l va mai vedea niciodată.

- Ticălos nesuferit! strigă ea. M-ai speriat de moarte! M-am îngrijorat din cauza ta.

- îngrijorat? o întrerupse el, privind-o cu ochi mari. Vrei să spui că te-ai neliniştit pentru mine?

- Desigur! se răsti ea, fără să-şi dea seama cum se putea abţine să nu-l lovească. Am ajuns acasă, cabana era goală, iar tu nu erai de găsit. Ce era să gândesc?

- Că poate am plecat şi eu la plimbare, răspunse el pe acelaşi ton calm, care nu reuşea s-o liniştească.

- Nu te-ai plimbat niciodată fără mine, continuă ea. Ai fost bolnav, şocat, copleşit de moartea Delcinei. După toate probabilităţile, puteai fi mort prin vreo văgăună!

- Ai crezut că m-am sinucis?

Era rândul lui să fie şocat. Dar depăşi mult mai repede această stare, decât o făcuse Arden cu experienţa ei. Cu o voce blândă, Blane spuse:

- îmi pare rău, draga mea.

Cuvintele lui blânde, mai ales că îi spusese "draga mea", erau

ultima picătură. De asemenea, fusese o greşeală din partea lui să se apropie prea tare.

- Ar fi şi cazul să-ţi pară rău! explodă ea şi, fără să-şi poată reţine furia, îl lovi peste umeri cu pumnii ei mici. Aproape mi-am ieşit din minţi de teamă, din cauza ta!

Pe măsură ce mânia i se potolea, lacrimile îi împăienjeneau ochii.

- Şi nici nu meriţi, suspină ea.

Braţul lui o cuprinse peste umeri, iar el răspunse încet:

- Ştiu că nu merit.

O conduse cu blândeţe spre salon, apoi o ajută să stea pe canapea.

Bărbatul se îndreptă spre foc, punând câţiva buşteni ca să se încălzească, apoi făcu rost de un prosop. Arden nu reuşea să-şi revină, în timp ce el o descălţă şi îi şterse picioarele ude.

- Nu eşti decât o pacoste, suspină ea.

- Ştiu, fu el de acord.

- Nu meriţi să-mi fac griji pentru tine.

- Nu merit.

- Nu mai fi de acord cu mine! se răsti ea, trăgându-şi nasul şi spunându-şi că a terminat cu lacrimile.

Dar în acea clipă ridică privirea spre figura lui dragă, luminată de un zâmbet.

- Oh, Blane! suspină ea, începând să plângă în hohote.

Umerii ei se mişcau scuturaţi de suspine, care nu încetară nici când Blane se aşeză lângă ea şi o luă în braţe.

- Te-am căutat peste tot. peste tot pe unde am mers, te-am căutat.

Bărbatul o sărută cu blândeţe pe păr, întrebând-o:

- Ai venit înapoi să vezi dacă m-am întors?

Ea dădu din cap aprobator.

- S-au terminat bateriile de la lanternă. M-am întors să caut altele, înainte să dau telefon la poliţie.

- La poliţie? exclamă el.

Depăşind surpriza, o strânse mai tare în braţe. în defensivă, Arden se scuză:

- Păi. nu ştiam ce s-a întâmplat cu tine. Ai fi putut.

începând abia acum să-şi dea seama că se făcuse de râs, se îndepărtă
de el, cu obrajii încă plini de lacrimi.

Dar Blane insistă să o ţină în continuare cu un braţ, în timp ce scoase batista şi-i şterse lacrimile, spunându-i cu voce blândă:

- Când imaginaţia ta începe să lucreze, chiar lucrează peste program, nu-i aşa, draga mea?

Se aplecă uşor spre ea şi o sărută pe pleoape. în timp ce ea rămase nemişcată, fără să îndrăznească nici măcar să clipească, el continuă:

- O să mă ierţi pentru.

Era neobişnuit pentru el să ezite, dar, cucerită de atitudinea lui şi de sărutul uşor, Arden simţea că poate aştepta o viaţă să se exprime:

- Pentru că m-am simţit singur fără tine aici? Am hotărât să fac o plimbare- numai că am mers pe un drum pe care nu mai mersesem şi. pe drumul de întoarcere m-am rătăcit.

Zâmbetul cu care îşi însoţise aceste cuvinte aproape o lăsă fără suflare.

- Aşa îţi trebuie, murmură ea.

Dar nu mai era supărată şi reuşi să zâmbească. Simţindu-se

mai bine, îşi dădu seama că fusese prea deschisă cu el. încercând să mai salveze ceva, declară:

- Nu mă meriţi ca gardian al tău.

Spera ca, din cuvintele ei, să înţeleagă că fusese o îngrijorare firească pentru un bărbat bolnav.

- Da, soră, răspunse Blane.

Zâmbi uşor, privind-o pe sub gene:

- O să-mi dai un sărut ca să-mi arăţi că m-ai iertat?

Ştiind că o tachina, îşi spuse că metoda cea mai potrivită de a-i arăta că nu are sentimente profunde pentru el ar fi să-l sărute uşor. Astfel, va arăta din nou că grija ei fusese firească în aceste împrejurări.

- Dar să n-o mai faci, murmură ea, aplecându-se spre el, ştiind că nu are de unde să-şi dea seama cât de tare îi bate inima, în timp ce buzele ei îl atinseră uşor.

Fusese o greşeală să-l sărute- o greşeală de care deveni conştientă în clipa în care simţi atingerea fermă a buzelor lui. Cel mai rău lucru era că, deşi îşi spunea că trebuie să se retragă, mai ales când braţul lui o înconjură, nu reuşea să se desprindă de el.

Nici faptul că Blane nu o respingea nu era de ajutor. Când buzele lui se depărtară de ale ei, fu doar pentru o fracţiune de secundă. O privi scurt, apoi buzele lui îi luară gura în stăpânire.

Arden încetase să mai gândească, simţindu-se cuprinsă de braţele lui puternice.

Sărutările lui erau blânde, ca şi strânsoarea braţelor în jurul corpului ei. Dar când, incapabilă să reziste apropierii, Arden ridică braţele şi îl cuprinse la rândul ei, îmbrăţişarea deveni mai strânsă. Când o sărută din nou, fu cum nu mai fusese sărutată niciodată.

Mâinile lui îi mângâiau spatele, iar Arden ar fi vrut să nu se

oprească niciodată. Se simţi cuprinsă de flăcări, când degetele lui îi mângâiară umărul prin decolteul puloverului.

- Frumoasa Arden, murmură Blane, sărutând-o din nou.

Răspunsul ei fu instantaneu: un geamăt de plăcere îi scăpă de pe
buze, când degetele cercetătoare atinseră moliciunea sânului.

N-avea nici o putere să-l oprească, dar nici nu voia s-o facă. Când îi descheie cămaşa s-o poată atinge mai bine, s-o vadă în toată splendoarea, nu scoase nici măcar un sunet de protest.

Blane o prinse în braţe, lăsându-se pe canapea, împletindu-şi corpul cu al ei.

îmbujorată de ruşine şi de dorinţă, era dornică de prezenţa şi de atingerea lui. Avea nevoie de el şi se apropie mai tare, auzind geamătul lui de plăcere.

Mâinile lui se îndreptară spre cureaua ei, iar ea începu, cu degete febrile, să-i desfacă nasturii de la cămaşă. Era pe punctul să-i declare dragostea ei, dar un fior de ruşine neaşteptată, când degetele lui îi mângâiară pielea abdomenului, o făcu să se oprească.

Blane rămase nemişcat, prinzându-i faţa cu o mână şi obligând-o să-l privească în ochi.

- Arden, e în regulă? întrebă el cu voce răguşită, fixând-o cu o privire arzătoare, astfel încât era foarte clar ce voia să ştie.

- Eu. se bâlbâi ea, coborând privirea şi dorindu-şi să nu fi întrebat, ci să o fi sărutat.

Dădu încet din cap, ca şi cum i-ar fi spus "Nu întreba, doar ia-mă în braţe!" Nu putea să vorbească, din cauza emoţiei, dar dacă ar fi putut, ar fi strigat: "Da, da, da!"

Cu privirea încă plecată, simţi aerul rece pe pielea pe care

Blane o mângâiase în urmă cu o fracţiune de secundă. La fel de brusc, bărbatul se îndepărtă şi nu mai încercă s-o atingă. Era copleşită de uimire. Cum putea ca, la un moment dat să ardă de dorinţă, iar la câteva secunde după, să-şi piardă orice interes pentru ea?

Delcine trebuie să fie răspunsul, îşi spuse tânăra. Chiar dacă ştia că nu e în stare să gândească prea coerent, era sigură că fosta lui nevastă avea o legătură cu retragerea lui bruscă.

încercă să se ridice, supărată că Blane nu făcu nici o mişcare s-o reţină. Dimpotrivă, se ridică şi el şi începu s-o ajute să-şi aranjeze hainele.

- Eu. murmură ea cu voce răguşită.

Fără să fie în stare să-şi reţină tremurul, sări de pe canapea şi, dornică de acţiune, luă pantofii uzi de pe podea.

- O să. duc pantofii în camera mea şi. o să văd ce mâncăm la cină, aruncă repede, ieşind din cameră.

Bărbatul nu făcu nici o încercare s-o oprească, ceea ce dovedea cât de repede se stinsese pasiunea lui. Dragostea pentru Delcine alesese tocmai acest moment să se arate. Ştiind că nu mai e sigură ce vrea, Arden îşi dori din toată inima să nu fi fost aşa.

Dar, pe măsură ce timpul trecea şi reuşea să-şi recapete calmul, îşi spuse că e mult mai bine că nu se întâmplase nimic.

Chiar dacă nu fusese uşor de suportat, ajunsese la o convingere. Oricât de mult ar fi dorit-o Blane, nu aveau nici un viitor împreună. Ştia că amintirea Delcinei îl obsedase încă de la venirea la Brynmoel. Şi, dacă ar fi fost posibil să intre în competiţie cu o femeie în carne şi oase, ştia foarte bine că nu poate să o depăşească pe fosta lui soţie. Blane Hunter nu era încă

pregătit să primească pe cineva în inima lui.

Cu nervii încă întinşi la maximum, mai ales datorită atingerii lui, simţi nevoia să facă o baie şi să se relaxeze.

După ce-şi schimbă hainele, instinctul de supravieţuire se trezi la viaţă. Atât de tare încât, chiar dacă ar fi preferat altfel, începu să coboare încet spre parter.

Spre suprinderea ei, Blane era deja în bucătărie, pregătind masa.

-Aş fi putut să fac eu asta! exclamă ea, văzând că pusese cartofii la fiert.

- Chiar crezi că sunt inutil? zâmbi el.

Fără îndoială, era un lucru bun că Blane era în stare să-şi pregătească singur masa. In tăcere, tânăra puse tacâmurile şi farfuriile. Când o farfurie cu cartofi, carne şi mazăre fu plasată în faţa ei, îşi dădu seama că nu mai avea nici un motiv să rămână la cabană.

Nu-i era foame, dar se strădui să mănânce. Bărbatul din faţa ei o văzuse în criza cauzată de panică, nu trebuia să-l lase să bănuiască adevărul.

-îmi pare rău că ţi-ai făcut griji pentru mine, declară el, privind-o cu atenţie.

Arden privi în altă parte, dar surprinderea la auzul cuvintelor lui o făcu să se întoarcă spre el:

-Am descoperit că mă apropiasem de sat.

Suprinderea ei nu se datora distanţei- satul era la trei mile depărtare- ci faptului că se apropiase de sat, ceea ce era surprinzător. Dar surprizele nu luaseră sfârşit, după cum urma să descopere.

Blane se îndreptă spre un dulap şi scoase un obiect pe care i-l

întinse:

-Am crezut că-ţi va face plăcere, zâmbi el, completând surprinderea ei nu numai cu faptul că fusese în sat, dar şi intrase în magazin, să cumpere ceva!

Deşi crezuse că terminase deja cu lacrimile, ochii i se împăienjeniră când văzu cartea din mâna lui. Ca şi cum n-ar fi fost de-ajuns, Blane îi cumpărase şi-i făcea cadou cartea de colorat pe care şi-o dorise din copilărie, un cadou la care nimeni nu se gândise vreodată. Chinuindu-se să-şi reţină lacrimile, îşi dădu seama că, dacă nu e destul de puternică acum, ar fi în stare să-l lase s-o calce în picioare, doar ca să-i fie pe plac.

-Eu. murmură ea, străduindu-se să-şi depăşească slăbiciunea. O să plec.

Blane se aştepta să audă mulţumiri, iar declaraţia ei îl luă prin surprindere.

- Nu! exclamă el.

Ea dădu din cap cu fermitate.

- Ba da, voi pleca, afirmă ea, ştiind că nu mai poate da înapoi.

- Din cauza a ceea ce s-a întâmplat între noi în.

-Am stat destul de mult departe de Hills View, îl întrerupse ea.

Apoi descoperi că, la fel cum nu voia să fie lăsat să-şi gătească singur mesele, nu voia nici să fie întrerupt. Era evident că nu o credea, pentru că imediat o ironiză:

- Toate femeile sunt mincinoase?

Arden se bucură de furia care o cuprinse, fiindu-i mult mai uşor să fie fermă.

- Cu experienţa ta vastă, ar trebui să ştii, răspunse ea cu răceală.

Nu se aştepta ca replica ei răutăcioasă să aibă vreun răspuns, dar
descoperi că putea s-o distrugă dintr-o singură lovitură când, pe un ton liniştit, o întrebă:

- Asta te sperie şi te face să fugi? Experienţa mea?

Ştiind foarte bine că n-o va lăsa să scape până când nu-i va spune adevărul, Arden îi aruncă o privire acidă.

- Pentru informarea ta, nu-mi e frică de nimic.

Aici avea dreptate. Nu-i fusese frică de nimic, pentru că era prea încântată să fie în braţele lui. Poate că era timidă, dar nu speriată.

- Aşadar, despre asta este vorba, trase el concluzia, fără să ia în considerare protestul ei. De aceea vrei să pleci.

Urându-l şi iubindu-l în acelaşi timp, era gata să fugă din cameră. Pregătită să se ascundă oriunde, acum că bărbatul din faţa ei aduna toate dovezile să descopere cu claritate că e îndrăgostită de el. Era prea speriată să se poată mişca, dar cuvintele lui o liniştiră. Orice ar fi descoperit, nu era vorba despre dragostea ei pentru el.

- Vrei să fugi, declară el, pentru că, deşi nu ţi-e teamă, ci mai degrabă eşti uimită de senzaţiile pe care ţi le-au produs sărutările mele, te gândeşti că data viitoare nu voi mai accepta un răspuns negativ! în plus, te temi că-ţi va face plăcere!

Un răspuns negativ? Uimită să descopere că Blane considerase mişcarea ei din cap drept refuz, Arden nu avu timp să stea pe gânduri.
Nu se putea gândi decât la uşurarea că nu descoperise secretul ei. Dar uşurarea fu imediat înlocuită de mânie, la auzul declaraţiei lui "te temi că-ţi va face plăcere!".

Nu-i venea să creadă că un lucru atât de frumos, aşa cum considera relaţia lor, poate fi redusă cu câteva cuvinte doar la nivel carnal.

- Mă dezgusti!

Nimic din dragostea ei nu răsună în aceste cuvinte, ci doar ură.

Se ridică repede în picioare, trântind cartea pe care o ţinea pe genunchi.

Nu se îndoia că agresiunea lui nu aştepta decât o ocazie să se manifeste. Era provocată de dispreţul din vocea ei şi de refuzul micului cadou. Nu era obişnuit să i se vorbească astfel şi nici nu-i făcea vreo plăcere. De data asta, alese sarcasmul:

- Arden, nu eşti de părere că, la vârsta ta, era de mult cazul să-i spui rămas-bun virginităţii?

Era o lovitură sub centură, care aproape o nimici. Dar mândria ieşi la suprafaţă, mai necesară ca niciodată.

- Singurul rămas-bun pe care vreau să-l spun este pentru tine!

Mândria rămăsese singura scăpare, dacă nu voia să lase să se vadă cât
de tare o durea că redusese totul ei doar la nivelul ieftin al sexului.

Ştiuse că nu va reuşi să se abţină prea mult. Nu era o surpriză pentru ea că Blane Hunter nu avea nevoie de nimeni. Era evident că nu-i va cere să rămână, după expresia lui războinică.

- Atunci, n-ai decât să spui! explodă el. Şi pleacă. Pleacă şi fii blestemată!

Capitolul 9

Arden avea destule motive s-o ţină trează în acea noapte. Cu nervii întinşi la maximum, îşi învinse cu greu pornirea să se urce în maşină şi să plece în toiul nopţii. Dar nu putea uita cuvintele lui Blane, care-i răsunau mereu în cap:" Pleacă şi fii blestemată!"

Strigase aceste cuvinte, iar ea nu aşteptase mai mult, ci alergase în camera ei, începând să-şi facă bagajul cu mâini tremurătoare. Dacă voia să fie sinceră, recunoştea că riscul de a-l vedea din nou înainte să se calmeze fusese parte din decizia ei să aştepte dimineaţa următoare.

Foarte devreme, după ce dormise doar un pic, Arden se trezi cu Blane în minte. Fu primul ei gând la trezire.

Mult mai calmă decât se aşteptase să fie, aproape detaşată, aruncă o privire pe geam, descoperind că plouă. Se opri doar o clipă, ca să-şi scoată din valiză haina de ploaie, apoi coborî la parter, întinzându-se să-şi ia haina din cuier. Se simţi cuprinsă de slăbiciune, la vederea hainei lui. Astăzi era ultima zi în care îl va mai vedea.

Işi lăsă valiza în hol, cu haina împăturită pe ea. Nu putea să-şi refuze ultima şansă de a-l mai vedea, măcar o singură dată. După aceea, va urma o viaţă întreagă fără el.

Ştiind foarte bine că putea să fie încă în pat, că ar fi mai bine să-l lase aşa, deschise încet uşa de la bucătărie.

Dar Blane nu era în pat, ci era deja treaz şi începuse să pregătească micul dejun pentru amândoi. Inima i se opri în piept.

O auzise intrând şi se întoarse spre ea, întunecându-se când văzu că era îmbrăcată pentru exterior. Tânăra spuse repede:

- Sunt gata.
- Pleci?

întrebarea lui o făcu să-şi spună că poate nu-şi mai amintea ce spusese seara trecută. Dar ea nu va uita niciodată acele cuvinte: "Pleacă şi fii blestemată!"

- Cred că e cel mai bine, murmură ea, ştiind că ar fi mai bine să plece imediat, dar fiindu-i imposibil să se mişte.

Încetul cu încetul, Blane se încrunta, semănând din ce în ce mai mult cu persoana care îi spusese acele cuvinte dure şi reci. Ceea ce însemna că nici în această dimineaţă nu va fi scutită de mânia lui.

Ca întotdeauna, Arden compară figura lui cu un cer pe care se adună nori de furtună.

-Ai vreun bărbat care te aşteaptă? o ironiză el, de parcă s-ar fi îndoit că poate fi pe placul vreunui bărbat.

- Mai mulţi, răspunse ea.

Rănită de lipsa lui de înţelegere, descoperi că voia să-l rănească la fel de mult. Blane nu deţinea toate loviturile mortale, după cum voia să-i dovedească.

- Credeam că ştii, din experienţa cu Delcine, că unele femei preferă cantitatea.

Imediat, se căi amarnic. Şi-ar fi dorit să ia cuvintele înapoi, să nu-l fi rănit deloc. Nu voia să-l părăsească astfel!

- Aşadar, poţi fi la fel de rea ca orice altă femeie, dacă vrei cu adevărat, constată el printre dinţi.

Supărată că încercase să-l rănească, Arden aruncă o privire spre marginea chiuvetei, pe care se afla cartea magică de colorat, pe care o primise cadou de la el. Fără să stea prea mult pe gânduri, simţind că are nevoie de o amintire de la el, întinse mâna spre ea şi o vârî sub haină.

Când Blane se întoarse spre ea, cu o privire de om dezamăgit, îi întinse mâna.

- La revedere, spuse ea.

Dar bărbatul nu era în starea de spirit necesară pentru o strângere de mână şi ignoră mâna ei întinsă. Gestul lui îi aduse lacrimi în ochi lui Arden, care se întoarse repede spre uşă.

- Te rog să laşi cheia de la cabană sub felinarul din depozitul de lemne, spuse ea. Eu.

Se întrerupse, incapabilă să mai spună un cuvânt.

Cu valiza în mână şi cu haina aruncată pe umăr, fără să găsească puterea de care avea nevoie, se îndreptă spre uşa de la intrare, auzind paşii lui în urma ei.

- Ai grijă cum conduci, o avertiză el, ca şi cum nu se gândea decât la accidente de circulaţie.

Nu avea ce să răspundă. Inghiţind în sec, deschise portiera maşinii. Era pe punctul să urce la volan, când se auzi strigată:

- Arden!

Era cel mai nepotrivit moment să încerce s-o oprească.

Dar cuvântul rostit de buzele lui o îngheţase. Rămăsese pe loc, fără să se poată mişca, chiar fără să se poată întoarce. Chiar dacă nu urmă decât tăcerea, era singura care o putea elibera. Işi dădu seama că, orice avusese în gând să spună, nu mai era valabil. Intr-un fel, tocmai îşi schimbase punctul de vedere. Făcu încă un pas să se îndepărteze de el, când vocea răsună din nou, în urma ei, răguşită şi tensionată. Aproape leşină, pentru că auzi o declaraţie uluitoare, parcă smulsă cu forţa:

- Arden, vrei să fii soţia mea?

Se apropia de Chalmers Hollow, dar în urechi încă îi răsuna zgomotul uşii trântite. Abia acum se întreba de ce plânsese tot

drumul.

Oh, cât de aproape fusese, la auzul acelor cuvinte, să se întoarcă pe călcâie, să alerge spre el şi să i se arunce în braţe! Numai lipsa de entuziasm din vocea lui, resemnarea cu care părea să aştepte răspunsul, fusese cea care o salvase. Lipsise doar o secundă să nu se întoarcă spre el.

O duruse cumplit să plece. Să meargă şi să continue să meargă, din ce în ce mai departe de locul în care îşi lăsase inima. Dar mult mai dureros era să descopere că toată dragostea din el era moartă- n-ar fi putut nicidoată s-o iubească. Să descopere că doar singurătatea îl împinsese să-i facă această cerere în căsătorie.

Parcând în faţa hotelului, Arden descoperi cu surprindere că maşina colonelului Meredith era în parcare. Se întoarse şi-şi luă poşeta, încercând să acopere cu pudră urmele de lacrimi. Din câte se vedea, nu va fi singură acasă, să-şi permită să sufere în linişte. După zece minute, simţindu-se mai sigură pe ea, coborî.

Fu întâmpinată de un miros puternic de vopsea proaspătă, iar mătuşa ei apăru imediat.

Louise era îmbrăcată într-o salopetă, avea o eşarfă în jurul capului şi ţinea în mână o găleată de vopsea şi o pensulă. La vederea ei, nefericirea lui Arden fu dată la o parte.

- Ce.? începu ea.

- Te-ai întors şi tu! exclamă Louise în acelaşi timp, intenţionând să-şi îmbrăţişeze nepoata, dar descoperind că purta găleata de vopsea şi pensula. Cred că mai bine mă abţin, chicoti ea, părând foarte fericită când adăugă: ne simţim minunat. Vino în bucătărie, o să fac un ceai şi o să-ţi povestesc totul.

Urmându-şi mătuşa în bucătărie, Arden îşi spuse că avea

probabil foarte multe de povestit. Din ceea ce-şi amintea despre familia Browning, propoziţia "Ne simţim minunat" nu avea cum să se refere la ei.

- Am văzut maşina colonelului Meredith în garaj, mărturisi tânăra, încercând să se înveselească. O să stea la noi?

Din expresia fericită a mătuşii ei, îşi dădu seama că se întâmplase ceva bun.

- Oh, Arden! exclamă Louise, fără să ştie unde să pună găleata de vopsea, n-o să ghiceşti niciodată ce s-a întâmplat!

Luând găleata şi pensula din mâna mătuşii ei şi depozitându-le pe o cârpă curată, tânăra speră că ghicise bine. Dar nu trebui să aştepte prea mult, pentru că femeia începu să povestească imediat:

- Ştiam că am foarte puţin în comun cu socrii mei, dar vizita aceasta mi-a arătat exact cât de puţin.

- S-au purtat urât cu tine? interveni Arden cu voce tăioasă, pregătită să se lupte cu oricine ar îndrăzni să o supere pe mătuşa ei.

- Oh, nu, draga mea. de fapt, nu tocmai. Dar ştii ce acide pot fi surorile lui Tam. Oricum, eram acolo de abia două zile, deşi mi se păreau două luni, când Pauline a început să mă ironizeze în legătură cu Owen. adică, e vorba despre colonelul Meredith.

- L-ai prezentat familiei când te-a condus?

- Doar în trecere. In casa aceea, pare să fie mereu o atmosferă întunecată, aşa că nu l-am încurajat să stea prea mult.

- Dar Pauline a început să te ironizeze în legătură cu el.

- Da. Nu era vorba că m-a dus cu maşina. Dar se pare, după cum susţinea ea, că nu puteam spune o propoziţie fără să aduc aminte despre el. Oricum, am suportat replicile ei nu prea subtile

destul de mult, dar a reuşit să mă enerveze atât de mult la o săptămână de la sosire, încât m-am certat cu ea. Abia atunci mi-am dat seama că. eram îndrăgostită de dragul de el.

- Oh, mătuşă! exclamă Arden, strângând-o în braţe.

- Exact, râse femeia. Sinceră să fiu, n-aveam habar că sunt atât de curajoasă- mama ta era cea cu mult curaj- dar un lucru a dus la altul, şi când Pauline a sugerat că Owen e interesat de mine doar cu gândul să pună mâna pe hotel şi pe tot ce-a construit dragul ei frate, i-am răspuns că bietul Tam e mort de şase ani, iar de atunci ruda mea s-a ocupat de hotel, nu unul din familia lui.

- Nu, n-ai făcut aşa ceva! clătină din cap cu încântare Arden, dorindu-şi să fi putut să fie martoră la acestă scenă.

- Şi, continuă Louise, eram atât de supărată încât nu i-am spus doar că Owen m-a cerut de soţie, ci şi că am acceptat!

- Bravo! declară tânăra, satisfăcută, îmbrăţişându-şi din nou mătuşa.

- Era atât de furioasă, încât am fost sigură că mă va da afară din casă. Numai că, n-o să-ţi vină să crezi! Tocmai în acea clipă s-a auzit soneria de la intrare şi în cadrul uşii, ca un cavaler în armură strălucitoare, a apărut Owen!

- Ce se întâmplase? întrebă Arden, curioasă. A venit din întâmplare să te invite la o plimbare sau ce?

Louise clătină din cap.

- Mai târziu mi-a spus că se săturase de copiii lui Heulwen şi voia să se întoarcă la Northampton. Dar, ca un bărbat descurcăreţ şi hotărât, cumpărase o eşarfă pe drumul între Chesterfield şi Matlock şi venise să spună că o găsise în maşină şi nu ştia dacă

era a mea sau a fiicei lui.

încântată de tacticile colonelului, Arden abia aştepta să afle ce se întâmplase.

- Aproape am făcut atac de cord, mărturisi Louise, când am auzit vocea ascuţită a lui Pauline declarând: "Şi uite şi bărbatul care tocmai ai spus că se va căsători cu tine!" Aproape am murit pe loc. Iar Pauline cred că şi-a dat seama că mai degrabă aş intra în pământ, decât să mă duc la uşă, pentru că l-a întrebat imediat pe Owen: "E adevărat?" Iţi jur, Arden, cred că aveam toate culorile curcubeului.

- Şi ce a spus Owen. colonelul?

Femeia zâmbi cu tandreţe, aducându-şi aminte.

- A fost minunat, răspunse ea. Am fost atât de mândră de el! Putea să vadă, desigur, că eram pe punctul să intru în pământ şi m-a prins de mână, declarându-i lui Pauline, cu demnitatea rafinată de care este în stare: "Sper că voi avea acestă onoare, doamnă!" Apoi a ignorat-o complet şi s-a întors spre mine, întrebându-mă: "Să te duc înapoi la Chalmers Hollow, draga mea?"

- Aşadar, ai făcut bagajele cu viteza luminii şi te-ai întors cu mult înainte de sfârşitul lunii.

- Exact aşa cum ştiai că voi face, răspunse Louise.

- Credeam că nu vei fi în stare să petreci o lună întreagă cu ei, murmură nepoata ei.

- Mi-am dat seama că asta gândeşti, când am venit acasă şi am găsit biletul de la tine şi cei aproape o mie de lire, pe care i-ai scos din bancă.

Bancă? Bilet? Işi aduse aminte cum, în urmă cu o eternitate, lăsase cea mai mare parte din banii primiţi de la Blane în

ascunzătoarea din bucătărie.

Dar nu era cel mai potrivit moment să-i spună mătuşii ei că de multă vreme contul lor în bancă nu mai văzuse o astfel de sumă. De fapt, nu era în stare să spună nimic, pentru că, în timp ce compunea mental un bilet pentru Blane, în care să-i spună că poate să-şi primească banii înapoi, mătuşa ei îi dădu o lovitură neaşteptată.

- Mi-am dat seama la ce te gândeai, în clipa în care am văzut banii, declară Louise, încântată de deducţia ei. Ţi-ai adus aminte că voiam să redecorăm toate camerele la întoarcere.

încă incapabilă să-şi recupereze vocea, tânăra începu să înţeleagă ce înseamnă toate găleţile de vopsea din jurul ei. Mătuşa ei continuă cu încântare:

- Ne-am simţit minunat, eu şi Owen. E un meseriaş foarte priceput, să ştii. Dar, trebuie să recunosc: tapetul costă o avere!

Consternarea lui Arden depăşise orice limită, dar Louise părea să nu observe:

- Owen e la etaj, termină camera roz- numai că nu mai este roz!

- Ai. folosit toţi banii pe tapet? se bâlbâi tânăra.

- Nu de aceea i-ai lăsat, draga mea? întrebă femeia, începând să se îngrijoreze. Nu de aceea ai venit mai devreme, să ne ocupăm de redecorat, în cazul în care avem clienţi mai devreme?

în faţa îngrijorării care părea s-o cuprindă pe mătuşa ei, Arden nu putut decât să fie de acord cu ea.

- Desigur, spuse ea. Doar că m-am gândit că. ar putea fi suficienţi ca să cumpărăm tapet şi vopsea şi. să mai plătim şi nişte note de plată mai urgente.

încântată din nou că înţelesese bine, Louise strălucea din nou,

în timp ce confirmă că veniseră nişte note de plată, dar pentru că Owen se dusese în oraş pentru nişte cumpărături, le achitase el.

- Vrem să lăsăm totul în ordine pentru tine, gata de preluare, continuă femeia, determinând-o pe Arden să înceteze să se gândească la Blane şi să se concentreze la spusele mătuşii ei.

- Preluare? întrebă ea, nedumerită.

- Mai devreme sau mai târziu, ar fi fost al tău, zâmbi Louise. Dar Owen spunea că, dacă nu vrei să te ocupi singură de Hills View, ar fi mai bine să ne ocupăm puţin de hotel, ca să arate bine şi să se poată vinde repede.

- Să se vândă? exclamă Arden. Pentru mine?

- Nu ţi-am spus? se miră mătuşa ei neatentă şi, auzind paşi, privi spre intrare. Vreau să-ţi cedez Hills View.

Figura i se lumină de dragoste la vedea colonelului, care intră în cameră şi le zâmbi amândurora. Pentru că privise la sfârşitul conversaţiei, bărbatul adăugă, chiar înainte s-o îmbrăţişeze:

- Noi nu vom avea nevoie de el, Arden. Am mai mult decât e necesar s-o ţin pe Louise în confortul cu care a fost obişnuită.

Ştirile mătuşii ei o ajutaseră pe tânără să uite pentru o vreme de Blane, dar pauza nu dură prea mult. Când îşi duse valiza în cameră, îşi aduse imediat aminte de el şi, în acelaşi timp, de banii pe care i-i datora.

Chiar dacă nu trebuia să-i dea înapoi toţi cei o mie de lire, cel puţin jumătate trebuia să ajungă la el. în afară de suma de bani plătită în avans pentru şederea la Hills View, plecase din Brynmoel cu două săptămâni mai devreme.

Acum, cu mătuşa ei atât de fericită şi încântată că acceptase cererea în căsătorie a colonelului Meredith, era evident că Louise trebuia să-şi cumpere haine noi, precum şi o toaletă specială

pentru nuntă. Mătuşa ei dorise întotdeauna să facă lucrurile cum trebuie şi, fiind de şcoală veche, n-ar accepta niciodată ca Owen să plătească pentru hainele ei, înainte de a fi căsătoriţi cu acte în regulă.

Aşadar, nu avea de unde să adune banii pentru a plăti datoria către Blane.

- Eşti foarte departe, Arden.

După ce se străduise să pară veselă toată seara, vocea colonelului care o tachina o smulse din gânduri. Tocmai ajunsese la concluzia că, indiferent de cât de mulţi bani îi datora lui Blane, nu avea să-i ceară mătuşii ei restul de bani.

- Imi cer scuze, zâmbi ea. Ce spuneaţi?

- Eram de acord cu ceea ce spusese Louise, răspunse el, făcând-o să-şi dea seama că ratase şi replica mătuşii ei, că am fi fericiţi dacă ai vrea să locuieşti cu noi, în cazul în care nu vrei să te ocupi în continuare de hotel.

Cât de drăguţ e, îşi spuse tânăra, sigură că mătuşa ei va avea o viaţă fericită împreună cu acest bărbat.

- Cred că aş vrea să încerc să văd dacă mă descurc aici, declară ea, fără să se fi gândit la asta. Dar vă mulţumesc pentru propunere, colonele.

- Owen, o întrerupse el.

Văzând că fusese emoţionată de propunerea lui şi că mai avea puţin şi începea să plângă, hotărî să schimbe subiectul:

- Ce părere ai despre Brynmoel? Cam izolat pentru gustul tău, nu?

Lacrimile pe care fusese în stare să le reţină în faţa propunerii generoase a colonelului, nu putură fi reţinute în faţa amintirii lui Blane, când reuşi în cele din urmă să ajungă în camera ei.

- Oh, Blane! gemu ea.

Spera că nu va uita să lase cheia unde îi spusese colonelului că o ascunsese, pretextând că era sigură că va fi la fiica lui şi că se temuse că nu se vor mai întâlni.

Incetul cu încetul, în următoarele săptămâni, Hills View începu să capete o înfăţişare nouă. Arden, care avea nevoie de o activitate care s-o împiedice să se gândească la Blane, începu să muncească plină de energie. Mătuşa ei observă, adresându-se logodnicului ei:

- Nepoata mea ne va face de ruşine.

Cu toate eforturile ei, era imposibil să-l scoată pe Blane din inima şi din gândurile ei.

Cartea de colorat pe care o primise de la el era ascunsă în noptiera de lângă patul ei. Oricât de mult încerca să se convingă că trebuie să scape de ea, doarece nu face decât să-i aducă aminte de el, îi era imposibil să se despartă de ea. La un moment dat, chiar o pusese în coşul din camera ei, dar o recuperase aproape imediat, strângând-o la piept.

La trei săptămâni după plecarea de la Brynmoel, Owen sugeră să se ocupe de camera verde.

- Nu am putea. s-o lăsăm ultima? întrebase ea repede.

Se întrebase din nou, nefericită, de cât timp avea nevoie să treacă peste această experienţă.

- Desigur, draga mea, răspunsese el. Mai sunt una sau două care au nevoie de atenţie.

Chiar dacă o privise puţin surprins în clipa în care nu avusese nici o scuză de oferit pentru că dorea s-o lase ultima, Arden nu putea să spună că această cameră, deşi nelocuită, avea o importanţă specială pentru ea. Aşa cum nu-i spusese mătuşii ei,

faţă de care nu păstra nici un secret, că nu fusese singură la Brynmoel.

Vineri seara, a patra săptămână de la întoarcerea acasă, când îl lăsase pe Blane să ajungă cum poate la Londra, descoperi că ajunsese cu adevărat acolo.

Hotărând plină de tact să le lase celor doi logodnici ceva timp pe care să-l petreacă împreună, Arden declară că se duce la culcare.

- Pot să împrumut ziarul tău? îl întrebă pe Owen, care aruncase doar o privire pe prima pagină, apoi lăsase ziarul la o parte.

- Desigur, răspunse el zâmbind şi făcând un semn cu ochiul spre Louise. Zilele astea, nu prea mai am timp să citesc!

Tânăra îi lăsă singuri, încântată de relaţia care se instalase între ei. Din ceea ce văzuse, Owen părea încă neîncrezător că Louise fusese de acord să se căsătorească. Fiecare clipă pe care n-o petrecea muncind, era petrecută lângă ea.

Dar Blane urma să acapareze din nou gândurile lui Arden. După ce făcuse baie, se schimbase în pijama şi se urcase în pat, în mintea ei nu mai era loc decât pentru el.

Ziarul pe care-l luase de la parter zăcea necitit pe pătură, în timp ce, aproape o jumătate de oră, rămase gândindu-se la cuvintele rostite de Blane la plecare: "Vrei să fii soţia mea?" Spusese aceste cuvinte, iar ea îşi văzuse de drum.

Oftând, sigură că era încă îndrăgostit de amintirea Delcinei şi că nu avusese altă soluţie, ridică ziarul sperând că va găsi ceva de citit care îi va elibera mintea de amintirea lui Blane.

Prima pagină nu conţinea nimic interesant. Când întoarse pagina, se pomeni uitându-se cu ochi mari la o fotografie mai

veche a lui Blane, pe care o mai văzuse în ziar. Titlul articolului îi sări în ochi: "Soţia industriaşului conducea maşina care s-a izbit de zid"! Cu inima bătându-i cu putere în piept, Arden citi repede articolul.

Citi de două ori articolul despre moartea Delcinei Hunter. Lacrimile îi curgeau libere pe obraz, când lăsă în cele din urmă ziarul deoparte. Experţii care examinaseră maşina, aşa strivită cum era, descoperiseră că scaunul şoferului fusese tras în faţă, ceea ce însemna că persoana care conducea era scundă. Fără nici o îndoială, concluziona reporterul, nici un bărbat de înălţimea lui nu putea fi la volan în momentul impactului.

Ar fi putut să-mi spună, se gândi ea, reuşind să-şi revină încetul cu încetul din starea de şoc. Când îi povestise despre zvonurile că era considerat criminal, ar fi putut să-i spună că nu fusese el la volan. Oricum, nu crezuse niciodată că este criminal, nici măcar în clipa în care declarase: "O crimă în plus pe conştiinţă, nu face nici o diferenţă".

Dar de ce să-i fi spus? Nu avea nevoie s-o facă. Era un bărbat care ţinea foarte mult la intimitatea lui şi nu vedea nici un motiv să-i spună, pur şi simplu din aroganţă.

In lumina acestor gânduri despre dorinţa lui de a-şi păstra intimitatea, era de mirare că fusese atât de deschis cu cei care investigaseră accidentul.

Din articol reieşea că-i spusese inspectorului că avusese o zi foarte proastă şi că era într-o dispoziţie mizerabilă când Delcine se prezentase la biroul lui. Fosta lui soţie devenise isterică la refuzul lui de a-i plăti datoriile, dar ieşise în cele din urmă din birou. Când fusese rândul lui să plece, o descoperise în maşina lui, pe scaunul şoferului. Deoarece nu mai avea chef să se certe cu

ea, hotărâse s-o lase să-l conducă acasă unde, în funcţie de starea de spirit în care se va afla, o să-i dea fie un cec, fie o să-i spună să se întoarcă acasă.

Arden se întrista, gândindu-se cum trebuie să se fi simţit să fie nevoit să mărturisească toate acestea. In schimb, reuşise să ţină secretă dragostea pentru Delcine.

Işi dădea seama că, deşi ştia foarte bine că va ajunge să-i plătească oricum datoriile, refuzul de a o face de la început era motivul pentru remuşcările lui.

Nu era de mirare că plecase din spital! Avusese pur şi simplu nevoie de un loc liniştit, în care să se lupte cu aceste stări de spirit. Delcine condusese prea repede, fără să ţină cont de condiţiile meteo, dar el o ignorase. O ignorase, chiar dacă ar fi trebuit să-i spună să încetinească.

Lacrimile încă i se prelingeau încet pe obraji, când stinse lumina şi se duse la culcare.

Prima mişcare, dimineaţă, fu să arunce ziarul la gunoi.

Din câte ştia mătuşa ei, oaspetele hotelului se numea J. Stephens. Era mai bine să nu afle că adevărul era cu totul altul. Adevărul era că Arden nu era sigură că n-ar izbucni în lacrimi, în clipa în care ar auzi numele lui Blane pe buzele cuiva.

Dar sentimentele ei pentru el urmau să primească o lovitură teribilă, când poştaşul se prezentă la uşa de la intrare. Pe lângă obişnuitele note de plată, pe care le luă la recepţie, să le sorteze, mai era o scrisoare adresată ei, iar scrisul de pe plic îi părea familiar.

Deschise prima oară această scrisoare, iar inima începu să-i bată mai tare descoperind că, într-adevăr, scrisul era identic aceluia din registrul pentru clienţi.

Şocul era atât de puternic, încât simţi nevoia să se sprijine de birou. Data din colţul scrisorii anunţa că fusese scrisă chiar în data în care avusese loc ancheta. începu să citească, aproape ţinându-şi răsuflarea.

Fără să-şi creadă ochilor, citi din nou cele câteva rânduri- dar mesajul era acelaşi! Blane Hunter, un bărbat care, după standardele tuturor era bogat, îi scrisese ca să-şi ceară banii înapoi!

Uluită, strângând mai tare marginea biroului, privi scrisoarea cu ochi mari. Ştia că nu era un bărbat rău. Refuzul de a plăti notele de plată ale fostei soţii nu însemnau nimic, pentru că ar fi acceptat, în cele din urmă. Nici nu trebuia să-şi aducă aminte cum insistase de fiecare dată când se dusese după provizii să plătească el.

De aceea, era uimită că insista să primească banii înapoi, deşi acest cuvânt nu apărea nicăieri. Nu putea dori altceva decât bani, când scrisese într-un stil sec: "Vreau să mă refer la o problemă rămasă nerezolvată". Primise destule avertismente datorate întârzierii achitării facturilor, ca să nu fie obişnuită cu acest stil de limbaj. De asemenea, era familiară cu formulele de încheiere ca: "Un răspuns afirmativ că-mi veţi îndeplini cererea este aşteptat cu nerăbdare", chiar dacă omisese cuvântul "de onorare a facturii", care urma după "cerere".

Se simţea dezamăgită, chiar dacă sinceritatea ei naturală o îndemnase de mai multe ori să-i scrie despre problema banilor. Până acum respinsese acest îndemn, de teamă că nu este vorba decât despre dorinţa ei de a relua legătura cu el.

Dar că nu se sfiise să-i trimită o astfel de scrisoare, era de-a dreptul jignitor, iar Arden se simţi cuprinsă de furie.

Câtă dreptate avusese să nu se oprească după cererea lui în

căsătorie! Lui Blane Hunter nu-i păsa nici cât negru sub unghie de ea, iar acum era foarte clar!

Încruntată, luă o foaie de hârtie şi un pix şi scrise răspunsul. Apoi, mândră de "răspunsul afirmativ" pe care-l dăduse, duse scrisoarea la poştă.

Până luni va primi răspunsul, îşi spuse ea pe drumul de întoarcere. Incă înfuriată, nu era ruşinată de declaraţia sarcastică "dar, înainte să luaţi măsuri legale", pe care o adăugase după ce anunţase că "temporar, nu dispune de fonduri". Cu toate acestea, era de părere că sarcasmul fusese îndulcit de ultima propoziţie, care era mai degrabă o rugăminte: "Aţi dori să-mi acordaţi ceva timp pentru a plăti?"

Ştia foarte bine că era datoare să plătească. Dar asta nu o împiedica să sufere la gândul că ajunsese să creadă că timpul petrecut împreună la Brynmoel fusese mai mult decât o tranzacţie de afaceri. O durea că uitase atât de repede sărutările pline de pasiune.

Ziua de luni sosi repede, iar Arden încă nu regreta sarcasmul din cuvintele ei. In plus, se îndoia că dăduse vreo importanţă ironiei ei. Din punctul ei de vedere, la cinci minute după ce citise scrisoarea, ridicase receptorul şi-i ceruse unuia dintre angajaţi să se ocupe de acestă problemă.

- Nu mai avem vopsea, spuse Owen, care se apucase din nou de muncă, după un weekend de odihnă.

- Mă duc să mai cumpăr, se oferi Arden.

- Cred că trebuie să găsim culoarea aceea, o sfătui bărbatul. Incepusem să dau deja cu ea. Credeam că va fi suficientă, dar.

- Dar ai calculat greşit, interveni Louise, zâmbindu-i logodnicului ei.

- Cu tine în preajmă, de ce m-aş mira? o tachină el.

Oprindu-se doar ca să-şi schimbe hainele murdare de vopsea cu unele curate, tânăra se îndreptă apoi spre Worcester.

Owen nu părea foarte dornic să se întoarcă la treabă, îşi spuse ea, când descoperi în cele din urmă vopseaua dorită. Simţindu-se bine afară, făcu o plimbare pe la magazinele din preajmă, să vadă de mai e nou. în cele din urmă, conştiinţa îi şopti că Owen îşi aşteaptă vopseaua.

Tot conştiinţa fu cea care n-o lăsă să ocolească hotelul ca să ducă maşina în parcare, ci opri în faţă.

- Am venit! anunţă ea.

Bărbatul, care părea că aşteptase într-adevăr vopseaua, luă cutia şi se îndreptă spre scări. Arden începu s-o caute pe mătuşa ei. Când o găsi în cele din urmă, Louise avea acea privirea vinovată care însemna că făcuse ceva.

- îmi mărturiseşti? întrebă Arden, zâmbind.

- Păi. el a insistat, răspunse Louise în defensivă.

Ştiind că nu se referea la Owen, pentru că i-ar fi spus pe nume, Arden se dezbrăcă de haină.

- El?

- I-am spus că suntem prea ocupaţi să primim oaspeţi, dar.

- Ai închiriat una dintre camere? întrebă tânăra, uşurată, fără să-şi dea seama care era problema, din moment ce oaspetele fusese anunţat că se lucrează la redecorare.

- I-am dat camera verde, continuă mătuşa ei. A vrut-o neapărat.

Arden simţi că inima începe să-i bată cu putere. Nu, eşti ridicolă, se
certă ea în gând, Blane Hunter nu va mai pune niciodată piciorul

în Hills View. Dar senzaţia de pericol să accentuă, când Louise spuse, gânditoare:

- Am ezitat dacă să-l primesc sau nu- am avut impresia că nu ţi-a prea plăcut data trecută când a fost aici. Dar.

- Cine.? întrebă Arden cu voce stinsă, încercând să-şi controleze imaginaţia sălbatică. Despre cine vorbeşti?

Dar avea nevoie de toată puterea ei de concentrare, pentru că mătuşa ei tocmai avea unul dintre momentele de neatenţie, când începea să vorbească fără şir:

- Sunt sigură că nu l-ai uitat. Deşi arată mult mai bine decât data trecută. Abia l-am recunoscut când.

- Pe cine, mătuşă? exclamă tânăra, incapabilă să se reţină. Despre cine vorbeşti?

- Cum cine? zâmbi mătuşa ei, ca şi cum ar fi fost sigură că rostise numele. Nu ţi-am spus? Domnul acela drăguţ, domnul Stephens. A întrebat de tine, draga mea.

Capitolul 10

Copleşită de această informaţie, Arden abia era conştientă că Owen venise s-o întrebe pe Louise dacă poate să-i ţină scara. Abia dacă observase că mătuşa ei o lăsase singură.

Chiar spusese "domnul Stephens"? Sau ea, aşteptându-se să audă acest nume, îşi imaginase? Fără să se întrebe de ce să se îndoiască de simţurile ei, cu inima în gât, tânăra îşi dădu seama că nu e decât o singură soluţie rapidă să descopere cine locuia în camera verde.

Nu mai pierdu timpul, ci se îndreptă spre recepţie, aruncându-şi haina pe un scaun şi deschizând registrul de oaspeţi, unde mătuşa ei îi ceruse probabil oaspetelui să se înscrie.

Făcu ochii mari, ridicând o mână spre piept. Dovada era în faţa ochilor ei, deşi era clar că mătuşa ei nu citise registrul, deoarece se referise la oaspetele lor ca la "domnul Stephens". Numele care îi sărise în ochi nu era acesta. Fără să-i vină să-şi creadă ochilor, Arden descoperi că omul care ajunsese la hotel în timp ce ea era la cumpărături, se semnase cu numele adevărat: Blane Hunter!

Sigură că semnătura din faţa ochilor nu era produsul imaginaţiei ei, rămase câteva clipe nemişcată, privind lung literele din registru.

Brusc, restul cuvintelor mătuşii ei părură să capete înţeles. "A întrebat de tine", spusese Louise. Desigur, se înfurie tânăra, închizând registrul cu un pocnet sec.

O clipă mai târziu, urca scările cu hotărâre. Cât tupeu avea acest bărbat! Cine se credea că este, de a venit până aici, să-i ceară banii?

Cuprinsă de furie, nu se opri nici o clipă să se gândească la faptul că datoria era reală. Indignată cum era, nu se opri nici o clipă să se întrebe cât era de ciudat ca el să fi venit până aici pentru o sumă atât de mică, îl loc să fi trimis pe cineva.

Ajunsă la uşa camerei verzi, nu mai gândea deloc. Fără ceremonie, deschise uşa de perete, intrând cu hotărâre.

Ochii îi străluceau de indignare, iar bărbatul înalt care se ridică la vederea ei, nu putu să nu vadă.

Arden credea că era atât de furioasă, încât o să-l lovească mai întâi, lăsând întrebările pentru mai târziu. Dar numai vederea lui- părea să arate mult mai bine decât crezuse posibil, iar cicatricea de pe obraz nu mai era decât o dâră fină, aproape invizibilă- o făcu să încremenească pe loc.

- Intră, te rog.

El fu primul care vorbi. Era atât de atrăgător, încât tânăra amuţise.

Ironia din ochii lui, datorată refuzului ei să bată măcar la uşă, fu cea care o ajută să-şi recapete vocea.

-Ai venit să mă umileşti? îl provocă ea, plină de furie.

Bărbatul o privi cu ochi mari, surprins.

- Să te umilesc? repetă el.

-Ai primit scrisoarea, se răsti ea. Nu era nici un motiv să vii până aici, ca să mă baţi la cap cu cererea să-ţi dau banii. Ţi-am explicat că, în ultimul timp, fondurile mele sunt limitate.

- Ah, da! Scrisoarea, o întrerupse Blane. Cea în care îmi cereai timp înainte să încep procedurile legale.

Arden îi aruncă o privire rece.

- De fapt, continuă el netulburat, am venit să facem nişte

aranjamente în legătură cu asta.

Aşadar, venise să-i ceară banii, chiar dacă se prefăcuse surprins când îl acuzase că vrea s-o umilească. Străduindu-se să-şi ascundă suferinţa, tânăra îi spuse cu răceală:

- Sper să avem mai mult noroc anul ăsta. Dacă vrei să aştepţi până la sfârşitul verii.

El clătină din cap, făcând-o să se oprească.

-îmi este teamă că nu pot aştepta atât de mult, spuse el cu calm, zdrobind-o cu lipsa lui de milă, fără nici o tresărire.

- Oh, doamne! exclamă ea, refuzând să creadă ceea ce era evident. Ziaristul avea dreptate când spunea că eşti un om fără scrupule. Foarte bine, oftă ea după o clipă de tăcere, dacă o să-mi dai timp până la sfârşitul primăverii.

Dar el clătină din nou din cap.

- Nici măcar până la începutul primăverii- sunt un bărbat nerăbdător, Arden, declară el. Am descoperit că mi-e imposibil să mai aştept. E dorinţa mea să încep. procedurile legale ca să.

- Ticălosule, explodă ea. Cu toţi banii pe care-i ai, intenţionezi să.

Fără să-i vină să creadă, se întrerupse, sufocată de furie.

Dar urma să descopere că adevăratul şoc abia urma. Cu gravitate, fără să zâmbească, el o întrebă cu blândeţe:

- Cine a spus ceva despre bani?

De parcă nu s-ar fi amuzat suficient, Blane voia să joace un joc crud.

- Tu ai spus! exclamă ea, mânioasă.

- îmi pare rău, clătină el din cap. Nu reuşesc să-mi aduc aminte.

- Ai spus. începu ea, apoi se opri, nedumerită.

Intr-adevăr, nu-şi aducea aminte să fi pomenit acest cuvânt. Dar se putea înţelege din spusele lui.

- Ai spus în scrisoarea ta că vrei să te referi la o problemă nerezolvată, îl provocă ea. Ai spus.

Blane o întrerupse din nou:

- Ştiu foarte bine ce-am spus. Dar, zâmbi el uşor, problema nerezolvată la care mă refeream n-avea nici o legătură cu banii pe care crezi că mi-i datorezi.

Confuză, încercând să-şi dea seama ce vrea să spună, rămase tăcută.

- Bani de care, până la scrisoarea ta, nici nu mi-am adus aminte.

- Ha! făcu ea o grimasă.

Dar bărbatul nu părea afectat de atitudinea ei, ci părea să fi spus ce avea de spus. Arden era uluită. Din câte îşi amintea, nu exista nici o altă problemă nerezolvată.

- Vrei să spui că. banii n-au nici o legătură? murmură ea. Cu toate acestea, intenţionezi să. începi proceduri legale împotriva mea?

Se calmase şi-i urmărea cu atenţie fiecare mişcare. Blane respiră adânc, părând foarte calm şi stăpân pe el.

- Intenţionez să demarez proceduri legale cu tine, Arden, nu împotriva ta.

- Cu mine?

Avea impresia că bărbatul din faţa ei vorbeşte într-o limbă străină. Fără să pară afectat de lipsa ei de reacţie, el continuă:

- Cred că trebuie urmaţi nişte paşi care implică proceduri legale, înainte să-ţi pot spune. soţia mea.

Cu gura deschisă, Arden îl privi ca şi cum îl vedea pentru

prima oară. Nu reuşi decât să îngaime încet:

- Soţia ta?

- Poate îţi aduci aminte, zâmbi el, că te-am întrebat la plecare dacă vrei să fii soţia mea. După cum ţi-am amintit şi în scrisoare, răspunsul la această întrebare este o problemă nerezolvată.

- Eu. se bâlbâi Arden, încercând să-şi revină din consternare.

în scrisoarea lui, Blane îi ceruse "un răspuns pozitiv”! Dar era imposibil să fi venit la Hills View doar ca să audă acel "da", de teama căruia fugise de la Brynmoel!

- Erai serios? întrebă ea, copleşită, amintindu-şi că-şi imaginase că întreabă doar ca să nu mai fie singur.

- Nu-mi aduc aminte să fi zâmbit, răspunse el repede.

Da, era un bărbat nerăbdător, care părea să aştepte un răspuns.

Cu răsuflarea tăiată, îl privi lung. Poate că la cabană fusese singur, dar acum, după ce-şi revenise, părea mai mult ca oricând un singuratic, aşa cum îl văzuse întotdeauna.

- Dar. de ce?

Arden simţise nevoia să pună această întrebare.

El nu răspunse imediat. Brusc, acea sensibilitate pe care o văzuse doar de câteva ori la el, apăru la suprafaţă. O sensibilitate pe care o ţinea ascunsă de lume, dar care nu se lăsa alungată noaptea, când îi provoca acele coşmaruri. Fără să aştepte răspunsul lui, îi oferi motivul pentru care nu putea să fie soţia lui:

- Blane, eşti încă îndrăgostit de Delcine, murmură ea cu blândeţe.

Privirea plină de regret pe care o ridică spre ea nu se datora refuzului

de a fi soţia lui. Sigură că nu mai are altceva de făcut decât să plece, fu cu atât mai surprinsă când Blane făcu un pas spre ea, declarând:

- Se pare că explicaţiile nu pot să aştepte.

O conduse încet spre unul dintre scaunele din dormitor, oprindu-se doar ca să se asigure că stă bine, apoi se aşeză în faţa ei.

Intrebându-se de ce stă pe acest scaun, când n-ar trebui decât să plece, Arden încercă din greu să se adune. In mintea ei, nici o explicaţie nu putea schimba adevărul: Blane era îndrăgostit pentru vecie de fosta lui soţie.

De aceea, privind în faţă cu o figură imobilă, fu cu atât mai speriată când auzi vocea lui:

- Pentru început, n-am iubit-o niciodată pe Delcine.

Tânăra ridică privirea spre el, uimită.

- Orice simţeam pentru ea a luat sfârşit când am descoperit nu numai că era o mincinoasă notorie, dar şi că era incapabilă să fie fidelă unui bărbat.

Arden nu putea nici măcar să clipească, încremenită.

- Crede-mă, continuă el, n-am fost niciodată îndrăgostit de ea.

- Dar.

Nu putea să creadă. Cu toate acestea, părea să spună adevărul- că n-o iubise niciodată pe Delcine! Fixându-l cu privirea, tânăra nici măcar nu-şi amintea că intenţionase să părăsească această cameră.

- Dar erai. înnebunit din cauza ei! reuşi ea să exclame, aducându-şi aminte strigătele lui. Aveai coşmaruri îngrozitoare, iar sufletul tău părea torturat de gândul că a murit- că maşina va exploda înainte să poţi s-o scoţi.

- Ştiu foarte bine acest lucru, fu el de acord.

Părea să-şi contrazică propria declaraţie, că nu fusese şi că nu mai era îndrăgostit de ea.

Chiar dacă era foarte greu să înţeleagă ce simţea el cu adevărat, ştia că nu e totul.

- Vrei să-mi spui că o urai? întrebă ea.

- N-o uram, clătină Blane din cap.

Ceea ce însemna că o iubea, în ciuda cuvintelor de mai devreme.

- Erai ca un om lovit de demenţă, îi aminti tânăra, iritată că explicaţiile lui, în loc să clarifice lucrurile, nu făceau decât s-o facă din ce în ce mai confuză. Nu voiai să te consolezi, pentru că ştiai că ai omorât-o.

- E clar că n-ai văzut rezultatele anchetei, o întrerupse el.

- Ba da, mărturisi ea, calmându-se.

- în acest caz, ştii că Delcine n-a fost omorâtă decât de propria neglijenţă.

Arden nu se mira că, în starea în care se afla, nici nu-şi mai amintise de anchetă.

- Conducea nesăbuit, continuă Blane. Ar fi trebuit să-i spun să încetinească, dar singura ei preocupare fiind să mă sperie, am descoperit că orice încercare de a o convinge să ia piciorul de pe acceleraţie, nu o făcea decât să apese mai tare.

Tânăra începuse deja să-şi imagineze furia femeii care fusese soţia lui şi care încercase să-l facă să aibă o reacţie, conducând cu viteză.

- Ai avut o zi proastă, nu se putu abţine Arden să spună.

- Se mai întâmplă, dădu el din cap. Ultimul lucru de care

aveam nevoie în acea după-amiază, era ca Delcine să-şi facă loc pe lângă secretară, şi abia la o lună după ce-i achitasem toate facturile, să încerce să mai scoată bani de la mine.

- în ziar se spunea că era isterică.

- N-aveam chef nici să-i suport isteriile, murmură el, părând sătul de problemele cu fosta soţie. Nu era prima oară când, pentru că nu putea primi ce dorea, mă amenința cu sinuciderea. Mă săturasem deja de această amenințare, iar ea ştia acest lucru, când i-am răspuns: "Bine."

- Crezi. că a vrut să vă omoare pe amândoi? întrebă tânăra, îngrozită la gândul că l-ar fi putut omorî şi pe el.

- In nici un caz, clătină Blane din cap. Delcine iubea prea multe viaţa, petrecerile şi bărbaţii, ca să vrea să lase totul în urmă. A renunţat destul de repede la amenințarea asta, când a văzut că nu mă lăsam păcălit. Până la urmă, a început să se răstească la mine. I-am cerut să plece.

- Dar n-a plecat, ci te-a aşteptat în maşină.

- Supraveghetorul parcării s-a lăsat păcălit de minciuna ei că vrea să mă conducă acasă, pentru că avusesem o zi grea. I-a dat cheile de rezervă.

- In ziar spuneau că era la volan, când ai coborât.

- Credea că, dacă nu mă poate convinge cu rugăminţile, o să găsească o altă soluţie.

- Da, soluţia găsită a fost să se urce la volan şi să conducă nebuneşte, reuşind să se izbească de zid, murmură tânăra. De aceea aveai coşmaruri? Pentru că amenințase că se va sinucide, iar până la urmă reuşise?

- Coşmarurile erau provocate de vină, recunoscu el, dar nu

pentru că se părea să şi-a dus la îndeplinire ameninţarea. Delcine avea mereu nevoie de bani, deşi îi stabilisem o rentă viageră substanţială. Ameninţarea cu sinuciderea era ultima soluţie, când nimic altceva nu reuşea. N-am nici un motiv să mă simt vinovat din această pricină. Imediat după ce-şi primea cecul, pleca la o petrecere sau la vreunul din bărbaţii ei.

- In acest caz, de ce se simţeai vinovat? De fapt, se ştie că oamenii se simt vinovaţi când o persoană pe care au iubit-o a murit.

- Imi pare rău să contrazic teoriile tale de psiholog amator, declară el cu seriozitate. Iţi repet, n-am iubit-o.

- Nici n-ai urât-o?

- Nu.

Blane se aplecă spre ea, prinzându-i mâinile şi privind-o lung. Fără să-şi plece privirea, declară:

- Imi era indiferentă.

- Indiferentă?

Un semn mic din cap urmă exclamaţia ei. Apoi îi explică:

- Vinovăţia pe care o simţeam era legată de indiferenţa mea. Mă simţeam vinovat că o scosesem din maşină doar pentru că era un lucru instinctiv. Ştiam, fără să-mi dau seama de unde, că maşina va exploda. Nu mă deranja că eram lovit la cap sau că aveam o tăietură pe obraz, ci doar că mă simţeam indiferent.

- Erai şocat, interveni Arden. Nu trebuia să te aştepţi să simţi ceva.

- Dar simţeam ceva, o întrerupse el. Pentru Delcine nu simţeam decât indiferenţă, dar acest lucru a declanşat o ură faţă de propria persoană. Ce fel de om am devenit? continuam să mă

întreb. Un ticălos fără scrupule, aşa cum spusese ziaristul cu care ai vorbit, un om care nu simte nimic pentru nimeni?

Tânăra îşi aduse aminte cum se purtase Blane în perioada în care fuseseră împreună.

- Dar n-ai fost mereu un ticălos. Din câte îmi aduc aminte, într-o dimineaţă la Brynmoel te-ai purtat chiar fermecător.

- Ca să te conving să rămâi, mărturisi el. Aveam nevoie de tine, Arden.

- Ca să te ajut să scapi de sentimentul de vinovăţie? întrebă ea. Nu cred c-am făcut o treabă prea bună. N-au mai fost alte ocazii în care să te fi purtat la fel de fermecător.

- Eu.

Se întrerupse brusc, observând obrajii ei roşii.

- îţi aduci aminte seara în care . te-am ţinut în braţe, după ce m-am întors de la plimbare?

Amintirea acelor clipe nu o ajuta să scape de jenă.

- Da.

- Aş fi vrut să o fac de o sută de ori, înainte de acel moment.

- Sincer? întrebă ea, fără să se poată abţine, apoi se îmbujoră mai tare. Adică. n-ai spus niciodată.

- Credeam că am făcut-o, replică el, surprinzând-o.

- Nu-mi aduc aminte .

- Nu-ţi aminteşti prima noapte în care ai venit la mine, chiar în această cameră? Când, copleşit de oboseală, am alunecat în coşmarul acela îngrozitor.

- Da, murmură Arden, aducându-şi aminte ce se întâmplase.

- In spital, aveam acest coşmar de fiecare dată când închideam ochii, continuă el. Dar era prima dată când, revenindu-

mi din violenţa lui, am descoperit pe cineva care mă uimise cu limba ascuţită în urmă cu câteva ore, arătând ca un înger, în timp ce mă strângea la piept.

Retrăind acele clipe, Arden îşi aminti că, la un moment dat, Blane îi spusese: "Rămâi cu mine!"

- Oh! exclamă ea, fără să se poată abţine. Când mi-ai spus să stau cu tine. voiai altceva, nu?

- Draga mea inocentă, clătină el din cap, făcându-i inima să bată mai tare, pentru că nu aveam încă sentimente pentru tine, voiam să-ţi cer să rămâi cu mine pentru alte motive.

- Oh, şopti ea, întrebându-se dacă ar trebui să se supere pe el.

Insă îi era imposibil să o facă, după ce îl auzise spunând: "nu aveam
încă sentimente pentru tine".

- Da, zâmbi el. Desigur, dimineaţă ajusesem să te urăsc pentru că mintea ta pură nu numai că nu văzuse ce voiam de la tine, dar şi pentru că mă văzuseşi în momentele mele vulnerabile.

- Mă urai? abia reuşi ea să şoptească, simţind că toate speranţele i se spulberaseră.

- Imi repetam acest lucru, chiar în clipa în care ai venit să faci curăţenie. Arden, mă împotriveam din toate puterile farmecului tău. Deşi am descoperit curând că nu eşti ca restul femeilor pe care le cunoscusem, am avut şi dezamăgirile mele.

- Din cauza banilor?

- Desigur, fie bani, fie cadouri. Dar tu erai diferită, cu adevărat.

- Deoarece am vrut să-ţi dau banii înapoi? întrebă ea, amintindu-şi cum distrusese cecul scris de ea.

- Din o sută de motive. N-ai fost drăguţă de la început. Nici când ai aflat cine sunt, nu ţi-ai schimbat atitudinea faţă de mine. N-ai încercat să mă seduci, ci m-ai acuzat că sunt bosumflat şi răsfăţat!

- Dar am reuşit să te fac să mănânci, murmură tânăra.

- Ai ales altă cale să mă cucereşti. M-ai adus cu forţa la prima masă, râse el.

- Ai spus că. te-am cucerit?

- Cucerit, încântat, cum vrei să spui. Din prima oră a dimineţii, până la miezul nopţii, când m-am trezit ca să te găsesc lângă mine. A fost momentul în care am încetat să fiu un automat. Din acea clipă, am început să simt din nou.

Chiar dacă nu-şi dădea seama unde va duce această mărturisire, şi dacă nu va ajunge să fie rănită, Arden nu se putea împiedica să nu fie fermecată de ceea ce auzea. Nu voia să se oprească, pentru că nu se purtase niciodată astfel cu ea.

- în acea noapte, n-am îndrăznit să te trezesc de teamă că voi face dragoste cu tine, mărturisi el cu sinceritate. în timp ce dormeai, păreai atât de inocentă, dar şi foarte atrăgătoare. Ştiam că nu vreau să te rănesc. Eram destul de puternic să car de trei ori greutatea ta, dar privindu-te, am fost cuprins de o mulţumire profundă. O mulţumire pe care n-o mai cunoscusem de mult. De aceea, te-am acoperit şi am dormit cu tine. într-un fel, eram sigur că nu voi mai avea niciodată acel coşmar. Am dormit mai bine decât o făcusem de ani buni.

Cu gâtul uscat de emoţie, tânăra reuşi să murmure:

- Dormeai foarte profund, când te-am trezit.

Blane zâmbi.

- Şi ai ştiut cum să mă trezeşti. Ai plecat atât de repede, încât

am fost sigur că te duceai direct în camera ta, să-ţi faci bagajele.

- De aceea m-ai tratat atât de bine când am coborât.

- Cum aş fi putut să te las să pleci? M-ai eliberat de coşmaruri şi m-ai făcut să simt din nou. Eu, care n-aveam încredere în femei, am descoperit că există o femeie în care pot avea încredere.

- Ai învăţat să. ai încredere în mine?

El dădu din cap, apoi continuă:

- Da, am învăţat. De multe ori te urmăream fără să ştii, ocupându-te de diverse lucruri, încercând să-mi dau seama la ce te gândeşti. Am învăţat încetul cu încetul, până în seara în care am plecat singur la plimbare.

- Păi. oricine ar fi fost îngrijorat în situaţia mea, se bâlbâi ea.

Bărbatul se încruntă, privind-o lung, în timp ce o strângea mai tare de
mâini. Cu voce tensionată, o întrebă:

- Aşadar, nu e ceea ce speram? Că mă iubeşti. aşa cum te iubesc şi
eu..

- Mă iubeşti? exclamă ea cu răsuflarea tăiată, strângându-l de mâini, cu o mişcare convulsivă.

- Te miră că m-am îndrăgostit de tine?

- Păi. da, mărturisi ea, fără să-i vină să creadă. Vrei să spui că ţi-ai dat seama că eşti îndrăgostit de mine când ai văzut că vreau să plec? De aceea, din senin, te-ai forţat să mă ceri în căsătorie?

- Oh, nu! negă el. Mi-am dat seama că sunt îndrăgostit de tine în clipa în care ai fost pe punctul să te izbeşti cu maşina de zidul cabanei. A fost limpede ca lumina zilei pentru mine. Ştiu că te-am şocat şi că am părut violent, dar eram poate chiar mai zdruncinat. Tocmai descoperisem că te iubesc.

Arden îşi aminti cât de şocat păruse. Atunci, crezuse că de vină este îndrăzneala ei, pentru că-i răspunsese. Dar dorind să creadă cu disperare, voia să ştie mai multe:

- Păreai în stare să mă ucizi!

- Fusesem terorizat de teamă, recunoscu el.

- Dar nu m-ai întrebat mai devreme, continuă ea să încerce să-şi spulbere îndoielile. Ai aşteptat până în clipa în care eram gata de plecare. în plus, îmi aduc aminte că mi-ai spus că o căsătorie a fost suficientă pentru tine.

- Când am spus acest lucru, eram copleşit de prea multe sentimente întunecate şi încă luptam împotriva dragostei pe care o descoperisem pentru tine. De fapt, începusem deja să mă gândesc să te cer în căsătorie, dar eram prea speriat de experienţa trecută. Aveam prea puţină încredere în mine şi nu voiam nici să te pierd. în cele din urmă, când te-am văzut ieşind pe uşă, mi-am dat seama că aveam prea multă nevoie de tine ca să te pot lăsa să pleci. Atunci, te-am cerut în căsătorie.

- Dar mai lăsat să plec! exclamă Arden, întrebându-se dacă inima îi va mai bate vreodată normal. Nu ţi-am răspuns la întrebare, dar m-ai lăsat să plec de lângă tine!

Mâinile lui Blane urcau spre umerii ei, făcând-o să se înfioare.

- Nu eram pregătit să-ţi spun că te iubesc, murmură el cu blândeţe. Nu sunt decât un bărbat, draga mea. Dacă am citit semnele greşit, nu voiam să mă fac de râs. M-am înfuriat când te-ai îndepărtat, de parcă nu spusesem nimic. Eram supărat pe tine, eram mânios pe mine.

- Am auzit uşa de la intrare înainte să mă urc în maşină.

- Eram furios, zâmbi el, dar am descoperit, pe măsură ce zgomotul motorului se îndepărta, că voiam ceva de la tine. După

ce mi-a trecut furia şi mânia, m-am îndreptat spre chiuvetă, unde ştiam că se află cartea aceea de colorat.

Privirea lui blândă îi studia faţa cu atenţie.

- Şi, draga mea Arden, cartea nu mai era acolo!

Vocea lui tandră distrusese toată rezistenţa ei.

- Şi eu voiam ceva de la tine, murmură tânăra, simţindu-se timidă.

- Speram din toată inima că acesta este motivul, răspunse el, ridicând-o în braţe.

Prinsă strâns în braţele lui, Arden descoperi că stătea pe genunchii lui, dar cu faţa întoarsă, astfel încât să-l poată privi în ochi.

- Dragostea mea, şopti el, aplecându-se spre ea şi sărutând-o cu blândeţe.

Timpul păru să stea pe loc. Când în cele din urmă Blane se îndepărtă, figura lui era luminată de fericire.

- Oh, doamne, cât de mult mi-am dorit să te ţin în braţe şi să te sărut!

Din nou, gura lui puse stăpânire pe buzele ei.

Degetele lui sensibile îi mângâiară faţa, ca şi cum ar fi avut nevoie de această atingere, ca să se asigure că se afla acolo, lângă el. Arden îl mângâia şi ea cu timiditate.

- Draga mea, murmură el, odihnindu-şi capul pe pieptul ei. Mă iubeşti?

- Oh, da, oftă ea. Da, atât de mult! Am fost bolnavă de dragoste ultima lună, fără să ştiu dacă îmi voi mai reveni vreodată.

Mâinile lui o mângâiau peste tot, dându-i la o parte hainele ca să ajungă la pielea fierbinte. Sărutările deveniseră din ce în ce

mai pasionale, făcând-o să nu-şi mai dea seama unde se află, dorind să nu se oprească niciodată.

Brusc, descoperi că Blane se retrăgea, domolind pasiunea pe care o stârnise în ea şi privind-o ruşinat pentru că fusese pe punctul să-şi piardă controlul.

- îmi pare rău, murmură el, acoperindu-i pieptul cu cămaşa, fără s-o încheie la loc. Am uitat că data trecută când era să-mi pierd la fel capul, nu erai pregătită pentru această experienţă.

Arden se îmbujoră. Dar nu mai avea nici un motiv să-şi ascundă emoţiile de el, aşa că mărturisi:

- De fapt. ceea ce voiam să spun atunci, dar nu reuşeam era că. se bâlbâi ea, tuşind încurcată. Voiam să spun că eram. mai mult decât pregătită pentru tine.

- Dar ai dat din cap! Era o indicaţie .

- încercam să spun: "nu întreba", recunoscu tânăra, jenată. Cred că eram destul de timidă. N-am putut găsi cuvintele ca să spun. "da, te rog!"

Blane zâmbi larg, aplecându-se din nou spre ea.

Chiar dacă nu-şi dorea nimic altceva decât să fie sărutată, îşi aduse aminte cât suferise luna trecută.

- Ai spus că sperai că am luat cartea pentru că voiam ceva de la tine, îi aminti ea. Dar de ce ai aşteptat până acum?

Blane o sărută încă o dată cu tandreţe, apoi îi încheie nasturii de la cămaşă.

- Asta pentru cazul în care sunt distras, murmură el. Draga mea, se pare că n-am terminat mărturisirile. Mă crezi, totuşi, că te iubesc foarte mult? Că viaţa şi dragostea mea sunt pentru tine şi că, dacă nu mă vrei, viaţa mea nu mai are nici un rost?

Arden dădu din cap aprobator, cuprinsă de emoţie.

- Da, te cred, răspunse ea, cu ochii în lacrimi.

Ar fi vrut să-i spună că are încredere în el şi că alte explicaţii sunt inutile.

Dar Blane, care o privea cu adoraţie, părea să-i fi citit gândurile. Chiar şi aşa, intenţia lui era să-i alunge îndoilelile o dată pentru totdeauna.

- Aş vrea să ai mereu încredere în mine, aşa cum o faci acum, declară el, la fel de emoţionat. La început, am vrut să te caut imediat. Eram sigur că mă iubeşti, dacă ai luat cartea.

- Te îndoiai?

- Nu, pe moment. Intâi, înainte chiar să ştiu ce vreau să fac, am alergat în sat, în căutarea unui mijloc de transport. Când am ajuns acolo, ştiam deja ce trebuie să fac.

- Iţi schimbaseşi părerea?

- Mă laşi să povestesc? mormăi el, apoi începu să râdă şi o sărută uşor, înainte să reia povestirea. Oricum, când am ajuns în sat am descoperit, spre dezamăgirea mea, că nu exista nici un mijloc de transport disponibil, iar autobuzul venea doar miercurea. In plus, în starea în care eram, uitasem să iau bani la mine.

- Doar din cauză că ai descoperit că luasem cartea de colorat? exclamă ea, încântată.

- Descoperirea asta mă copleşise, nici nu mai ştiam unde sunt, confirmă el. Mi-am spus că ar fi mai bine să mă opresc şi să mă adun. Să mă întreb dacă nu uitasem ceva.

- Sper că aveai haina pe tine? interveni ea pe un ton protector, aducându-şi aminte că ploua în ziua în care plecase.

- Cred că-mi va face plăcere să mă obişnuiesc să fiu răsfăţat, zâmbi Blane. Ca să fiu sincer, nu-mi amintesc dacă aveam sau nu

haina pe mine. Dar mi-am adus aminte că, din moment ce nu aveam cheia la mine, însemna că lăsasem cabana descuiată şi, dacă mă ajuta memoria, două farfurii cu mâncare pe masă, pe care colonelul urma să le găsească la vizita următoare. Mi-am dat seama că, în loc să mă agit ca un câine cu coada în flăcări, aş fi putut să dau un telefon la birou să vină cineva să mă ia. Intre timp, puteam să mă întorc la cabană şi să fac puţină curăţenie, până la sosirea transportului.

- Şi până a sosit.

- Am avut destul timp să gândesc raţional, continuă el. Nu mă deranjează să recunosc, dar nu-mi făcea prea mare plăcere să gândesc. Amintindu-mi cât de rău mă purtasem cu tine, mi-am dat seama că eram un idiot să-mi imaginez că lacrimile tale din seara trecută însemnau că mă iubeşti. în plus, mi-am dat seama că era o nedreptate din partea mea să te cer în căsătorie, atâta vreme cât numele meu era încă întinat de acuzaţia de a-mi fi omorât fosta soţie. Ancheta trebuia să dovedească, fără urmă de îndoială, că eram nevinovat. Cum aş fi putut veni la tine, înainte de asta?

- Aşadar, mi-ai scris acea scrisoare în ziua anchetei?

- Imediat după ea, dădu el din cap, aprobator. Voiam să vin în persoană- eram disperat să te văd din nou. Dar până atunci, avusesem săptămâni întregi să mă îndoiesc de dragostea ta. Sincer să fiu, îmi era teamă că temerile mele cele mai negre vor fi confirmate. Speriat că, după felul în care mă purtasem cu tine, o să-mi spui să mă duc la naiba.

Privirea ei plină de dragoste mărturisi că nu i-ar fi spus niciodată aşa ceva, nu după ce ar fi aflat că o iubeşte.

- Dar până la urmă ai venit, zâmbi ea.

- După cum am spus, uitasem tot despre banii pe care mi-i datorai. Când mi-ai vorbit despre ei, mi-am dat seama că aveam scuza necesară ca să vin să te văd. Scrisoarea ta a ajuns chiar în dimineaţa asta.

- Mă bucur că ai venit atât de repede, şopti ea.

- Nu m-am oprit decât să-mi anunţ secretara să-mi anuleze toate întâlnirile, apoi am plecat, repetând în gând cum să descopăr ce simţi pentru mine, folosind pretextul că am venit să-mi recuperez banii. Din reacţia ta, speram să descopăr dacă am vreo şansă- apoi urma să te cer din nou în căsătorie.

- Dar m-ai întrebat aproape imediat ce m-ai văzut! Nici n-ai avut timp să-ţi dai seama ce simt.

- Din cauza emoţiilor, mărturisi el, încurcat. N-am mai păţit-o niciodată. A fost suficient să te văd şi gata! Am spus imediat ce planificasem să nu spun, dorind să scap mai repede de coşmarul ultimelor luni.

Arden îl privea cu adoraţie. Chiar dacă suferise acel teribil şoc după accident- mai ales că era nevoit să privească înăuntrul sufletului lui, fără să-i facă prea multă plăcere ce vede- Blane era un bărbat cu nervi de oţel. O emoţiona până la lacrimi că fusese cea care făcuse oţelul să se înmoaie.

- Aşadar, iubita mea, murmură el cu tandreţe, o să-mi dai răspunsul pentru care am venit? Vrei să fii soţia mea?

Cuprinsă de o fericire fără margini, tânăra îşi aminti ce spusese mai devreme că e prea nerăbdător să aştepte până la primăvară, ca să înceapă procedurile legale. Cu un zâmbet plin de dragoste, îl întrebă:

- Am putea să. rezolvăm această problemă. într-un mod pozitiv, înainte de douăzeci şi unu martie?

Blane, ştiind foarte bine că ziua desemnată era prima zi de primăvară, zâmbi larg, primind răspunsul pe care-l aştepta.

- Deoarece suntem abia la mijlocul lui februarie, cred că ne putem descurca, răspunse el.

Se aplecă din nou spre ea, prinzând-o în braţe cu dragoste.

- Iubirea vieţii mele, murmură el, înainte să o sărute cu tandreţe.

Sfârşit